

Nhật Ký Sau Ly Hôn

Contents

Nhật Ký Sau Ly Hôn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	52
12. Chương 12	57
13. Chương 13	61
14. Chương 14	66
15. Chương 15	70
16. Chương 16	74
17. Chương 17	78
18. Chương 18	83
19. Chương 19	89
20. Chương 20	95
21. Chương 21	99
22. Chương 22	105

Nhật Ký Sau Ly Hôn

Giới thiệu

Tôi và người chồng cũ Hà Quốc An là bạn học hồi phổ thông. Hai đứa chúng tôi lại cùng thi đậu vào

1. Chương 1

Thứ sáu, ngày 23 tháng 3

Trời xanh tươi đẹp

Tan ca trở về nhà, một mình tôi nằm dài trên chiếc ghế sofa nghe lại bản nhạc “Cánh chim tình yêu”, nghe đi rồi nghe lại. Tình yêu của tôi đã như cánh chim vỗ cánh bay đi. Bay thật nhanh, thật nhanh.

Hôm qua, trong đầu tôi bất chợt xuất hiện một ý nghĩ - một mình phiêu du. Một người đàn bà đã mất tình yêu, mà vẫn còn ôm ấp mãi bóng hình xưa, chẳng khác chi ôm vào mình nỗi cô đơn, khổ sở cô độc! Chỉ bằng hãy một mình lãng du theo gió để con tim thanh thản tuyệt vời!

Tôi và người chồng cũ Hà Quốc An là bạn học hồi phổ thông. Hai đứa chúng tôi lại cùng thi đậu vào một trường đại học. Sau khi tốt nghiệp, Quốc An được giữ lại trường làm nghiên cứu sinh. Tôi lại không có được may mắn như vậy. Tốt nghiệp xong tôi được phân ngay về Long Tây, tỉnh Cam Túc. Lúc ấy, hai đứa chúng tôi đã yêu nhau say đắm được hơn hai năm. Để khỏi phải mỗi đứa một phương, nhớ nhung xa cách, tôi can đảm quyết định không đi nhận nhiệm sở, ở lại tìm việc làm để động viên anh, chờ anh học xong. Tôi nhanh chóng tìm được việc làm tại một công ty. Nửa năm sau tôi được lên làm giám đốc của bộ phận quan hệ công chúng, lương tăng từ mức khởi điểm 1500 lên đến 2000 tệ. Tôi thuê một căn phòng cũ ở gần nơi Quốc An đang theo học và chung sống với anh.

Đến năm 1997, Quốc An tốt nghiệp nghiên cứu sinh và được giữ lại trường giảng dạy. Chúng tôi chính thức bước vào “thánh đường hôn nhân”. Quốc An học về khai thác phần mềm vi tính. Một thành tựu nghiên cứu của anh được hưởng độc quyền quốc gia và nhanh chóng được ký kết với nhà sản xuất. Nhờ thế anh có được khoản thu nhập gần một triệu nhân dân tệ

Chúng tôi mua được một căn nhà mới và cùng vun đắp cho tổ ấm tình yêu. Thế rồi cách đây hai năm, Quốc An đem lòng yêu một người con gái khác, khi biết được, lòng tôi chất ngất nỗi đau. Không ngờ mình vất vả khổ sở vì anh như vậy, thế mà cuối cùng anh lại thay lòng đổi dạ. Khi ấy bụng tôi đang mang bé Gia Gia. Nếu như lúc này, tôi nghe theo lý trí, chia tay với Quốc An, thì bây giờ tôi có thể đã thoải mái một mình. Nhưng lúc ấy tôi lại nghĩ khác. Điều đầu tiên mà tôi nghĩ tới là phải níu giữ cuộc hôn nhân này, bảo vệ tổ ấm của mình. Đời người ngắn ngủi, tôi đã từng khổ sở bấy nhiêu năm trời vì tình yêu, sao lại có thể giữ bỏ dễ dàng như thế. Rất nhiều người phụ nữ có hoàn cảnh như tôi, hẳn cũng sẽ đau khổ, tủi hờn mà lựa chọn như tôi. Lúc ấy tôi nghĩ, đứa con sẽ làm thay đổi tất cả, như người ta vẫn thường nói con cái chính là mối dây ràng buộc hôn nhân. Tôi cứ nhất quyết tin rằng con cái sẽ mang tình yêu của anh về lại với tôi. Thế nhưng anh lại chẳng mấy may động lòng, rất nhiều lần anh yêu cầu tôi giải quyết cái thai trong bụng, nhưng tôi đã không thể làm thế.

Tôi bụng mang dạ chửa, ngày càng nặng nề, tìm đến nhà cha mẹ Quốc An, rồi đến lãnh đạo công ty, ai cũng khuyên can anh, nhưng anh đều bỏ ngoài tai hết. Đến lúc ấy, tôi mới thấy mọi thứ quanh mình hoàn toàn xám xịt, mới ý thức được là đứa con trong bụng mình đây sinh ra sẽ không có cha. Tôi cảm thấy cuộc sống trở nên vô nghĩa, con sinh ra mà không có cha, chi bằng bây giờ bỏ quách cho xong. Tôi đã thu hết can đảm đến bệnh viện nạo thai. Bác sĩ bảo đứa bé sắp đến ngày sinh, hơn nửa giờ giữ được cái thai mấy tháng trời nay cũng đâu phải dễ. Tôi khóc lóc và kể với bác sĩ tình cảnh tồi tệ của tôi. Bác sĩ lại bảo, như vậy bệnh viện lại càng không thể thuận theo yêu cầu của tôi, mà cho dù có muốn giải quyết đi nữa thì cũng cần phải có được chữ ký của người cha....

Không gì đau khổ hơn khi nhớ lại những chuyện ấy. Thế nhưng từng ấy thời gian trôi qua mà chuyện cũ vẫn cứ giày vò tôi. Cho đến tận bây giờ, tôi cũng không thể phủ nhận là tôi vẫn còn yêu tha thiết cái người đàn ông mà tôi đã từng hiến dâng hết tuổi thanh xuân và tình yêu của mình.

Thứ hai, ngày 26 tháng 3

Nửa đêm

Lúc này đã nửa đêm, xuống mạng, tôi bỗng thấy căn phòng trở nên vắng lặng đến đáng sợ. Tôi bật máy nghe bản nhạc Yêu hay không yêu em của dàn nhạc Không giờ. Đây là bài hát mà tôi và Quốc An yêu thích nhất, chúng tôi thường ngồi ôm nhau trên bộ sofa êm ái, mở nhạc to hết cỡ, rồi bay bổng theo điệu nhạc, anh đã nhẹ nhàng hôn tôi, tràn đầy hưng phấn... Thế mà đêm nay, những hình ảnh, cảm xúc từng làm tôi say đắm ấy chỉ còn là những hồi ức xa xăm...

Điều làm tôi lo lắng nhất bây giờ chính là bé Gia Gia xinh đẹp và tội nghiệp của tôi. Bây giờ con bé ở với bà nội, được bà nội trông coi, nhưng tôi vẫn không yên tâm. Nỗi nhớ thương con vẫn làm tôi day dứt trong những cơn ác mộng vào lúc đêm khuya. Giờ đây tôi thực sự cảm thấy hối hận, hối ấy, sao tôi lại ngu ngốc cho rằng con cái có thể mang tình yêu của Quốc An về lại với tôi chứ? Nếu con bé phải chịu nhiều đau khổ, mất mát, là cũng bởi vì cái tính ngu ngốc của tôi. Nhớ lại hồi đó, có lúc, vì không thể bỏ cái thai nên tôi đã quyết định quỳ sinh cùng con. Tôi cắt cổ tay tự vẫn, nhưng khi nhìn những dòng máu đỏ tươi tuôn xối xả, trong đầu tôi bỗng xuất hiện ý nghĩ không thể nào kết thúc đời mình như vậy được, nên tôi đã gắng gượng gọi điện thoại sang nhà hàng xóm cầu cứu.

Khi tôi nằm viện, Quốc An cũng có đến thăm tôi. Thấy cảnh tôi vì anh mà tự tử, có lẽ cảm động, nên anh đã quay về với tôi. Thực lòng mà nói, tôi không còn tìm lại được cảm giác ấm áp trong lòng. Nhưng có anh ở nhà, tự nhiên tôi lại thấy vui sướng, hạnh phúc. Tôi biết mình vẫn còn rất yêu anh, cũng bởi vì yêu anh tha thiết nên tôi đã tha thứ và quên hết mọi lỗi lầm của anh.

Sau đó, nàng công chúa đáng yêu của chúng tôi ra đời. Con bé chào đời mang lại niềm hạnh phúc cho cuộc hôn nhân từng suýt đổ vỡ của chúng tôi. Đôi lúc, tôi còn thầm vui sướng vì mình đã sáng suốt không bỏ đứa con này đi. Nếu không, e rằng sẽ chẳng bao giờ có thể níu kéo lại được Quốc An. Nhưng hạnh phúc chỉ kéo dài thêm được vài tháng. Bỗng một hôm, Quốc An nói, “Tuyệt Nhi, mình ly hôn đi!” Tôi thực sự choáng váng, chẳng phải chúng tôi đang sống rất vui vẻ đó sao? Tại sao lại phải ly hôn?

Quốc An cúi đầu nói, “Cô ấy về rồi”. Khi ấy, tôi hiểu ngay “cô ấy” là ai. Hóa ra, cô bồ của anh đã từ Mỹ về. Hóa ra, hơn nửa năm nay, Quốc An sống với tôi chính là để lấp đi khoảng trống “cô ấy” đi Mỹ. Lại một lần nữa, tôi bị anh ta lừa dối.

Anh ta giải thích, “Không phải vậy, anh muốn chờ cô ấy đi rồi dứt khoát luôn với cô ấy. Những ngày tháng qua, anh về nhà là thật lòng muốn sống vui vẻ trọn đời với em, nhưng có quá nhiều chuyện anh không thể tự mình quyết định được”. Khi ấy, tôi còn tâm trạng đau mà nghe những lời phân trần ấy của anh ta. Tôi những tưởng anh đã hồi tâm chuyển ý, nhưng nào ngờ tất cả đều là dối trá. Những trắc trở và đau khổ của đời sống vợ chồng đã khiến tôi trở nên mềm yếu. Tôi không thể nào chấp nhận được sự thực này, tôi uống một đồng thuốc ngủ, định chết quách cho rồi, may mà Quốc An phát hiện kịp thời, đưa đến bệnh viện. Nằm trên giường bệnh, tôi tưởng chừng như thế giới đã đến ngày tận thế. Nhưng tôi thật không cam lòng. Tôi mệt mỏi lê bước đến gõ cửa tìm gặp lãnh đạo công ty anh, tìm cha mẹ anh những mong họ khuyên bảo anh. Nhưng anh vẫn chỉ lạnh lùng nói, “Anh không thể tự mình quyết định được”.

Đây là lý do của Quốc An sao? Chẳng lẽ anh vứt bỏ tôi cũng là vì anh không thể tự mình quyết định được? Anh đã thế thì chúng ta cùng chết, kiếp sau chúng ta lại là chồng là vợ của nhau vậy. Tôi liền viện cớ mời anh đến nhà để bàn chuyện ly hôn và bỏ thuốc chuột vào nước uống của chúng tôi. Cả hai chúng tôi đều bị trúng độc. Thực ra cũng may, bữa đó nhờ nhân viên thu tiền điện nước đến nhà thu tiền, chứ không thì chúng tôi đã đưa nhau về tuổi vàng mất rồi.

Sau khi thoát khỏi bàn tay thần chết, lẽ ra Quốc An phải hồi tâm suy nghĩ lại, nào ngờ anh lại còn mắng chửi tôi, “Nếu có muốn chết thì cô hãy chết một mình đi, đừng kéo tôi chết theo, cô nghĩ làm như vậy thì sẽ thay đổi được tất cả sao? Xem lại cô đi, người như vậy mà cũng gọi là người có ăn có học à? Đàn bà đâu mà dừ dần, đánh đá không chịu được!” Câu nói này của anh phụt chốc làm tôi tỉnh hẳn khỏi cơn mê, tôi liên tục tự hỏi, cuộc hôn nhân này còn đáng để tôi phải đánh đổi cả mình mà níu kéo nữa hay không? Một thằng đàn ông như thế, liệu có đáng để tôi yêu hay không? Tôi bình tĩnh suy nghĩ mãi, và sau cùng quyết định ly hôn.

Nghĩ lại những chặng đường mấy năm vừa qua, quả thật có quá nhiều đau khổ, không sao kể xiết. Đáng lý ra, ngay khi bị Quốc An bỏ, tôi phải dứt khoát chia tay anh ta như lý trí mách bảo, tình yêu đã chết, thì khổ sở níu kéo cuộc hôn nhân này làm gì? Người ta thường nói, khi đời sống hôn nhân gặp khủng hoảng, hãy sống bằng lý trí, phải bảo vệ gia đình mình. Tôi chính là người đàn bà ấy, sẵn sàng chết để bảo vệ cuộc

hôn nhân của mình. Nhưng thực tế không hẳn như thế, giữ được lòng tôn kính của con người còn quan trọng hơn cả tình yêu, hơn cả hôn nhân. Tình yêu có thể chết nhưng mà lòng tôn kính thì không thể chết được...

Thứ tư, ngày 28 tháng 3

Trời nắng

Đôi khi người ta cũng trở nên lười biếng, như tôi đây chẳng hạn. Ngồi duỗi dài trên ghế sofa nghe tiếng điện thoại reo ở sau lưng mà tôi cũng chẳng buồn đưa tay ra bắt máy. Cũng may Thành là người kiên nhẫn, chuông đổ mấy hồi nữa tôi mới cầm máy lên. Thành là bạn học hồi phổ thông với tôi. Anh gọi điện nói sắp cùng Đạt Minh tổ chức một buổi họp mặt lớp, mong tôi tham gia. Tôi đùa, “Cậu cũng có khả năng đó sao?” Thành cười ha hả, “Cậu vẫn còn xem thường mình như vậy ư, nói cho cậu biết nhé, mình bây giờ không phải là Thành như hồi còn học phổ thông đâu nhé, cậu hãy đợi đấy”. Thành còn bảo sắp tới nếu tôi có thời gian rảnh thì mời tôi tham gia vào ban tổ chức họp mặt lớp. Tôi đồng ý ngay, ngồi không cũng chán, gặp gỡ bạn bè có khi lại làm cho tinh thần mình thoải mái hơn lên. Sau cùng, tôi và Thành thống nhất là chiều tối hôm sau sẽ gặp nhau tại quán trà ở gần công viên San Hô để cùng nhau thảo luận về vấn đề này.

Gác máy điện thoại, hình ảnh Thành hồi còn đi học hiện ra trước mắt tôi. Thuở Thành rất nghèo, nhà có năm anh chị em, cả nhà sống dựa vào đồng lương ít ỏi hàng tháng của người cha làm công nhân. Kí ức của tôi còn in đậm hình ảnh Thành, chỉ toàn mặc quần áo cũ, hơn nữa, còn vá chằng vá đụp. Thành không cao, người xương xương, học rất chăm nhưng thi lại chẳng bao giờ được điểm cao. Gia đình tôi khi ấy lại khá giả, ba mẹ đều là giáo viên, tôi là con một. Điều kiện gia đình như thế nên lúc nào tôi cũng tự hào. Ba mẹ tôi chỉ có mình tôi là con cưng nên luôn cho tôi ăn ngon mặc đẹp, lại là giáo viên trong trường, vì thế mà các thầy cô giáo trong trường ai ai cũng rất tốt với tôi, thường xuyên quan tâm chăm sóc. Tôi giống như một nàng công chúa kiêu sa trong mắt bạn bè cùng lớp. Thành ngồi chung bàn với tôi, ít nói và luôn nhường nhịn tôi. Tôi bảo làm cái gì Thành cũng cố gắng làm, nhất là việc dọn dẹp vệ sinh trường lớp. Tôi cũng không để Thành làm không công, hũ mực của tôi chủ yếu để tôi và cậu ấy dùng chung, coi như tôi đền công. Nhưng sau đó, xảy ra một chuyện làm tổn thương đến lòng tự trọng của Thành. Năm học lớp 11, một hôm, tôi thấy trong cuốn sách ngữ văn của mình có kẹp một lá thư Thành viết, chỉ có mấy dòng ngắn ngủi, đại ý là Thành rất thích tôi, hy vọng là chúng tôi có thể trở thành bạn bè hơn mức bình thường một chút. Tôi hiểu ý Thành. Nhưng khi ấy tôi lại vô tư đem bức thư đó lên mách thầy giáo. Biết được chuyện này, ngay chiều hôm ấy, Thành không dám bén mảng tới lớp, sau đó nghỉ học luôn. Thành không đi học nữa, tôi lại thấy trống vắng, và ngày càng buồn bã. Cuối cùng một hôm tôi cố gắng thu hết can đảm đi đến nhà Thành hỏi thăm thì mới hay Thành đã chuyển sang trường khác. Thì ra, tối hôm đó, thầy giáo chủ nhiệm lớp đã đưa bức thư đó cho ba tôi, ba tôi cầm bức thư đó đến tìm ba mẹ Thành. Ông chẳng thêm nề nang gì, nói cho cha mẹ Thành một trận. Cha mẹ Thành lại thật thà cho rằng Thành làm thế là bôi tro trát trấu vào mặt cha mẹ mình, là thẳng mắt dạy, nên không cho Thành học tiếp nữa. Thành khổ sở van nài cha mẹ mình chuyển trường để học hết bậc phổ thông. Sau cùng, hai ông bà quyết định chuyển Thành sang một trường phổ thông khác ở ngoại ô. Thực sự bất mãn với cách cư xử của ba mẹ mình, về đến nhà tôi đã phê phán ba mẹ rất gay gắt, tôi cho rằng xử sự như vậy là rất quá đáng, nhưng ba mẹ tôi vẫn không thấy là họ đã sai.

Một tháng sau, tôi nhận được thư của Thành. Trong thư, Thành nói thật lòng yêu tôi, và tự nhận rằng cách cậu xử sự lúc trước là quá đường đột, cậu ta chỉ trách tôi là lẽ ra không nên đem tờ giấy đó đưa cho thầy giáo. Thành nói, “Tuyệt Nhi, cậu không biết được là khi vứt đi bức thư đó là cậu đã vứt bỏ luôn cả trái tim của một chàng trai yêu cậu”. Tôi nhớ, hôm đó đọc xong thư tôi đã khóc, thế rồi tôi vội vàng viết một lá thư xin lỗi Thành. Nhưng kể từ lần đó, Thành bắt đầu âm thầm. Mãi đến năm thứ nhất đại học, một lần có dịp về nhà, tôi mới hay là Thành đã nhập ngũ, đóng quân ở Quế Lâm. Đó chính là khoảng thời gian buồn nhất giữa tôi và Thành.

Lần kế tiếp gặp Thành là khi tôi tốt nghiệp xong đại học và bỏ cơ hội làm việc ở Long Tây, Cam Túc vì Hà Quốc An. Thực ra khi ấy Thành đã giải ngũ và được phân công công tác ở Viện Tư pháp Nhân dân Thành phố. Lần ấy, trên xe buýt, có một anh chàng gọi tôi, nhưng tôi thấy người đội mũ bộ đội này lạ hoắc. Anh cười cười nói, “Mình là Thành, ngồi chung bàn với bạn hồi phổ thông đây mà”. Tôi ngạc nhiên, rồi vui mừng nhảy cẫng lên, “Có thật là bạn đấy không, Thành?” Thì ra tôi và Thành cùng sống trong một thành phố, và ngẫu nhiên sao chúng tôi gặp lại nhau.

Thành đúng là khiến người ta khó quên.

Thứ sáu, ngày 30 tháng 3

Trời nắng

X ế chiều, tôi đi đến quán trà ở công viên San Hô, Thành và Đạt Minh đã đợi tôi ở đó từ lâu.

Thành vui vẻ đùa, “Tuyệt Nhi, cậu vẫn đẹp như xưa, vẫn là nàng công chúa kiêu ngạo”.

Tôi nói, “Kiêu ngạo gì chứ, mình chỉ là một phụ nữ bất hạnh mà thôi”.

Đạt Minh tiếp lời, “Tuyệt Nhi! Nghe nói cậu ly hôn rồi phải không?”

Câu nói của Đạt Minh vô tình chạm vào nỗi đau trong lòng. Tôi chỉ biết im lặng cúi đầu, nhấp một ngụm trà. Lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy ánh mắt Thành cứ nhìn chăm chăm vào tôi, như thể muốn hỏi tôi, “Tuyệt Nhi! Đó có phải là sự thật hay không?” Tôi gượng cười nói, “Có gì đâu, ly hôn thì ly hôn, thời nay, sợ quái gì ai cơ chứ”. Không ai nói gì nữa. Đạt Minh đánh tan không khí trầm mặc, “Thôi quên chuyện này đi, mình bàn chuyện họp lớp đi chứ”. Thế rồi chúng tôi thảo luận và đưa ra chương trình, mục đích, thời gian và các vấn đề liên quan khác của buổi họp mặt. Sau đó, Đạt Minh nói công ty có việc phải đi, chỉ còn lại tôi và Thành.

Thành an ủi tôi, “Tuyệt Nhi, cậu đừng có nghĩ ngợi nhiều làm gì, hãy tìm một người đàn ông khác tốt hơn mà chung sống, ở xã hội bây giờ, cái chuyện thề non hẹn biển, sống với nhau đến đầu bạc răng long là xưa rồi. Tội gì cứ nghĩ mãi chuyện này cho khổ thân”.

Tôi lặng thinh trầm nghĩ, Thành vẫn như hồi phổ thông, nói chuyện cứ hay cả thẹn như thế. Tôi biết Thành còn nhiều điều muốn nói nhưng khó biểu đạt hết bằng lời. Tôi nhìn Thành, “Thành à, chuyện hồi đi học mong cậu hãy tha lỗi ỉnh nhé, hồi đó mình có đến nhà tìm nhưng cậu đã chuyển trường rồi, mình vẫn luôn mong muốn nói một lời xin lỗi cậu, nhưng vẫn chưa có dịp”.

Nghe tôi nói xong, Thành dường như rất xúc động, ngập ngừng bảo, “Không sao, không sao, mình đã quên chuyện đó từ lâu rồi, nhưng biểu hiện của cậu lúc ấy khiến mình chẳng thể nào quên được. Cậu biết không? Sau khi tốt nghiệp phổ thông, mình không thi đại học mà xin nhập ngũ. Trong quân đội, mình tranh thủ học ở Trường An ninh, trong thâm tâm mình luôn thề là sẽ không để cậu coi thường, cậu là sinh viên mà, thực ra thì mình luôn hỏi thăm tin tức của cậu, mình vẫn luôn quan tâm đến cậu...”.

Thành càng nói càng xúc động, vì vậy tôi chủ động chuyển hướng câu chuyện, tôi nói, “Thành này, thôi ta hãy nói về chuyện của cậu đi, bây giờ cậu hạnh phúc chứ? Bà xã làm việc ở đâu?”

Thành uống một hớp trà, “Bây giờ gia đình mình rất yên ấm, bà xã mình cũng làm việc trong tòa án, chỉ buồn cho đường con cái, cô ấy không thể sinh con được, nhưng mà chúng mình cũng có nuôi một đứa con gái, đó là con của ai cô ấy. Cậu biết không, anh cô ấy đã chết trong lần truy bắt tội phạm cách đây 4 năm và một năm sau đó vợ anh ấy cũng qua đời vì tai nạn giao thông, chỉ còn lại mình con bé. Tội quá, tội mình phải có trách nhiệm nuôi dưỡng đứa bé ấy lớn khôn. Tội mình sống rất hạnh phúc”. Tôi nói, “Chúc mừng cậu đấy, Thành à, cậu hạnh phúc hơn mình nhiều rồi”. Chúng tôi nói chuyện với nhau rất vui vẻ, sau đó Thành đưa tôi trở về, tôi thấy Thành chừng chặc hẳn. Từng làm tổn thương tình cảm của Thành, nên tôi muốn dùng quãng thời gian còn lại để bù đắp và chuộc lại những sai lầm thuở trước.

Chủ nhật, ngày 1 tháng 4

Trời chuyển nắng

Hôm nay đến nhà Quốc An ở huyện Đa thăm con gái. Lâu lắm rồi tôi không gặp con. Tôi ôm chặt con vào lòng mà vẫn chưa thấy đủ, nó đưa đôi bàn tay bụ bẫm xinh xắn nhẹ nhàng sờ lên khắp mặt tôi, nước mắt của tôi cứ trào ra không cưỡng lại được. Có gì khác đâu, phụ nữ là thế, hồi ấy tôi cứ mong là Hà Quốc An sẽ hồi tâm chuyển ý nên cố sanh đứa con mà đáng lẽ không nên xuất hiện trên đời này, để đến bây giờ, con gái tôi phải côi cút thế này. Ba nó chỉ biết quần quít bên người tình của mình, còn thời gian đâu mà ngó ngàng, chăm sóc, thương yêu nó!

Ba của Quốc An bảo, “Tuyệt Nhi à, ba mẹ chỉ nhận có mình con là con dâu thôi, con hãy thường xuyên đến đây nhé”.

Tôi đưa con gái đi dạo một vòng quanh huyện để mua thêm thức ăn và quần áo mới cho cháu. Đến hôm nay tôi mới thực sự hiểu được rằng chuyện hôn nhân tan vỡ làm cho con cái bị tổn thương nặng nề như thế nào. Ly hôn rồi thì con cái sẽ ra sao? Tôi cứ nghĩ mãi chuyện ấy. Mấy hôm trước, tôi đọc được một câu chuyện trên báo. Câu chuyện kể rằng: có một cặp vợ chồng khi đứa con đầu lòng học lớp 7 thì tình cảm vợ chồng rạn nứt, do lòng tự ái, cả hai tính chuyện ly hôn. Họ đồng ý đợi đến khi con tốt nghiệp trung học cơ sở sẽ chính thức ra tòa, bởi họ không muốn đến chuyện học hành của con. Hai vợ chồng dù đã ly thân nhưng vẫn phải ở chung một phòng, đêm về, người vợ ngủ trên giường còn ông chồng thì kê một tấm ván nằm dưới đất. Thế rồi khi đứa con thi đậu phổ thông trung học với thành tích xuất sắc, vì thương con họ lại cùng thống nhất với nhau là sẽ chia tay khi con mình đậu đại học. Thời gian dần trôi qua, thấm thoát đã 3 năm, con họ đã tốt nghiệp phổ thông và thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng. Tiễn con vào đại học xong, họ về nhà chuẩn bị ly hôn, đúng lúc ấy, có một bức thư của người con từ trường đại học gửi về, trong thư viết, “Thực ra con biết tình cảm của ba mẹ đã rạn nứt, hai người đã ly thân từ lâu, có điều chưa cho con biết mà thôi. Con cũng biết, ba mẹ làm thế hoàn toàn chỉ vì con”. Cậu còn viết, “Ba mẹ ơi, con biết hôn nhân không có tình yêu thật đau khổ, ba mẹ lại phải vì con mà chịu khổ đau như vậy thì chỉ bằng ba mẹ hãy chia tay, như thế sẽ tốt hơn”. Đọc thư con xong, hai vợ chồng bắt chợt ôm nhau òa khóc, khoảnh khắc đó đã hàn gắn sự rạn nứt tình cảm trong ngần ấy năm. Trước đây, họ sống chung phòng mà không chung gối, cũng chỉ vì một mục tiêu duy nhất là con cái. Không thể không thừa nhận rằng đây chính là thỏa ước ngầm về mặt tình cảm, đời người ngắn ngủi, chẳng có lý do gì để họ không trân trọng tình cảm này. Hôn nhân chính là một thỏa ước ngầm, trong quá trình diễn ra thỏa ước ngầm ấy, họ có được những điểm chung trong tình cảm. Làm cha làm mẹ, một khi đã sinh con ra thì không có lý do nào mà vứt bỏ đứa con của mình.

Hôn nhân của con người thời nay mong manh dễ vỡ, hệt như mấy món đồ gốm sứ. Khi quan niệm tư tưởng được nâng cao, người ta cố vùng vẫy để thoát ra khỏi những ràng buộc của ý thức hệ phong kiến mấy ngàn năm nay, hôn nhân trong phút chốc tưởng đã có được một bầu trời khoáng đạt, tự do, không còn những lễ nghi ràng buộc. Trong mối quan hệ giữa hôn nhân và đạo đức, đạo đức là “luật” vô hình chế ước hôn nhân, còn hôn nhân, nếu không có đạo đức làm chuẩn mực, thì trở nên vô nghĩa. Con người bây giờ dường như chỉ còn chú trọng đến mối quan hệ tình cảm - tình dục, ngoài ra chẳng quan tâm mấy tới chuyện đạo đức trong hôn nhân. Thời xưa, nếu con gái chưa chồng mà yêu một người đàn ông có vợ, thì chắc chắn cô ta sẽ bị lên án là hư hỏng, sẽ bị dân làng dèm pha đàm tiếu. Thời nay thì khác, một cô gái đem lòng yêu một người đàn ông đã có vợ, trở thành nhân vật thứ ba, thế mà còn dám cả gan nói với vợ của người đàn ông đó là, “Hãy nhường anh ấy cho tôi”. Hơn thế, người vợ tội nghiệp của người đàn ông đó lại còn bị chê trách đủ điều, nào là “Cô thử nghĩ xem, sao chồng cô lại không yêu cô nữa?” hay là “Cô phải làm ính hấp dẫn hơn, đừng để chồng thấy mình xấu đi”..., và vô khối những câu tương tự như vậy. Người ta cứ nghĩ rằng sự xuất hiện của người thứ ba là do lỗi của người vợ. Đàn ông ai chẳng ham của lạ, có mới nới cũ, khó kìm lòng được trước những cô gái trẻ đẹp, mà cái người thứ ba này cũng chẳng biết đường nghĩ, hôm nay, người đàn ông này dám bỏ vợ mình để vui vầy bên người con gái khác, mai này, khi gặp được cô nào hay hơn, biết đâu hán sẽ lại chẳng bỏ cô ta để chạy theo niềm vui mới!

Giám đốc công ty tôi chính là một người đàn ông như thế, 46 tuổi, mà đã ly hôn đến bốn lần, ông ta kết hôn rồi lại ly hôn như cơm bữa. Nhưng rất cục, chẳng có cô nào yêu thương ông ta thật lòng, cũng vì gia đình không yên ấm mà con cái ông ta cũng bỏ học từ lâu, rồi cuối cùng thành dân trộm cắp hết.

Còn tôi thì, ly hôn rành rành ra đấy, con gái yêu của tôi đã trở thành một đứa bé có mẹ không cha. Không, tôi không thể nào để nó mất hơi ấm gia đình quá sớm. Giờ đây, trước mắt tôi lại hiện lên cảnh hai mẹ con chia tay nhau. Ôi, con gái bé bỏng, tội nghiệp của tôi...

2. Chương 2

Thứ năm, ngày 5 tháng 4

Trời chuyển nắng

Đêm qua cứ thấy ác mộng hoài, lúc thì mơ thấy bị người ta truy sát, lúc thì thấy một đám rắn độc vây quanh, không biết chạy đi đâu, đang lúc nguy khốn nhất, người cứu mình thoát khỏi hiểm nguy lại chính là Hà Quốc An!

Quốc An, anh đừng giả bộ làm người tốt! Tôi thà rằng để người ta truy sát, bị rắn độc cắn chết còn hơn, can gì anh cứ bám riết lấy tôi vậy chứ?

Tỉnh dậy, chính tôi cũng thấy buồn cười, tôi hiểu rằng chẳng phải là Hà Quốc An cố bám lấy tôi mà chính là tôi không tài nào thoát khỏi bóng ma quá khứ

Tôi cứ chập chờn suốt một đêm dài, tờ mờ sáng thì tỉnh hẳn, đầu tôi ong ong như muốn nổ bung ra. Tôi vẫn phải cố gắng lấy lại tinh thần để đi làm. Chiều tan ca, tôi về nhà ăn một chút mì ăn liền, sau đó lên giường ngủ thiếp đi đến khoảng 7 giờ tối, rồi tiếng chơi bài mạt chược bên nhà hàng xóm làm tôi thức dậy. Tôi ngồi trên giường, đầu óc trống rỗng, lúc ấy, tôi mong sao có người gọi điện cho tôi, nhưng điện thoại vẫn nằm im lìm ở đó, cô đơn, trống vắng quá..., tôi nghĩ một hồi, thôi đi sàn nhảy vậy.

Trang điểm xong xuôi đầu đó, tôi đi ra ngoài, nhưng rồi chợt thay đổi ý định, không đến sàn nhảy nữa, mà bách bộ dọc theo đường Trường Giang. Cúi đầu, tôi cho hai tay vào túi áo, mặc cho gió thổi. Đột nhiên, tôi lại nghĩ tới Quốc An, con đường này là nơi tôi và Quốc An thường hay dạo chơi, phải chi tối nay có anh ở bên cạnh, chắc chắn tôi sẽ lại nép sát vào thân hình lực lưỡng của anh như một con chim bé bỏng đã quen hơi người, anh cũng rất thích tôi níu tay anh để tận hưởng tình cảm nồng ấm của tôi, cái áo khoác đỏ mặc đêm nay cũng là của Quốc An tặng, khi nhận tháng lương đầu tiên. Khi thấy anh đem tiền lương tháng đầu tiên trong đời mình để mua áo khoác tặng người yêu, tôi xúc động biết bao. Tôi muốn hét to với toàn thể giới rằng tôi là người con gái hạnh phúc nhất trên đời này!

Một lần chúng tôi đi dạo trên con đường này, bỗng có hai tên cướp xông đến muốn trấn lột tiền của chúng tôi, khi ấy tôi sợ hãi đến cứng cả người, bám chặt lấy anh. Quốc An thì ngược lại, rất bình tĩnh. Mặt đối mặt với hai tên cướp hung hãn, anh bảo tụi mày muốn cướp thì đến đây. Thấy Quốc An hiên ngang sẵn sàng đối mặt với chúng, hai tên cướp nhìn nhau rồi đột nhiên xoay người chạy mất. Khi ấy, Quốc An trở thành một người hùng đích thực trong mắt tôi...

Tôi chợt tự hỏi mình, tôi vẫn còn vấn vương Quốc An sao? Buồn cười thật, nhưng phải thừa nhận rằng, mình không thể quên được anh.

Đến trạm điện thoại, với lòng căm hận đang trào dâng, tôi mở cuốn danh bạ và tìm số điện thoại của Quốc An. Vợ sau của anh bắt máy, tôi nói muốn gặp Quốc An, cô ta trả lời anh vắng nhà, hỏi tôi là anh ta có chuyện gì? Tôi giận dữ nói, “Tôi là ai cô không cần hỏi, tôi là người đã từng yêu Quốc An như cô vậy, thế nào, Hà Quốc An không phải đã nói sau khi ly hôn với tôi sẽ kết hôn với cô sao? Anh ta nói với cô chưa vậy?” Ở đầu dây bên kia, giọng cô ta cũng rất giận dữ tức tối không kém, “Cố thật không biết sĩ diện là gì, toàn nói điều xằng bậy!” rồi cúp máy. Tôi vẫn chưa hết căm giận trong lòng, bấm số gọi lại, cô ta lại hỏi, “Cô là ai?” Tôi nói, “Là người yêu cũ của Quốc An, tôi muốn thương lượng với cô là hãy trả lại Quốc An cho tôi!”

Cô ta tức tối đáp, “Cô hãy đi mà nói với anh ta!” Nói xong cô ta giận dữ cúp máy. Tôi khoái chí nghĩ, để xem mày và Quốc An có tiếp tục ngồi đó mà tận hưởng hạnh phúc không, rồi mày cũng sẽ được ném mùi đau khổ thôi.

Nỗi đau đớn dịu dần, Hà Quốc An, sao anh lại có thể ôm ấp cô ta, sống vui vẻ thoải mái, dồn hết mọi nỗi cô đơn, buồn tủi ột mình tôi gánh chịu vậy hả? Tôi chắc đêm nay Quốc An cũng sẽ không thể nào chợp mắt được.

Thứ sáu, ngày 6 tháng 4

Trời nắng

Ngày mai Thành và Đạt Minh sẽ đến nhà tôi chơi, tôi sẽ phụ hai anh in địa chỉ trên phong bì và thư mời họp mặt. Chiều nay tan ca xong, tôi chạy ào ra chợ mua cả một giỏ thức ăn, dự định là trưa mai sẽ làm một bữa cơm thịnh soạn để đãi họ.

Về nhà, tôi dọn dẹp lại căn phòng bữa bộn. Từ khi ly hôn, tôi luôn nhốt mình trong đau khổ, đã lâu lắm rồi tôi mới chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa như vậy. Làm mệt rồi, tôi lại ngồi trước máy vi tính đánh những dòng chữ này. Thực ra tôi phải cảm ơn cái máy tính này, nó giúp tôi khuây khỏa trong những lúc

Lúc này, khi dọn dẹp nhà cửa, tôi vô tình mở cuốn thơ của lớp tôi sáng tác hồi học đại học. Đọc kĩ, tôi mới

phát hiện tất cả những câu thơ đó đều do Hà Quốc An viết, bây giờ mới thấy chúng thật buồn cười, thế mà khi ấy không hiểu sao tôi mê muội quá, thậm chí còn sợ mất anh ấy nữa.

Nhớ có một lần, tôi bị cảm, chiều hôm ấy Quốc An đến kí túc xá thăm tôi, khi ấy chỉ còn mình tôi, còn ba người bạn khác đã đi học. Quốc An ngồi trên giường, còn tôi thì nằm. Quốc An vừa nói chuyện vừa vuốt ve tay tôi, mặt tôi, rồi cúi xuống hôn tôi. Sau đó anh còn lần tay xuống bộ ngực đầy đặn của tôi, trời đang mùa thu nên tôi chỉ mặc một chiếc áo thun. Nằm trên giường, bờ cong bầu ngực hiện ra rất rõ. Sự đụng chạm của Quốc An làm người tôi run rẩy. Tôi và anh yêu nhau đã nửa năm, đây là lần đầu tiên anh sờ lên ngực tôi, tôi khẽ nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác lạ lẫm này.

Hà Quốc An vuốt ve, mân mê mãi, rồi được thể, anh thò tay vào trong cổ áo tôi, theo bản năng, hai tay tôi giữ chặt tay anh lại. Quốc An nói, “Tuyệt Nhi, cho anh sờ chút đi mà, chỉ một lần này thôi”. Tôi kiên quyết không đồng ý, tôi đã 21 tuổi, mặc dù cũng khao khát được yêu, khao khát được bạn trai vuốt ve âu yếm, nhưng bản năng phòng ngự của thiếu nữ không cho phép anh đi xa hơn. Quốc An nói ngon nói ngọt mãi, tôi vẫn kiên quyết không đồng ý, anh cố sức bứt tung hết nút áo của tôi, tôi cuống lên, không còn cách nào khác bèn cắn vào tay anh. Quốc An rút tay lại, tôi giận dữ xoay người vào trong và khóc ầm ục. Quốc An xoay lưng tôi lại và dỗ dành nhưng tôi vẫn chưa hết tức giận, mặc kệ anh. Tôi mơ màng thiếp đi, lúc thức giấc thì Quốc An đi từ lâu rồi và những người bạn của tôi cũng đã về.

Bẵng đi một thời gian, anh không đến thăm tôi. Tình cờ gặp nhau trong sân trường, anh cũng chỉ lịch sự chào tôi một cái. Tôi nghĩ, anh không thèm nhìn tôi thì tôi cũng cần quái gì anh. Một tuần như thế trôi qua, tôi mới thấy mình lằm, tôi không thể xa anh được, tôi nghĩ, hôm đó, mình chiều anh mới phải, đã gọi là yêu nhau thì biểu hiện rõ nhất của tình yêu chẳng phải là gần gũi xác thịt đó sao. Tôi thấy hơi hối hận, và cứ nghĩ nếu như anh đòi hỏi một lần nữa thì tôi sẽ đồng ý ngay. Tâm trạng tôi cứ vật vờ như vậy từ ngày này qua ngày khác. Quốc An vẫn không có động tĩnh gì cả, tôi nghĩ chắc anh giận tôi rồi. Sau cùng tôi quyết định chủ động hiến dâng đời mình cho anh.

Đó là một ngày cuối tuần tiết thu mát mẻ, tôi hẹn Quốc An đến dưới chân núi Hồng Vân ở ngoại ô, nhưng anh không tới. Hoảng sợ đến mức phát khóc lên, một mình tôi đi xe tới ngọn núi đó. Tới nơi, tôi lại gọi điện cho anh, đợi anh gọi lại cho tôi, tôi nói tôi bệnh, bây giờ tôi sốt đến 39 độ, tôi mong anh mau mau đến nhà trọ Hồng Vân đón tôi. Nói xong tôi liền cúp máy. Tôi thấp thỏm, sốt ruột chờ đợi mãi, đến chập choạng tối anh mới tới. Nhìn thấy tôi vẫn khỏe mạnh, mặc bộ đầm ngủ ngồi trên sofa đọc báo, anh có vẻ hơi bức, tôi vội vàng đóng cửa lại, nhẹ nhàng nói với anh, “Quốc An, em nhớ anh, anh không còn yêu em nữa sao?” Tôi ôm hôn anh. Lúc đầu Quốc An còn né đầu qua một bên, đứng yên, hai tay buông thõng. Tôi cứ hôn anh, còn cầm tay anh đặt lên ngực mình. Được ôm ấp, mơn trớn, Quốc An không còn kiềm chế được nữa, anh háo hức tận hưởng bộ ngực đầy đặn của tôi, rồi chùng như chưa thỏa mãn, còn tham lam cắn mút đầu vú tôi. Chúng tôi cùng ngất ngậy. Tôi đã đánh mất sự trinh trắng của mình vào ngày hôm ấy. Thời khắc ấy thật khó quên. Tôi tin rằng cuộc sống sau này của chúng tôi nhất định sẽ tràn ngập nắng và hoa...

Tuy nhiên, thời gian chính là phương tiện kiểm chứng tình yêu. Sau khi Quốc An phụ tôi, đem lòng yêu người con gái khác, tôi từng nghĩ, trong cuộc hôn nhân này tôi đã quá nhân nhượng anh, và như người ta thường nói, cái mà quá dễ dàng có được thì người ta sẽ không biết quý trọng nó, còn những thứ khó khăn lắm mới đạt được thì người ta mới nâng niu. Chẳng lẽ người con gái chủ động trong chuyện yêu đương lại là một sai lầm sao?

Thứ bảy, ngày 7 tháng 4

Đêm khuya

Hôm nay Thành và Đạt Minh cùng đến nhà tôi để in bản thông báo mời họp mặt. Hơn 10 giờ sáng Thành mới tới, còn Đạt Minh thì bận việc không đến được. Thành rủ tôi, “Tuyệt Nhi, chúng ta đi dạo vườn đào xuân đi”.

Tôi nói đùa hoa đào đã héo quay héo quắt từ lâu rồi, bây giờ đi xem hoa đào thì còn ý nghĩa gì nữa chứ, hôm nay chúng ta có nhiệm vụ là phải in cho xong bản thông báo.

Thành bảo, “Cần gì phải làm. Chỉ cần bỏ ra khoảng 20 hay 30 tệ nhờ người đánh máy vì tính có phải khỏe hơn không? Đâu cần chúng ta phải tự mình làm chứ?”

Nghĩ cũng đúng, làm gì ệt thân!

Chúng tôi cùng tới vườn hoa đào ở ngoại ô, hoa đào cái nở cái tàn, nhưng vẫn tràn đầy khí xuân. Tôi và Thành men theo đường làng, tâm sự với nhau. Thành vẫn không quên chuyện tôi đưa cho thầy giáo lá thư viết cho tôi, tôi nói, “Thành này, cậu mà nói chuyện này nữa là tôi mặc kệ cậu đấy? Chẳng phải mình đã nói với cậu rồi sao, hồi đó mình có biết gì đâu? Mà cậu cũng quá quắt lắm, sao lại nỡ đối xử vô lý với một cô nàng mà lúc ấy chẳng biết gì về tình yêu chứ?”

Nghe tôi trêu chọc, Thành cười ngất, rồi nói, “Nhưng mà Tuyết Nhi, cậu biết không? Bao nhiêu năm qua rồi nhưng mình vẫn không thể nào quên được cậu, vẫn chưa hết yêu cậu, mặc dù mình biết đây là việc không tương, nhiều lúc, mình không thể hiểu nổi, một cô gái tốt như cậu, sao Hà Quốc An lại có thể bỏ đi được chứ? Nếu mình mà là Quốc An ấy hử, thì mình chỉ yêu thôi cũng không hết nữa là...”

Nghe Thành nói, lòng tôi tự nhiên có chút gì đấy như thương cảm. Tình cảm là điều không thể nói rõ được, hồi còn con gái, tôi vẫn luôn mong muốn tìm được một người con trai để yêu và được yêu, nhưng những ý nghĩ đó dần tan theo năm tháng, tôi yêu say đắm Quốc An, nhưng anh lại không yêu tôi. Thành thì lại một lòng một dạ yêu và chờ đợi tôi, còn tôi thì chẳng yêu Thành, tình yêu nhầm lối này khiến tôi và Thành phải sống trong đau khổ. Đương nhiên, bây giờ, chúng tôi không còn là những cô cậu học sinh trung học ngày xưa nữa, mà đã nhận thức rõ hơn về tình yêu.

Thành nói, thực ra cuộc hôn nhân của Thành cũng không được như ý, nhưng vẫn vui lòng chấp nhận, là một người đàn ông, trong hôn nhân chuyện quan trọng nhất là phải làm tròn trách nhiệm. Tôi nói, “Thành này, những suy nghĩ trong lòng cậu mình hiểu hết, nhưng số phận đã an bài vậy rồi, chúng ta không nên tùy tiện thay đổi, vì như thế ai cũng khổ”. Thành im lặng, mặt có vẻ buồn buồn. Tôi nói, “Thành à! Mình tin cậu là người đàn ông tốt, có trách nhiệm với gia đình”.

Hơn 5 giờ chiều, chúng tôi trở về thành phố, nhận thông báo xong, Thành lại cùng tôi về nhà để bỏ những tờ thông báo vào thư, sau đó anh còn muốn đưa tôi tới bưu điện gửi. Xong xuôi đâu đấy, tôi nói là tôi phải về nhà. Thành vẫn đứng lặng đó, không nói năng gì, một lát sau mới nói, “Tuyết Nhi, đi với mình một chút nữa được không?”

Tôi nói, “Thành, cậu nên về đi, không thì vợ cậu mong đấy”.

Thành vẫn không nói gì, đứng như trời trồng ở đấy, tôi nói “bye bye” rồi quay người đi, đột nhiên Thành gọi giật tôi lại, “Tuyết Nhi, hay là chúng ta lên mạng đi, lên mạng để thông báo cho bạn bè, được không?”

Tôi trầm nghĩ ý kiến này cũng hay, và dừng bước. Thành vội chạy tới cười bảo, “Có lẽ lên mạng thông báo sẽ nhanh hơn là gửi thư. Hay là bây giờ mình đi đến tiệm ăn nhanh nào đó ăn chút gì rồi đi nhé”.

Chúng tôi kiếm một ô nhỏ trong quán cafe-internet. Thông báo được vài người thì điện thoại của Thành reo, vợ anh gọi, tôi cũng nhân cơ hội này nói đã đến lúc tôi phải về, Thành cứ khẳng khẳng đòi đưa tôi về tận nhà.

Tiến Thành về xong, tôi cảm thấy lòng mình thoải mái nhẹ nhàng hơn, suýt chút nữa tôi đã rung động trước tình cảm của Thành. Đàn bà mà, nhất là những người bị tổn thương tình cảm như tôi, rất dễ xiêu những người đàn ông khéo bày tỏ tình cảm. Tôi nghĩ, lúc tôi và Thành cùng ngồi trong phòng internet, nếu lúc đó Thành không kìm lòng được mà hôn tôi thì có lẽ tôi sẽ đón nhận mà không hề do dự. Tận sâu thẳm đáy lòng, tôi cũng khao khát như vậy, nhưng đồng thời tôi lại thấy sợ.

Tạ ơn trời đất, chuyện ấy đã không xảy ra.

Khoảng 10 giờ, Thành lại gọi điện cho tôi, giọng của anh hơi khác, anh nói, “Tuyết Nhi, xin lỗi cậu, mình làm phiền cậu nữa rồi, hiện giờ tâm trạng mình rất bất ổn”. Trong điện thoại, lẫn với tiếng Thành còn có tiếng xe hơi ngoài đường. Tôi vội hỏi, “Thành, cậu đang ở đâu vậy? Có chuyện gì thế?” Thành im lặng một thoáng rồi mới nói, “Hai vợ chồng mình cãi nhau, cô ấy vô lý quá!...” Tôi cắt lời anh, “Có phải là vì mình không?” Thành không trả lời tôi mà chỉ nói, “À, thôi bỏ đi, đừng bận tâm nữa, mình muốn ra ngoài dạo một lát, định gọi điện rủ cậu cùng đi với mình, à mà thôi, có lẽ như vậy sẽ càng tồi tệ hơn nữa...” Thành cúp máy. Tôi lại bắt đầu cảm thấy bất an, tự hỏi lại bản thân mình, có phải tôi đã trở thành kẻ thứ ba rồi chẳng?!

Thứ bảy, ngày 14 tháng 4

Trời nắng

T rửa thứ năm, vừa mới bước vào văn phòng, tôi nhận được điện thoại của mẹ Hà Quốc An báo tin con gái tôi, Gia Gia bị bệnh, hiện giờ đang nằm ở Bệnh viện Nhân dân số 3. Bác sĩ bảo phải nhập viện, nhưng ba mẹ Quốc An không mang đủ tiền. Họ gọi điện cho Quốc An nhưng anh ấy đi vắng, đành gọi tôi mang gấp tới bệnh viện 2.000 tệ để cho cháu nhập viện. Tôi lo cuống lên. Hiện tại, tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, cũng không có thời gian đi lấy, làm thế nào bây giờ? Sực nhớ tới Đạt Minh, thời gian của Đạt Minh rất linh động, chắc anh có thể sắp xếp thời gian để giúp tôi. Tôi gọi điện gấp cho Đạt Minh, nghe xong anh đồng ý ngay và đi liền

Tôi cảm thấy rất sốt ruột, không thể đợi cho đến hết giờ làm việc, vội vàng chạy tới bệnh viện. Đúng lúc đó Gia Gia đang được châm cứu, mẹ Quốc An ngồi cạnh con bé. Khoảng 6 giờ, Đạt Minh tới cùng với một giỏ trái cây. Tôi vội đón lấy giỏ trái cây và cảm ơn anh: "Đạt Minh, thực sự cảm ơn cậu!" Đạt Minh phẩy tay, dáng vẻ rất đàn ông, "Có gì đâu! Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà".

Tối đó, Đạt Minh cùng tôi túc trực bên giường bệnh của Gia Gia. Sáng nay Hà Quốc An tới, thấy anh, tự nhiên tôi căng hết cả người, chỉ muốn òa khóc. Hà Quốc An chào Đạt Minh trước, rồi cười với tôi thay lời chào hỏi.

Tôi nói với Quốc An, "Anh đến rồi thì tôi giao Gia Gia lại cho anh đấy, tiền nhập viện là mượn của Đạt Minh. Anh trả lại cho Đạt Minh nhé! Gia Gia bị cảm nặng chứ không sao cả, tôi phải đi trước đây". Chưa hết câu tôi đã vội bước ra cổng bệnh viện, Quốc An chạy theo, tôi dừng lại, anh đến bên tôi, "Tuyệt Nhi, em khỏe không?" Tôi cúi đầu gật nhẹ nhưng mắt đã ngấn lệ. Không muốn để Quốc An nhìn thấy, tôi xoay người chạy vội ra khỏi cổng lớn bệnh viện. Tôi cứ chạy mãi, đến trước xưởng điêu khắc trên quảng trường Nhân Dân thì ngồi bệt xuống khóc nức nở. Vẫn lại cứ cái cảm giác buồn đau đó, tôi vẫn không thể nào quên được Hà Quốc An, người đàn ông mà tôi đã một thời trọn lòng yêu thương. Dẫu ly hôn đã hơn nửa năm, mà tôi vẫn còn nằm mơ thấy anh, không thoát ra nổi, bóng hình anh vẫn cứ ám ảnh tôi. Người đàn ông mà tôi đã dâng hiến tình yêu đầu đời và cái quý giá nhất của người con gái vẫn cứ hiển hiện sống động, bám chặt trong lòng tôi. Tôi thường nhủ lòng rằng, "Tình yêu đã như con chim vỗ cánh bay đi, thì mình cần phải quên đi tất cả". Thế nhưng, sao chuyện xưa vẫn làm tôi khó quên đến vậy?

Đạt Minh đến bên lúc nào, tôi cũng không hay. Thấy Đạt Minh, tôi rất xấu hổ. Đạt Minh không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa cho tôi miếng khăn giấy. Tôi lau khô nước mắt rồi cùng Đạt Minh lên xe. Xe chạy chậm chậm, vòng vèo qua mấy con đường trong thành phố. Tôi mở rộng cửa sổ xe, mặc gió mát thổi vào.

Mãi một hồi rất lâu sau đó, Đạt Minh lái xe đưa tôi trở lại quảng trường Nhân Dân. Anh bảo, "Chuyện cũ rất khó quên phải không? ai cũng phải trải qua một giai đoạn tình cảm nào đấy". Đạt Minh dường như là đang tự nói với chính mình, lại giống như thể đang đọc bài cho ai nghe.

Tôi lặng thinh và liên tục lau nước mắt. Đạt Minh tiếp lời, "Tuyệt Nhi, mình đưa cậu về nhé!" Tôi gật rồi lại lắc đầu, nhưng Đạt Minh vẫn lái xe chở tôi về đến nhà, đứng đó nhìn tôi bước lên lầu. Tôi ngồi thờ người trên ghế sofa, thấy mình mới tội nghiệp làm sao!

Quốc An gọi điện đến, tôi bảo, "Anh còn tìm tôi làm gì chứ? Chu Tuyệt Nhi ngày trước đã chết rồi, Chu Tuyệt Nhi bây giờ không còn liên quan gì đến anh nữa". Nói xong tôi liền cúp máy.

Quốc An vẫn kiên nhẫn gọi tới mấy lần, tôi mới bắt máy, anh ta nói, "Tuyệt Nhi hãy tha thứ cho anh, anh đã làm em phải đau khổ. Anh cũng khổ sở lắm, thực ra anh..."

Tôi hét lên trong điện thoại, "Thực ra bản thân anh không thể tự quyết định được chứ gì. Đúng không? Được rồi, anh đừng gọi điện đến làm phiền tôi nữa, tôi muốn được yên". Hà Quốc An gọi mấy lần nữa, tôi ngắt luôn đường dây điện thoại.

Người đàn ông đó thật đáng cảm hận. Tôi hận đến nỗi muốn lột da anh ta ra

Chủ nhật, ngày 15 tháng 4

Trời âm u có mưa nhẹ

T rồi vừa sáng, tôi lại đến bệnh viện thăm con. Bé Gia Gia của tôi đang ngủ ngon trên giường, bà nội cháu đang ngồi một bên. Tôi nhẹ nhàng hôn lên trán Gia Gia, con bé mở mắt thấy tôi liền cười rất tươi.

Bà nội con bé nói, “Gia Gia bây giờ đã khỏe rồi. Bác sĩ nói khoảng 2 ngày nữa có thể xuất viện, nhưng mẹ muốn chiều nay đưa cháu về. Ở đây lâu mẹ thấy mệt quá!”

Tôi nói, “Hay là ta cứ theo lời bác sĩ. Mẹ không khỏe thì con sẽ xin nghỉ phép để chăm sóc Gia Gia cho”. Bà nội Gia Gia im lặng một lát rồi thở dài, “Một gia đình đang yên đang lành thế mà giờ đây tan đàn xẻ nghé thế này. Sau này con bé sẽ ra sao đây? Mẹ cũng già rồi, không thể chăm sóc nó mãi như vậy được”.

Năm nay bà nội con bé, mẹ Quốc An, cũng đã 62 tuổi. Bà nói thế cũng là thực lòng. Bà không đủ sức nuôi nấng Gia Gia mãi mãi được.

Thấy vẻ mặt kháu khỉnh tươi tắn của con, tôi bỗng thấy thương nó quá, rồi tương lai con tôi sẽ ra sao đây? Tất cả đều tùy thuộc vào sự lựa chọn của chính tôi. Nếu như con bé theo tôi, thì tôi sẽ dành cả cuộc đời mình cho con, dốc hết lòng chăm lo cho nó. Có người mẹ nào lại không thương con mình chứ, nhưng cùng với lòng thương con lại có tâm lý không muốn con mình trở thành hòn đá cản trở sự nghiệp và hôn nhân sau này của mình. Nuôi dưỡng con cái lớn khôn là trách nhiệm của cả cha và mẹ, thế mà, Hà Quốc An đã nhẫn tâm vứt bỏ gia đình, bỏ vợ, bỏ con chạy theo tình yêu mới. Đứa con từng là kết tinh của tình yêu giờ trở nên dư thừa, thành vật hy sinh của cuộc hôn nhân này. Tôi đã từng nghĩ suốt đời sẽ chăm lo cho con và sẽ không bao giờ đi bước nữa. Nhưng làm như vậy lại không công bằng với mình, tôi vẫn còn trẻ, còn rất nhiều việc phải làm, trước mặt tôi vẫn còn một con đường dài dằng dặc mà tôi phải bước tới. Hơn nữa tôi lại càng không muốn một mình khổ sở, vất vả nuôi con, còn Quốc An thì tung tăng bay nhảy, ung dung tự tại ở một nơi nào đó mà hưởng thụ duyên mới và sống sung sướng thong dong. Đôi lúc tôi cũng thấy mình thật ích kỷ, nhưng tôi cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

Ở công ty tôi, có một chị đồng nghiệp ly dị chồng, chị giành quyền nuôi con vì sợ phải xa con. Rồi trong mười mấy năm trời, chị đã kết hôn hai lần nữa, nhưng cả hai lần đều thất bại. Chị thường nói, điều kiện đầu tiên mà chị chọn làm chồng là người đó phải biết yêu thương đứa con của chị với người chồng cũ. Người chồng thứ hai của chị là một công nhân đường sắt, tính tình nóng nảy, ích kỷ. Đã nhiều lần cái tính độc ác của ông ta khiến chị không thể chịu nổi. Chị lo rằng sau này ông ta sẽ tệ bạc với con của chị. Vì con, chị đã ly hôn. Chị nói, những thói xấu của chồng, chị có thể chịu đựng được, nhưng tệ bạc với con chị thì chị không thể nào chấp nhận. Lần tái hôn thứ hai, chị lấy một ông cán bộ đã ly dị vợ và nuôi một đứa con đang học trung học. Hai vợ chồng sống chung một mái nhà với hai đứa con riêng trạc tuổi nhau. Hai đứa nhỏ xích mích hoài nên họ cũng như nước với lửa, cuối cùng đành ly hôn. Tới bây giờ, chị ấy vẫn sống một thân một mình. Con cái đã trưởng thành và đi Bắc Kinh học đại học, chị sống một mình lẻ loi, không yêu ai nữa. Chị đã dành trọn tình yêu cho con. Con cái chính là cuộc sống của chị, có thể nói chị chính là người mẹ mẫu mực của Trung Quốc. Nhưng với riêng chị thì cuộc sống thật quá tàn nhẫn.

Tôi không muốn là người mẫu mực như vậy. Tôi không muốn vì con mình mà hy sinh tất cả.

Quan điểm của tôi, với một số người nào đó, có vẻ như quá vô tình, người mẹ nào trên đời này mà chẳng yêu con. Nhưng cùng với việc yêu con, chúng ta cũng phải nghĩ inh ỏi nữa chứ, đúng không? Quốc An cũng đã đến. Thấy anh ta, tôi chỉ nói, “Tôi đi trước đây” và vội vã bước nhanh ra khỏi phòng bệnh. Ra tới cửa bệnh viện, tôi dừng lại một chút, xoay người lại xem Hà Quốc An có đuổi theo mình hay không? Lần này thì không, anh ta đã không còn đuổi theo tôi nữa, lòng tôi lại hơi thoáng thất vọng, buồn bã, thấy tủi thân, muốn tìm ai đó để trút bầu tâm sự.

Tôi về nhà trong một trạng thái vô hồn và người mệt lả, nằm xoài trên sofa mà muốn khóc. Hà Quốc An có gọi điện đến mấy lần, vừa nghe giọng anh ta, tôi liền cúp máy.

3. Chương 3

Thứ hai, ngày 16 tháng 4

Gần tới Đạt Minh gọi điện thoại đến, anh nói có một người bạn muốn gặp tôi và bảo tôi phải đến ngay quán Thanh Thiên. Tôi hỏi anh, “Là ai vậy? Sao gấp thế?” Đạt Minh chỉ cười trong máy, “Tuyệt Nhi, cậu tới đây đi rồi biết”. Nói xong liền cúp máy.

Thật đáng ghét, vừa mới tắm rửa xong, tôi định là tối nay sẽ ở nhà xem phim Tiểu Ngạo Giang Hồ vì nghe đồng nghiệp nói Lý Á Bằng diễn vai Lệnh Hồ Xung rất tuyệt, càng xem càng thú vị. Hồi chiều trên đường về nhà, tôi đã ghé qua tiệm thuê phim, định tối nay mình sẽ xem cho đã. Tôi cũng là “khách giang hồ thân bất do kỷ”, chỉ có điều không có khí phách ngang tàng như những bậc anh hùng kì nữ mà thôi.

Tôi vội vàng sửa soạn một chút rồi đến quán Thanh Thiên. Đạt Minh và một cô gái đang ngồi ở phòng trước đợi tôi. Tôi nghĩ, là bạn gái của Đạt Minh chăng? Có ý gọi tôi đến để làm quen chăng? Thấy tôi vừa đến, Đạt Minh và người bạn gái kia đứng dậy ra đón, Đạt Minh cười, chỉ cô gái và hỏi, “Tuyết Nhi, cậu còn nhớ cô ấy chứ?”. Cô gái mỉm cười nhìn tôi. Tôi vội vàng lục lại ký ức. À! Tôi nhớ ra rồi, “Cậu có phải là Tần Minh Quyên đó không?”.

Minh Quyên thấy tôi đã nhận ra bạn cũ, liền mỉm cười rạng rỡ, “Cô bạn cũ của tôi! Cậu vẫn còn nhớ mình sao?”

“Sao quên được?” Tôi bước tới nắm tay cô ấy, vui đến nỗi suýt nhảy cẫng lên. “Thế nào rồi, cậu vẫn khỏe chứ? Làm việc phát tài ở đâu vậy?”

Minh Quyên có nụ cười rất đẹp, với một mái tóc dài, gương mặt trái xoan, mặc một bộ đầm hồng, dáng người đầy đặn. Cô vẫn là một đại mỹ nhân như thuở nào.

“Minh Quyên, cậu vẫn đẹp và trẻ trung như trước. Cậu xem mình nè, giống hệt bà lão không?” Đạt Minh đứng bên cạnh nhìn chúng tôi cười nói vui vẻ mà không chen vào được lời nào. Để chúng tôi vui vẻ hào hứng một lúc rồi, anh mới nói, “Mời hai bạn, chúng ta cùng lên lầu vừa ăn vừa nói chuyện nhé!”. Tôi nói chuyện tiếp với Minh Quyên, “Minh Quyên vẫn xinh đẹp như ngày nào, sao không dẫn chồng cùng đến chơi?”

Minh Quyên vừa rót rượu vừa trả lời tôi, “Minh làm gì có chồng hả cậu? Ôi! Người mình yêu thì không yêu mình, người yêu mình thì mình lại không yêu...” Đạt Minh vừa tiếp rượu cho chúng tôi, vừa luận đàm lý thuyết về chủ nghĩa độc thân. Đạt Minh bảo, “Ái tình là một giá trị tất yếu của cuộc sống, cuộc sống của chúng ta sao có thể thiếu giá trị này được. Có điều là đợi hoài mà chẳng thấy đâu...”

Minh Quyên cắt lời của Đạt Minh, “Được rồi, thôi đừng bàn tới chuyện này nữa. Ai thích yêu thì cứ yêu đi” Minh Quyên không uống được nhiều, mới vài ly nhỏ đã huyền thuyên bất tuyệt.

Đối với Minh Quyên, có rất nhiều chuyện để nhớ. Lúc học phổ thông, Minh Quyên chính là nàng công chúa đẹp nhất lớp tôi. Đến năm lớp 11 đã trở thành hoa khôi xinh đẹp như hoa như ngọc. Cũng năm ấy có hai giáo viên trẻ tới thực tập. Một người là thầy dạy nhạc được phân công xuống dạy lớp tôi. Tôi vẫn còn nhớ thầy ta tên Bạch Ninh Tân, cao khoảng 1,72m, người dong dỏng, trông là biết ngay dân nghệ sĩ. Bấy giờ Minh Quyên là lớp phó văn nghệ của lớp. Gặp đúng lúc trường có tổ chức tiết mục văn nghệ dành cho học sinh trung học. Minh Quyên chuẩn bị biểu diễn một tiết mục múa, thầy Ninh Tân trở thành thầy phụ đạo của cô ấy. Lúc ấy chúng tôi vẫn thường nhìn thấy Minh Quyên và thầy Ninh Tân cùng thảo luận về những điệu múa, và luyện tập cùng nhau trong phòng nhạc. Có khi chủ nhật mà Minh Quyên cũng không về nhà (nhà cô ở tận ngoại ô) mà ở lại trường tập múa với thầy Ninh Tân. Trời đã không phụ người có chí và năm ấy Minh Quyên đã đạt được giải nhất, sau đó lại nghe nói Minh Quyên và thầy Ninh Tân yêu nhau. Kết thúc đợt thực tập, Minh Quyên không còn tâm trí đâu mà học hành nữa, ngày càng sa sút, đến nỗi không thể tham gia kỳ thi tốt nghiệp cuối cấp. Một thời gian sau, có tin đồn thầy Bạch Ninh Tân đã tốt nghiệp và đi Quảng Châu. Thế là, Minh Quyên lại đến Quảng Châu để tìm thầy.

Tôi tưởng mình khó gặp lại Minh Quyên. Trước khi chia tay, Minh Quyên nói, “Lần này mình về, chẳng muốn đi nữa. Phiêu bạt bao năm trời, mình cũng mệt mỏi quá rồi. Sau này chắc chúng ta sẽ được gặp nhau thường xuyên hơn”.

Đạt Minh đưa tôi về, tôi thấy đầu mình nặng trĩu. Đạt Minh dìu tôi vào phòng, vừa nằm xuống là tôi đã muốn dí mắt. Tôi lẩm bẩm nói với Đạt Minh, “Đạt Minh, cậu về được rồi. Cảm ơn cậu đã đưa mình về nhé”.

Thứ tư, ngày 18 tháng 4

Giữa đêm

Sắp tan ca thì Đạt Minh gọi điện đến báo tin cho tôi là anh đã liên hệ được với một xí nghiệp có thể tài

trợ cho chúng tôi tổ chức buổi họp mặt bạn bè. Anh định là tối nay gặp nhau ở quán Thanh Thiên. Minh Quyên và Thành sẽ cùng đến.

Tôi từ chối, “Đạt Minh à, trong lòng mình bất an quá. Mình không muốn đến đâu”. Đạt Minh bảo, “Cậu phải quan tâm đến buổi họp mặt bạn bè này. Chỉ còn có mười mấy ngày nữa là tới rồi, cậu không nên bỏ cuộc như vậy chứ”.

Tôi nói là tôi thực sự muốn rút lui.

Đạt Minh nói dứt khoát, “Không được, Tuyết Nhi, cậu nhất định phải tham gia cuộc họp lớp này. Cậu đợi mình nhé, mình đến đón cậu ngay”.

Không lâu sau, dưới lầu đã có tiếng còi xe hơi vang lên. Đã đến nước này, tôi đành miễn cưỡng đi. Nhưng không thấy Minh Quyên trên xe, tôi hỏi Đạt Minh: “Minh Quyên đâu?”. Đạt Minh nói là cô ấy có việc phải đi, tôi hiểu đây là “âm mưu” của Đạt Minh và Thành thôi.

Tôi nói Minh Quyên không đi, tôi cũng không đi. Đạt Minh như chẳng nghe lời tôi nói, thản nhiên cho xe chạy đến quán Thanh Thiên.

Doanh nghiệp mà Đạt Minh nói tới là một xưởng sản xuất giấy ở thành phố này. Giám đốc là một người đàn ông cao to khoảng 40 tuổi, nói tiếng phổ thông ngọng nghịu. Ông ta họ Ngô, Đạt Minh giới thiệu ông ta là Tổng giám đốc Ngô. Bữa ăn hôm nay là do Đạt Minh chiêu đãi. Ngô tổng rất nho nhã, ông nói rất thích Đạt Minh và cũng rất thích tôi. Ông ta vui vẻ nhận lời tài trợ cho buổi họp mặt của chúng tôi.

Sau bữa cơm tôi đòi về, Đạt Minh nhẹ nhàng bảo tôi cùng đến sàn nhảy vui chơi khiêu vũ cùng ông Ngô vài bản. Tôi từ chối.

Đạt Minh nài nỉ, “Tuyết Nhi, tại sao cậu lại cố chấp vậy chứ? Mình giới thiệu cậu với ông Ngô, ông ấy tỏ ra rất thích cậu. Cậu mà không nhảy cùng ông ta mấy bản thì e là số tiền tài trợ đó sẽ rất khó đến được tay chúng ta. Mình chỉ hy vọng cậu sẽ phát huy vẻ hấp dẫn của mình để làm vui lòng ông ấy tối nay. Đợi đến khi món tiền ấy vào tài khoản của chúng ta rồi thì mình sẽ không liên hệ gì với ông ta nữa”.

Đạt Minh hơi nôn nóng, “Tớ xin cậu đấy Tuyết Nhi!”

Dẫu không muốn tí nào, nhưng tôi cũng đành đi với Đạt Minh đến sàn nhảy Nguyên Dã Ca.

Ông Ngô hăng hái mời tôi nhảy. Bất đắc dĩ, tôi phải theo ông ra sàn nhảy. Ông ta khen tôi khiêu vũ đẹp, người lại xinh xắn, lại còn kể tôi nghe về cuộc hôn nhân bất hạnh của mình, vợ và con trai 12 tuổi của ông đã chết trong một lần bị lật thuyền cách đây một năm. Cho đến nay, ông vẫn sống cô độc một mình, muốn tìm một cô gái vừa ý để chung sống những ngày tháng còn lại.

Tôi không muốn nghe ông ta nói về tình yêu vì tôi cũng là một người đang đau khổ vì tình. Tôi cũng chẳng vui thú gì khi gặp một người đàn ông cứ lải nhải kể khổ kể sở với phụ nữ.

Tôi cắt lời ông, “Ông Ngô này, chúng ta nói chuyện khác đi”.

Nhưng ngoài chuyện hôn nhân của mình, ông chẳng biết nói gì cả. Khi kết thúc cuộc vui, ông ta lại giành đưa tôi về. Về đến nhà đã hơn 11 giờ đêm. Một mình, tôi đi tắm nước ấm, sau đó ngồi đánh mấy dòng chữ này.

Thứ sáu, ngày 20 tháng 4

Chiều tan ca, ra tới cổng công ty thì tôi thấy Tần Minh Quyên đứng chờ với nụ cười rạng rỡ, chúng tôi cùng tới nhà hàng Phượng Hoàng. Quyên trả tiền, cô nói, về bao nhiêu ngày rồi mà hai đứa tôi vẫn chưa gặp nhau riêng buổi nào.

Quyên uống rất nhiều rượu nho, có vẻ như đang cao hứng. Quyên nói, “Tuyết Nhi, sao cậu không hỏi mấy năm nay mình sống ra sao? Đã làm những gì?”

Ánh mắt Quyên, rõ ràng như đang chờ đợi tôi hỏi câu gì đó, tôi nói, “Quyên ạ, mình không muốn hỏi vì đó là chuyện riêng của cậu, sao mình có thể hỏi lung tung được”.

Quyên nói, “Nhưng con người kẻ cũng kỳ cục, càng là chuyện riêng tư của mình thì lại càng muốn thổ lộ với người khác, không nói ra được ắt sẽ cảm thấy đầu óc bức bối đến phát điên lên mất

Tôi nói, “Thế cậu có điều gì muốn tâm sự không? Năm ấy, sau khi tốt nghiệp trung học, chẳng phải cậu đi tìm Bạch Ninh Tân sao?” Quyên ngửa cổ uống ực hết nửa ly rượu nói, “Đừng nhắc đến cái thằng cha họ Bạch đó nữa, hồi ở Quảng Châu, chút nữa là tởm giết hắn...”

Tôi nói, “Thật sao? Hai người yêu nhau lắm mà?”

Quyên nói, “Toàn là xảo trá cả, có một điều bí mật mà các bạn không biết được đâu, hồi học lớp 11 mình đã bị hắn cướp mất đời con gái. Hồi đó mình có biết đếch gì đâu, chỉ thấy có thiện cảm với hắn, còn hắn thì chỉ dụ dỗ mình. Chiều hôm ấy, sau khi tập múa xong, hắn hẹn mình đi khiêu vũ. Trong tiếng nhạc kích thích, mình và hắn rất vui, hắn xiết mình vào lòng mỗi lúc một chặt, rồi hôn bầu ngực mới nảy nở của mình. Mình đã bao giờ trải qua cái cảm giác kích thích thế đâu. Hôm ấy mình mặc một bộ đầm trắng liền thân làm nổi bật các đường cong của cơ thể. Tiếp sau đó chúng mình rút về chỗ dành cho những cặp tình nhân. Hắn lấy tay kéo quần lót mình xuống, chúng mình ngồi đó và quan hệ với nhau. Hồi đó mình nghĩ, một khi hai bên nam nữ có quan hệ tình dục với nhau thì sau này thế nào cũng lấy nhau, sinh con đẻ cái, mình đã coi như là vợ hắn. Thế là từ đó về sau, mình và hắn thường xuyên quan hệ với nhau. Rồi kết quả là mình dính bầu, may là mẹ mình phát hiện sớm nên không ai ở trường biết cả. Nhưng hồi đó mình rất khổ tâm, mẹ mình khóc lên khóc xuống vì chuyện này, sau cùng mẹ mình gọi Bạch Ninh Tân đến nói chuyện, hắn hứa sau này nhất định sẽ cưới mình.

Thực tập xong, hắn trở về trường sư phạm, nhưng cũng quay lại nhà mình mấy lần, lần nào hắn đến, chúng mình cũng ăn nằm với nhau. Mình đem cả tâm hồn và thể xác dâng hiến cho hắn. Mình tốt nghiệp phổ thông thì hắn cũng tốt nghiệp đại học, đương nhiên hắn có thể đến dạy ở một trường trung học, nhưng lại bỏ đi Quảng Châu. Đến Quảng Châu hắn không làm đúng ngành của mình mà làm thuê ột tiệm chụp hình ở làng quê. Sau khi tốt nghiệp, mình đến Quảng Châu tìm hắn, cùng đồng cam cộng khổ với hắn. Vì hắn, có lúc mình phải đi làm gái với mong muốn hắn có thể làm nên trò trống gì đó, nhưng nửa năm sau, hắn ăn cắp của chủ tiệm chụp hình hai mươi ngàn tệ và lặn mất tăm. Thế là tự nhiên mình thành con nợ của tay chủ tiệm

Sau đó, thằng chủ tiệm hình hơn 30 tuổi này chiếm được mình, mình cũng đành phó mặc theo hắn”.

Quyên không nói tiếp nữa, nhắc ly lên, “Tuyệt Nhi, cạn ly cái nào, chuyện của cậu, mình cũng biết, chỉ có điều mình không muốn hỏi cậu, nhưng mình biết sẽ có một ngày cậu nói ỉn, nói gì thì nói, tội mình đồng cảnh ngộ, dễ hiểu nhau hơn”.

Quyên nói tiếp, “Mình phải cẩn rằng nhịn đắng nuốt cay theo cái thằng chủ tiệm này, nhưng mình chưa bao giờ có ý định tha cho cái thằng cha họ Bạch đó, cuối cùng, một hôm, mình cũng hỏi dò được tin của hắn, hóa ra hắn ở Thâm Quyển, làm “trao bao” ột bà giàu có, hắn vẫn không chịu sống cho đàng hoàng, chỉ muốn ăn bám, hưởng thụ trên tuổi xuân của người khác.

Mình tìm cơ hội đi Thâm Quyển, hẹn hắn tới gặp. Gặp mình, hắn có vẻ rất xúc động, mình làm bộ nhớ thương hắn da diết, chúng mình ra khách sạn thuê phòng, sau một hồi mây mưa điên cuồng, thấy hắn không có vẻ nghi ngờ gì mình, mình bèn lấy thuốc ngủ đã chuẩn bị sẵn dụ cho hắn uống - Quyên dừng lại hồi lâu - thằng khỉ gió đó phước lớn mạng lớn, không chết, hắn uống thuốc ngủ xong, mình trốn khỏi khách sạn, nhưng phải ngồi tù hai năm...”

Quyên nói, “Những chuyện trái ngang này, mình không bao giờ muốn nhớ lại nữa, bây giờ mình chẳng có gì cả, mấy chục ngàn tệ dành dụm được trong mấy năm làm lụng ấy, mẹ mình cất giùm, coi như bù cho tuổi xuân của mình, nhưng mình vẫn còn một con đường dài đằng đẵng phía trước...”

Quyên đã uống đến say khướt, tôi đành phải đưa cô về nhà, bây giờ thì Quyên ngủ vùi trên ghế salon, thật bất công, tại sao trên đời này, chỉ có đàn bà mới phải chịu nhiều đắng cay, khổ sở?

Thứ bảy, ngày 21 tháng 4

Trời quang mây tạnh

Hôm nay là thứ 7, tôi định ngủ cho đã, rồi chiều sẽ ra ngoại ô thăm Gia Gia. Nhưng mới sáng ra, Thành

đã gọi điện đến, nói mới về chiều hôm qua nhưng vẫn chưa ghé về nhà. Anh chẳng biết vợ còn giận dỗi gì không? Hơn nữa tận đáy lòng mình, anh cũng chẳng yêu gì căn nhà đó.

Tôi khuyên, “Thành này, thôi cậu đừng thế! Không phải tình cảm của hai vợ chồng cậu vẫn tốt đẹp đó sao?”

Thành nói, “Dĩ nhiên mình vẫn yêu cô ấy, nhưng cô ấy không hiểu mình gì cả. Mọi chuyện trong gia đình về cơ bản đều do mình gánh vác. Ngay cả đến việc học hành của con cái cũng mình lo, cô ấy có phải làm gì đâu? Mình càng nhịn nhường thì cô ta càng tự mãn, làm như mình đang ăn bám cô ta không bằng”.

Tôi nhỏ nhẹ, “Hai vợ chồng cậu có thể từ từ trao đổi với nhau mà. Cậu không đem tất cả những điều cậu nghĩ mà bày tỏ với cô ấy thì cô ấy làm sao hiểu được trong lòng cậu đang nghĩ gì được chứ?”

Thành vẫn khăng khăng, “Mình không muốn nghĩ tới chuyện này nữa, mình có còn cái uy của thằng đàn ông con trai nữa không đây? Dù là vợ chồng đâu gối tay ấp đi nữa, thì cũng cần phải tôn trọng lẫn nhau chứ”.

Im lặng, tôi cũng chẳng còn biết nói gì được nữa.

Thành tiếp lời, “Này Tuyết Nhi, cậu nói đi! Vợ chồng với nhau mà không hiểu nhau gì cả thì làm sao có thể cùng nhau giải quyết được vấn đề”.

Tôi nghĩ thầm, chắc lúc này anh chàng đang buồn bã lắm. Tôi tiếp lời, “Thành này, mình hiểu nỗi khổ tâm của cậu. Lần này, vì lý do gì mà cậu và vợ cậu cãi nhau vậy?”

Giọng Thành có phần xúc động, “Cảm ơn cậu, Tuyết Nhi à, cậu có thể hiểu mình là mình đã vui lắm rồi, vợ mình bây giờ càng ngày càng nhỏ nhen ích kỷ. Việc lần này mình khó mà tha thứ cho cô ấy, nhất là cô ấy đã xúc phạm tới cậu”.

“Nói tới mình à?” Tôi có chút ngạc nhiên.

“Vậy đấy, lần trước lúc bọn mình cùng đi đến bưu điện để gửi thông báo họp lớp, rồi lúc bọn mình cùng ngồi trong quán ăn, có người bạn của vợ mình nhìn thấy, người bạn đó kể lại với cô ấy. Cô ấy đã không thèm nghe mình giải thích, nổi giận đùng đùng. Cô ấy cho là chúng ta “tình cũ không rủ cũng tới”, nói cậu “thế này thế nọ”. Thành ngại không nói tiếp nữa.

Tôi nói, “Thành à, xem ra tất cả mọi chuyện đều do mình cả. Mong cậu tha thứ. Mình có cần phải gặp vợ cậu giải thích mọi chuyện không?”

Thành vội nói, “Chuyện đó không được đâu. Cậu làm như thế thì chỉ khiến cho sự việc tồi tệ hơn thôi. Tuyết Nhi này, bây giờ cậu ra đây được không? Mình rất muốn gặp cậu”.

Nghe Thành nói, tự nhiên tôi cảm thấy rất ngại ngùng, tôi đã đem lại phiền phức cho Thành rồi. Nếu tôi tiếp tục gặp Thành, thì hậu quả khó mà có thể lường trước được. Đang gặp rắc rối trong chuyện tình cảm vợ chồng thì người đàn ông có thể dễ dàng đi vào con đường vụng trộm, vì đàn ông dường như yếu đuối hơn phụ nữ. Nhưng tôi cũng không muốn trong lúc tinh thần của Thành đang yếu đuối, cần người tâm sự khuyên can mà lại tránh né anh, bạn bè như thế cũng thật là không ph

Tôi nhẹ nhàng bảo Thành, “Thành à, mình rất thông cảm, và cũng rất muốn chia sẻ với cậu, chỉ có điều hôm nay thì không được vì Tần Minh Quyên đang ở chỗ mình”.

Thành nói, “Tần Minh Quyên hả? Bạn ấy đã đi Quảng Châu rồi mà?” Tôi đáp, “Bạn ấy trở về rồi. Giờ đang vui đầu gối ở nhà mình nè! Tối qua Quyên uống say quá. Thành à, hay là nếu như cậu thực không muốn về nhà thì hãy đến nhà mình đi”.

Thành nghĩ một lát rồi nói, “Thôi được rồi, hiện tâm trạng mình đang không vui, đợi sau này đi”.

Tôi nói: “Vậy giờ cậu đi đâu?”

Thành lặng lẽ cúp máy.

Tay Thành này cũng thực là! Có gì phải khổ tâm đến như vậy chứ? Có rắc rối gì thì hai vợ chồng cứ giải thích rõ ràng đâu đấy với nhau là được thôi mà.

Trong đời sống vợ chồng, dầu có xung khắc đến thế nào đi nữa thì quan trọng nhất là hai bên cần phải thật lòng thương yêu nhau. Nếu còn tình yêu thì vợ chồng sao mà không thể hòa hợp lại được chứ?

Mãi cho đến gần trưa, Minh Quyên mới thức giấc, hỏi giọng ngái ngủ, “Tuyệt Nhi, mới sáng sớm mà cậu đã gọi điện cho ai vậy?”

Tôi trả lời, “Thành đó!”

“Ồ! Cậu ta vẫn còn lưu luyến sao? Mình thì chẳng còn tâm trí nào để nói chuyện phiếm với cậu ta nữa”.

Buổi chiều tôi ra ngoại thành thăm con. Minh Quyên nghe nói cũng háo hức đòi đi theo. Cuối cùng tôi cũng chẳng gặp được con vì ba mẹ Hà Quốc An đã về quê cả, tôi thấy trống trải quá. Buổi tối, tôi rủ Minh Quyên đi xem phim, nhưng Minh Quyên dường như chẳng muốn đi đâu. Trong lòng tôi cứ mãi nghĩ tới Thành, “Thành ơi, hiện giờ cậu đang ở đâu?”

Thứ hai, ngày 23 tháng 4

Trời âm u có mưa

Còn 15 phút nữa là đến giờ tan ca thì tôi nhận được điện thoại của Thành. Thành đã bật tin từ hai ngày nay và cuối cùng thì liên lạc với tôi. Tôi hỏi, “Thành ơi, cậu đang ở đâu vậy?”

Thành bảo, “Tuyệt Nhi này, hôm nay mình muốn mời cậu đi ăn tối”. Tôi ngần ngại một lát rồi nói, “Như thế có nên không, vấn đề giữa cậu và bà xã đã giải quyết ổn thỏa chưa?” Thành thở một hơi dài rồi thổ lộ với tôi, “Một lời khó nói hết được. Tuyệt Nhi, cậu nhận lời mình nhé! Hôm nay mình muốn thổ lộ mọi phiền muộn của mình với cậu. Giờ đây, có lẽ chỉ còn mỗi mình cậu là hiểu rõ mình thôi!”

Tôi hỏi Thành, “Vậy chúng ta sẽ đi đâu?”

Thành nói, “Chúng ta sẽ đến quán Ôn Tuyền, nơi đó khá yên tĩnh”.

Tôi và Thành gặp nhau ở quán Ôn Tuyền. Trông anh có vẻ hốc hác. Chúng tôi ngồi trong một căn phòng nhỏ. Đặt món xong, Thành bắt đầu nói, “Vợ mình cái gì cũng tốt, nhưng có chút nhỏ nhen, không bao giờ chấp thuận việc mình qua lại, chuyện trò với bất kỳ cô gái nào. Ngay cả đến quan hệ trong công việc cũng vậy. Bọn mình làm chung một cơ quan nhưng giờ đây mình chẳng còn bạn bè gì cả, phải chịu cảnh đơn độc thôi”.

Tôi góp ý với Thành, “Thực ra điều đó cũng bình thường thôi. Vì cô ấy yêu cậu nên mới sợ mất cậu, nếu cô ấy không quan tâm gì đến việc cậu qua lại hay tiếp xúc với ai thì mới nguy. Vậy đó Thành, có lẽ là cậu vẫn chưa hiểu hết tâm tư của phụ nữ đâu. Mình chắc là chỉ cần hai vợ chồng cậu chịu bộc bạch với nhau thì mọi rắc rối sẽ dễ dàng giải quyết xong thôi”. Thành tiếp lời, “Cô ấy nhất quyết không nghe, mình cũng đành bó tay”. Tôi không thích tranh luận với Thành nữa. Tôi nâng ly rượu lên uống, mặc cho Thành thao thao bất tuyệt. Tôi bỗng trở thành một thính giả trung thành bất đắc dĩ của anh ta. Tôi thầm nghĩ, “Người đàn ông đang ngồi trước mặt mình phải chẳng đang mắc phải tâm bệnh gì đó!? Tại sao cậu ta lại nhìn nhận sự việc một cách phiến diện như vậy chứ! Về mặt tình cảm, chẳng lẽ đàn ông yếu đuối hơn phụ nữ sao?”

Thành dường như đã rất say. Ra khỏi quán Ôn Tuyền, tôi khuyên Thành nên về nhà, nhưng Thành không chịu, lại muốn tôi cùng đi dạo. Trời mưa lất phất, hơi khó xử nhưng thấy ánh mắt chờ đợi của Thành, tôi lại nhận lời.

Cùng đi với Thành trên một đoạn đường, nhìn Thành loạng choạng, nghiêng ngả tội quá, tôi dìu anh đi. Thành để tôi dìu, một tay thả choàng qua vai tôi. Thành nói, “Tuyệt Nhi ơi, cậu có biết không, mình đã yêu cậu nhiều lắm. Sự xuất hiện của cậu... Ồ! Không... việc ly hôn của cậu coi vậy nhưng đã khuấy động cuộc sống yên bình của mình rồi, mình...”

Đột nhiên, tôi bỗng chợt hiểu ra: Hai vợ chồng họ xích mích với nhau, chính là vì tình cảm Thành đã bị xáo động. Tất cả là do sự xuất hiện của tôi. Vợ Thành cần nhân chuyện Thành đi với tôi cũng chỉ vì ghen. Cô ấy rất yêu chồng, cũng như tôi ngày xưa đã cố gắng giữ gìn hôn nhân của mình theo phản ứng tự nhiên. Chỉ có điều cách làm này không được hay cho lắm mà thôi.

Tôi chợt tránh xa cánh tay Thành. Tôi đâu muốn trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia cang của người khác. Tôi càng không muốn để một người phụ nữ khác rơi vào cảnh hôn nhân đổ vỡ như tôi. Giây phút này chỉ

có đàn bà mới hiểu hết lòng nhau. Tôi phải tìm cách giúp đỡ vợ Thành và càng phải sáng suốt, kiên định hơn đối với tình cảm của anh.

4. Chương 4

Thứ tư, ngày 25 tháng 4

Chiều và đêm

Buổi trưa, Tần Minh Quyên gọi điện đến hẹn tôi chiều nay đi làm về sẽ cùng đến cửa hàng Tân Thế Kỷ mới khai trương.

Nhưng mới hơn 4 giờ chiều, lại có điện thoại của Đạt Minh. Anh nói tối nay ông Ngô đãi khách, mời tất cả chúng tôi đến dự.

Tôi nói, “Mình đã có hẹn với Minh Quyên chiều nay sẽ đến dự lễ khai trương cửa hàng Tân Thế Kỷ rồi”.

Đạt Minh không chịu, “Không nên thế, Tuyết Nhi, vì cuộc họp mặt sắp tới, chúng ta cần phải tham dự. Hơn nữa, công việc đã gần xong, chúng ta không thể bỏ cuộc giữa chừng được”.

Tôi tiếp lời Đạt Minh, “Thử nhìn cách tiêu xài của cái ông Ngô tổng này, công ty ông ta chỉ là một xưởng sản xuất giấy nhỏ thôi mà đào đâu ra lắm tiền như thế?”

Đạt Minh bỗng bật cười một cách sảng khoái rồi nói, “Tuyết Nhi, điều này cậu không hiểu đâu. Các doanh nghiệp Nhà nước hay xí nghiệp nào lại không có được 8 đến 10 vchứ! Đừng có vội vàng đánh giá khi thấy một công ty sản xuất giấy làm ăn sa sút, sa thải hàng loạt nhân viên đấy nhé! Rõ ràng là, càng như thế thì xí nghiệp càng vơ vét của nhà nước nhiều hơn nữa. Thôi, mặc cho ông ta vơ vét của quốc gia, moi móc công quỹ của nhà nước, quan trọng hơn cả là chúng ta phải làm hài lòng ông ta mà thôi”.

Tôi lặng yên nghe Đạt Minh nói. Nói được một hồi, Đạt Minh bỗng hỏi tôi, “Tuyết Nhi, cậu vẫn đang nghe mình nói đấy chứ?”

Tôi liền trả lời, “Chỉ sợ là mình không thể nào hoàn thành được trọng trách mà cậu đã giao ình thôi”.

Đạt Minh tiếp lời, “Vậy là cậu không có ý gì khác nhé! Còn chuyện của Minh Quyên thì cứ để mình giải thích cho. Mình sẽ gọi Minh Quyên cùng đi”.

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói, “Vậy cũng được, nhưng nhất định là cậu phải gọi Minh Quyên cùng đi đấy!”

Năm rưỡi chiều, vừa tan ca tôi đã thấy Đạt Minh và Minh Quyên chờ trước cổng công ty. Minh Quyên mặc một bộ đầm rất mát, màu hồng phấn bó sát người. Bên ngoài còn khoác thêm một cái áo khoác mỏng màu vàng nhạt, dưới chân là một đôi giày cao gót màu đỏ điệu dàng, một túi xách nhỏ trên vai, tóc dài xõa chấm ngang vai. Đúng là muốn thể hiện sự sang trọng, quý phái. Còn Đạt Minh cũng mặc một bộ đồ vét rất Tây, dáng vẻ rất chỉnh tề. Nhưng đứng cạnh Minh Quyên thì trông anh quá thấp bé. Còn tôi thì ngược lại, ăn mặc rất đơn giản, chỉ một bộ đồng phục văn phòng màu xám.

Tổng giám đốc Ngô đã chờ sẵn ở tửu lầu Hoàng Quán. Vừa mới nhìn thấy chúng tôi, ông mừng rỡ thấy rõ và vội vàng đứng dậy để tiếp đón. Chào hỏi tôi và Đạt Minh xong, ánh mắt ông dừng lại ở Quyên. Đạt Minh vội vàng giới thiệu Minh Quyên với Ngô tổng.

Tổng giám đốc Ngô bắt tay chào hỏi Quyên rồi trầm trồ, “chà! Cô đẹp quá, được quen biết với cô quả thật là một vinh hạnh lớn cho Ngô tôi đây”. Minh Quyên khẽ mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền xinh xắn ở hai bên má.

Đạt Minh mời Quyên và Tổng giám đốc Ngô ngồi cạnh nhau. Còn tôi và Minh thì ngồi dịch ra hai bên. Quyên chẳng hề e thẹn trước người lạ. Cô còn chủ động mời rượu ông Ngô, lão ta mê tít, hớn hở ra mặt. Quyên nhắc đến chuyện mà chúng tôi nhờ lão giúp đỡ trong cuộc họp mặt. Lão vui vẻ nói, “50.000 tệ của tôi trước sau gì cũng sẽ đến tay quý vị thôi”. Minh Quyên lắc nhẹ cánh tay của ông ta, duyên dáng nói, “50.000 thì ít quá, ngài Tổng giám đốc ơi! Nếu như mời các sao biểu diễn thì cũng không đủ trả cát-xê ột bài hát của họ nữa là!” Lão Ngô khẽ vuốt má Quyên nói, “Thôi được rồi, được rồi, để anh suy nghĩ thêm đã”.

Những cử chỉ của Quyên và lão Ngô thật sự làm tôi thấy bối rối. Cảnh tượng này tôi chỉ thấy có trên ti vi thôi chứ trong thực tế thì đây là lần đầu tiên. Sau bữa tiệc đó, Minh Quyên nói với tôi, “Đàn bà chỉ có thể dựa vào những thứ trời cho này thôi. Còn bọn đàn ông, đặc biệt là mấy thằng cha có chức có quyền hay có tiền đều thích thể cả. Chúng ta là phụ nữ mà, muốn mọi tiền của các quý ông thì cần phải “lạt mềm buộc chặt”, quyến rũ đàn ông bằng nhan sắc trời ban chứ còn cách nào khác đâu, ai biểu chúng ta là phụ nữ chứ!”

Ăn uống xong, tiếp theo là đến vũ trường. Lúc đầu, tôi không muốn đi, nhưng Đạt Minh nói nhỏ với tôi, “Chúng ta hãy vào trong ngồi đi. Cậu yên tâm đi, Minh Quyên sẽ hoàn thành nhiệm vụ thôi”. Nhạc trong vũ trường vừa vang lên thì lão Ngô đã không ngần ngại mời Quyên ra sàn. Tôi và Đạt Minh cũng nhảy vài ba bài cho vui, xong liền nói dối là có việc phải đi trước.

Đạt Minh đưa tôi về. Tôi mời anh vào nhà ngồi chơi một lát, nhưng chúng tôi chẳng biết nói gì. Người lúc nào cũng huyền thuyên như Đạt Minh mà tối nay tự nhiên im như thóc.

Ngồi một hồi lâu, Đạt Minh nói, “Tuyết Nhi à, cậu nghỉ nhé, mình về đây. Chuyện Minh Quyên cậu không cần phải lo âu, chờ đợi nữa”. Tôi bảo, “Đạt Minh, mình luôn cảm thấy giữa cậu và lão Ngô dường như có cuộc giao dịch làm ăn gì đó phải không? Cậu thật sự muốn dùng Minh Quyên để trao đổi gì đó thì dứt khoát chúng ta chẳng nên tiếp tục nữa. Hình thức hợp mặt bạn bè có rất nhiều cách, đâu cần phải phí công sức để làm những chuyện như thế”.

Đạt Minh nói, “Tuyết Nhi à, những việc này cậu không cần phải thắc mắc. Mình và Quyên đã phân công hẳn hoi rồi”.

Thứ bảy, ngày 28 tháng 4

Trời chưa sáng, chuông điện thoại đã reo, Minh Quyên đang đứng dưới lầu gọi tôi ra mở cửa.

Trông Quyên có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không dấu được nét mừng vui ra mặt, Minh Quyên lấy ra một tấm chi phiếu và nói với tôi, “Tuyết Nhi, cậu xem gì đây, mình đã moi được của lão Ngô 100.000 tệ rồi, lần hợp mặt này, chúng ta có thể tiêu xài thoải mái rồi”.

Tôi hỏi, “Mấy ngày nay, cậu vẫn ở chỗ của lão hả?”

Minh Quyên nói, “Ừ, có chuyện gì sao? Vì bạn bè, cho dù có nhảy xuống biển lửa mình cũng không ngần!”

Tôi nhẹ nhàng bảo, “Quyên! Cậu tài thật đấy, mình đến chịu cậu mất”.

Quyên tiếp lời, “Thôi đi, đừng có khâm phục mình, mình đã bảo với cậu là người con gái thông minh và có nhan sắc sẽ mang lại được tài lộc và phú quý mà. Biết đâu rồi một ngày gần đây, mình cũng sẽ là một mệnh phụ phu nhân

Minh Quyên nhờ tôi đưa cho cô chai sữa tắm và tiếp tục câu chuyện, thì ra mấy ngày qua Minh Quyên ở với lão Ngô. Cô xoay người qua nói với tôi đây về bí mật, “Ái chà, cái lão Ngô đó khỏe đến phát sợ”. Nói xong cô bật cười khanh khách.

Tôi thật sự kinh ngạc, Minh Quyên nói tiếp, “Lão đó kể cũng tội nghiệp, vợ con lão ta chết cả rồi, chỉ còn mỗi một mình. Lão còn khóc trước mặt mình nữa chứ, mình rất ít khi nhìn thấy đàn ông khóc thảm thiết như vậy, tội nghiệp lão ghê”.

Tôi hỏi, “Cậu thực sự tin lời ông ta nói sao?”

“Thật chứ!” Minh Quyên nói một cách chắc nịch, không mấy may nghi ngờ.

Minh Quyên vuốt ve tấm chi phiếu và nói, “Đây chính là kho báu vô tận của người con gái đó, chứ ai như cậu, cứ suốt ngày ở dí trong công ty làm những việc mà vĩnh viễn không bao giờ xong được, tiền lương thì cũng chỉ hơn nghìn tệ, chán ngắt mà lại đủ thứ phiền hà”.

Tôi đáp lại, “Minh Quyên à, cậu không cần phải bày vẽ ỉn đâu, mỗi người có một cách sống riêng, có quan niệm sống riêng, cậu không phải là mình, mà mình cũng không phải là cậu”.

Minh Quyên nói, “Coi cậu kìa, giận rồi sao? Tuyết Nhi, mình chỉ nói đùa thôi mà, cậu đừng cho là thật nhé”.

Tôi trả lời bằng cách mỉm cười. Tôi nghĩ có lẽ Minh Quyên nói cũng đúng, người phụ nữ là bức tranh của thế giới, bức tranh càng rực rỡ thì ắt có giá trị cao, nhưng trái lại người con gái rực rỡ thường phải nhận những vết thương lòng sâu hoắm.

Minh Quyên hình như hơi nông nổi, thế giới tình cảm của cô quả thật là phong phú, nhưng thực ra trong chuyện tình cảm, cô lại bị tổn thương nghiêm trọng. Nói ra thì chúng tôi đều là những nạn nhân của đàn ông cả.

Minh Quyên ngủ ở nhà tôi một ngày. Buổi tối hôm sau lại bị Ngô tổng hẹn đi ra ngoài nữa.

Chủ Nhật, ngày 29 tháng 04

Trời mưa

Còn sáu ngày nữa là chúng tôi sẽ gặp gỡ bạn bè ở tửu lầu Hoàng Quá. Vậy mà hôm nay, mới sáng sớm Đạt Minh đã gọi đến báo tin tối nay có mấy người bạn ở nước ngoài phải về sớm nên anh đã chuẩn bị một cuộc họp mặt tại quán trà San Hô, anh đã đặt chỗ trước rồi.

Tôi đến quán trà San Hô đúng hẹn, có Thành, Đạt Minh, Minh Quyên, Nhậm Bá Nhiễm, Lý Ngọc Linh và cả Hà Quốc An.

Vừa thấy Quốc An, tôi lại bồn chồn bất an, tôi ngồi im trong một góc nhỏ của quán trà rồi một lúc sau xin phép cáo từ vì không muốn gặp lại Quốc An, người đàn ông đã làm cho đời tôi đau khổ. Tôi thả bộ trên một con đường nhỏ, đầu óc trống vắng.

Thành vừa chạy theo vừa gọi tên tôi. Gió đêm thổi về mát lạnh. Trong bộ đầm màu đỏ sậm, cả người tôi như bị gió cuốn đi. Tôi vẫn bước đi trong đêm, cho đến khi nghe tiếng Thành gọi, tôi mới dừng.

Thành hổn hển chạy đến nói, “Tuyết Nhi, cậu sao vậy?” Tôi lặng im không nói, đột nhiên tôi nấc lên, hai tay ôm lấy đầu mình, muốn bật lên khóc thật to.

Thành hỏi tiếp, “Tuyết Nhi ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy, nói với mình đi chứ? Có khi mình có thể sẽ giúp được cậu”. Cảm thấy lời nói của Thành hơi khách sáo, không nén được, tôi bảo Thành, “Cậu đi đi, đừng quấy rầy mình nữa, được không?”

Thành ngơ ngác lặng im không nói, sau một hồi lâu anh vội vàng kéo tay tôi lại, “Tuyết Nhi, để mình đưa cậu về nhà nhé, trời bắt đầu mưa lát phất rồi đó”. Tiếng Thành bỗng làm tôi ảm lòng, sự quan tâm chăm sóc của một người đàn ông đã làm tôi xúc động đến nỗi nước mắt chảy ra ràn rụa, Thành bỗng nhiên trở thành bến tàu để cho thuyền tôi neo đậu trong đêm mưa, tôi xoay người lại ôm chầm lấy anh.

Thành dịu dàng vỗ vỗ vai tôi, tôi ôm chặt lấy anh và cuối cùng cũng không thể nào kiềm chế được nữa, tôi khóc ngất lên, khóc rất thảm thiết!

Thành lại vỗ về, an ủi tôi, “Cậu đừng có đau lòng nữa, những gì đã qua thì cho nó trôi qua luôn đi, tội gì cứ phải nghĩ mãi về những chuyện đau buồn ấy chứ?”

Thành vẫy tay định kêu một chiếc taxi đưa tôi về nhà. Tôi không muốn đi xe mà chỉ muốn đi bộ với Thành. Tôi dựa hẳn vào một bên vai Thành, Thành cũng nhẹ nhàng khoác vai tôi và cứ thế chúng tôi đi chậm chậm về nhà. Tôi hạnh phúc trước tình cảm ấm áp và sự quan tâm chăm sóc của anh, vì tôi thực sự rất cần sự chia sẻ đó. Hình như chỉ có tình yêu mới là liều thuốc chữa lành vết thương lòng của tôi.

Thành ơi, nếu như thời gian có thể quay trở lại 11 năm về trước, chắc chắn mình sẽ chấp nhận tình yêu của cậu, thế nhưng giờ đây, người ta thường nói về duyên phận, có lẽ ông trời đã không suyên cho chúng mình rồi. Mình không thể nào làm chuyện trái lương tâm, cũng không thể vì hạnh phúc của riêng mình mà gây đổ vỡ cho cuộc sống lứa đôi của Thành. Không thể nào đem bất hạnh của đời mình mà gán lên đời người khác được. Nghĩ thế nên tôi rời khỏi bờ vai Thành, tâm trí cũng đã bình tĩnh trở lại, tôi chạy vội lên phía trước. Thành vội vàng đuổi theo, gọi tên tôi. Vì chạy quá nhanh nên tôi trượt chân, gót giày gãy, và tôi ngã sòng soài xuống đất.

Thành chạy vội tới đỡ tôi dậy, luôn miệng hỏi, “Tuyết Nhi, cậu có sao không, cậu có bị thương không?” Tôi không nói gì cả, nước mắt tự nhiên ràn rụa trên mặt. Thành bảo tôi nên đi bệnh viện. Tôi nói không sao, không có việc gì, tôi chỉ muốn về nhà.

Thành đưa tôi về nhà, lại còn chu đáo đỡ tôi rửa chân. Tôi bảo Thành đi đi, Thành không nói gì cả nhưng vẫn ở lại. Anh chưa về nên tôi cũng chẳng thể nào lên giường ngủ được.

Thành nói, “Tuyệt Nhi, hôm nay cậu sao vậy?”

Tôi hỏi, “Thực sự cậu không hiểu sao? Mình gặp Quốc An là rối hết cả tâm trí, trong lòng mình tự nhiên như bốc lửa, có lúc chỉ muốn giết chết anh ta”.

Thành khuyên tôi, “Như thế đâu phải là tính cách của cậu chứ? Không có Quốc An, cậu vẫn có thể sống đàng hoàng mà, cậu cũng nên vui vẻ sống để cho Quốc An thấy mà hối hận. Chứ giết cậu ta thì không những cậu đã phạm pháp mà cũng chẳng hạnh phúc hơn.

Ngẫm ra Thành nói cũng đúng, rốt cuộc tôi làm vậy là vì ai, cho ai, đó chẳng phải là tự mình đánh mất chính mình sao? Thành ơi, đừng đối xử tốt với mình như vậy, mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên tình cảm của cậu, nhưng mình cũng không muốn hưởng hạnh phúc trên sự đau khổ của người phụ nữ khác. Đứng bên cửa sổ nhìn theo bóng Thành bước đi chậm chậm rồi mờ dần, tôi thầm nói với mình như vậy.

Thứ hai, ngày 30 tháng 4

Về đến nhà thì đã xế chiều, có điện thoại của ba tôi gọi tới. Ba nhắc tới ngày sinh nhật của tôi và hỏi tôi có định về thăm nhà không, ngày Quốc tế Lao động có được nghỉ hay không? Tôi trả lời là phải đợi đến ngày đó mới biết được, hơn nữa sắp tới lại có cuộc họp mặt bạn bè vào ngày 5 tháng 5.

Buông điện thoại xuống, tự nhiên tôi có cảm giác tội lỗi và xấu hổ, ngay cả đến ngày sinh của ba, tôi cũng chẳng biết. Ba chăm sóc thương yêu tôi như trời biển, quan tâm đến tôi từng ngày, còn tôi, có khi nào nghĩ đến việc đền đáp công ơn của ba không? Sau khi ly hôn đến giờ, tôi chưa một lần về nhà thăm ba tôi, chỉ có ba vẫn thường xuyên gọi điện đến hỏi thăm tôi, an ủi tôi, ba còn khuyên tôi, “Nếu Quốc An đã không còn yêu con nữa thì con cũng đừng nên nhớ tới nó làm gì, vợ chồng cũng có số cả đấy, cả hai bên cùng gìn giữ mới được, nếu chỉ có một người cố gắng thôi thì đó không phải là cuộc hôn nhân tốt đẹp”.

Ba mẹ tôi đều là giáo viên trung học, là học viên công nông binh của thập niên 70. Khi rời quân ngũ về làng, ba tôi được chuyển đến để học chuyên ngành sư phạm, còn mẹ tôi lúc trở về quê hương cũng là một trí thức, cả ba và mẹ cùng được hợp tác xã cho học chung một chuyên ngành. Tình cảm của ba mẹ nảy nở và gắn bó là điều tất nhiên, sau khi tốt nghiệp xong, họ lại hẹn nhau trở về hợp tác xã để đào tạo thế hệ sau, góp phần vào công cuộc cải cách đất nước, vào sự nghiệp cách mạng của giai cấp vô sản. Mẹ tôi thì được như ý nguyện, còn ba tôi phải ở lại quê nhà, dạy tại một trường trung học. Sau khi ba mẹ tôi lấy nhau được một thời gian, mẹ tôi may mắn được hợp tác xã cho lên dạy ở trường trung học thành phố. Trường này cách huyện đến hơn 80 cây số. Trên huyện có chỗ ở nên ba mẹ tôi chuyển nhà lên huyện. Mỗi tuần mẹ tôi về nhà một lần, bà tận tâm hết lòng cho giáo dục. Điều kiện học tập của trường trung học thành phố rất tốt, nên tôi theo mẹ tôi lên đó học bậc phổ thông. Thời gian đầu, tôi ở chung với mẹ trong một căn phòng trống của trường. Sau đó, nhà máy đầu tư cho trường bị đóng cửa, mẹ và tôi phải chuyển đến ở tạm trong một căn phòng cũ của trường rộng khoảng 60m² và cách trường khoảng 100m. Ba tôi dọn d lại, chia làm ba gian nhỏ, chúng tôi lại cùng sum họp một nhà.

Mẹ tôi qua đời vì đứt mạch máu não, năm ấy tôi vừa mới học lớp 12. Khi tôi lên đại học thì gia đình tôi không còn ở trong căn nhà đó nữa.

Khi tôi học năm nhất đại học, ba tôi lại đi thêm bước nữa, và tôi có thêm một người mẹ kế. Mẹ kế tôi nhỏ hơn ba tôi 8 tuổi, góa chồng. Từ khi ba sống cùng mẹ kế, tôi rất ít khi về nhà, tôi vẫn luôn nhớ người mẹ đã khuất của mình và cảm hận mẹ kế - một cảm giác mà tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Tuy nhiên, mẹ kế lại đối xử với tôi rất nhân hậu và thật lòng, những chiếc áo len tôi mặc mùa đông đều do bà tự tay đan cho tôi. Nhưng tôi vẫn không hề mấy may cảm động. Vậy mà bà chưa bao giờ lấy làm khó chịu hay ghét bỏ tôi, vẫn luôn yêu thương tôi. Mẹ kế tôi có một con trai được bên nhà chồng trước của bà nuôi dưỡng.

Nhớ hồi còn học đại học, tôi thường về quê xin tiền ba, có khi tôi cần đến 100 tệ nhưng ba cho nhiều nhất là từ 20 đến 50 tệ thôi, nên tôi nghĩ, chắc ba để dành tiền mà cho con của bà mẹ kế chứ gì. Tôi không muốn nghe lời giải thích của ba tôi, rằng mỗi tháng lương của ông chưa đến 500 tệ, rằng tôi nên tiết kiệm, chi tiêu cho hợp lý một chút. Những lúc như vậy, mẹ kế tôi chỉ đứng lặng yên bên cạnh. Đến khi tôi trở lại trường, bà thường tiễn tôi ra bến xe, dúi thêm cho tôi hơn 10 tệ, bảo là cho tôi thêm tiền đi đường, tôi không hề

khách sáo, thò tay cầm lấy ngay. Thực ra bà là một công nhân bình thường, lương cao lắm cũng chỉ khoảng 300 tệ thôi, mỗi tháng bà phải phụ tiền nuôi con riêng khoảng 100 tệ theo quyết định của tòa án khi bà chia tay với người chồng cũ. Tôi nhớ có một hôm bà đi khám bệnh, trên đường về bà đã vò toa thuốc vứt đi. Bà nói nếu giữ lại toa thuốc này thì nội tiền mua thuốc hàng tháng còn cao hơn tiền thu nhập ở công xưởng gấp 3 lần. Bởi thế bà không chịu uống thuốc nhưng lại cho tôi nhiều hơn, từ 20 tệ rồi lên đến 50, 60 tệ. Bà còn lén đến trường đại học thăm tôi đôi lần và mỗi lần như vậy đều cho tôi tiền. Khi tôi và Quốc An thuê phòng để sống chung với nhau, bà có khuyên tôi không nên phung phí tuổi thanh xuân của mình vào những chuyện yêu đương như vậy. Mẹ kế khuyên bảo tôi rất nhẹ nhàng, nhưng tôi cứ cảm thấy như là bà đang muốn quản lý tôi. Tôi đã gay gắt bảo bà đừng có xen vào chuyện của tôi. Những người bạn của tôi hỏi bà là ai, tôi đáp đó chỉ là người hàng xóm mà thôi. Mẹ kế tôi đã sống với ba tôi gần 7 năm rồi, vậy mà tôi chưa một lần gọi bà là mẹ

Bây giờ nhớ lại chuyện đã qua, trong lòng tôi thấy xấu hổ và hối hận. Hôm nay ra nông nỗi này, cũng là lỗi lầm của tôi. Tôi hỏi ba, “Mẹ có nhà không?” Ba tôi dường như quá bất ngờ nên hỏi lại tôi, “Tuyệt Nhi, con mới hỏi gì vậy?”

Tôi vội lặp lại, “Có dì Đường, à có mẹ ở nhà không ba?”

Ba tôi vội nói, “Có, có, mẹ đang rửa chén con à”. Tôi vội nói ba gọi mẹ ra cho tôi gặp. Đầu dây bên kia, giọng mẹ kể có vẻ rất vui, “Dì đây...”. Tôi hét toáng lên trong điện thoại, “Mẹ à, mẹ vẫn khỏe đấy chứ?”

Mẹ kế tôi nói, “Ồ, khỏe, rất khỏe, mẹ và ba con đều rất khỏe”.

Tôi đã khóc òa lên trong điện thoại.

Mẹ hỏi lại tôi, “Sinh nhật lần này, con có định về nhà hay không để mẹ chuẩn bị tiệc mừng, nếu cháu Gia Gia không có người chăm sóc thì hãy mang nó về đây, mẹ nuôi cho”. Từ sâu tận đáy lòng mình, tôi như thấy có cái gì đó nghẹn lại trong cổ họng, tôi lại muốn khóc òa. Dường như đã nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của tôi, mẹ vội hỏi, “Tuyệt Nhi, con khóc đấy à, con bệnh gì sao?” Tôi vừa khóc vừa nói, “Không có gì đâu mẹ, mẹ à, trước đây con đã đối xử không tốt với mẹ...”. Tôi đã không còn đủ dũng khí để nói tiếp nữa, nên gác điện thoại.

Một lúc sau, mẹ kế tôi lại gọi điện đến, bảo, “Tuyệt Nhi, nếu như con cảm thấy sống một mình quá mệt mỏi, thì mẹ có thể đến giúp con lo chuyện cơm nước, đón Gia Gia cùng sống với con”. Không kiềm chế được, tôi bật khóc trong điện thoại, và nói vội vã, “Mẹ, con rất khỏe, con sẽ trở về thăm mẹ...”.

Lúc này ngồi bên chiếc máy vi tính, hình ảnh của người mẹ nhân hậu với nụ cười hiền hòa hiện ra trước mắt tôi. Đây chính là phẩm cách đẹp nhất của người phụ nữ, đây chính là tình mẫu tử vô bờ bến, không hề có bất kì sự toan tính nào.

5. Chương 5

Thứ ba, ngày 1 tháng 5

Tôi đã quyết định là ngày mai sẽ đưa Gia Gia về quê thăm ba mẹ. Trưa hôm nay, tôi đã gọi điện về nhà báo kế hoạch của mình. Ba mẹ rất vui mừng và cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần là tôi đừng có thay đổi ý định. Hễ nghĩ tới mẹ kế của tôi là trong lòng tôi lại cảm thấy như mắc nợ bà quá nhiều, tôi đâu phải ruột thịt gì của bà, thế mà bà lại đối xử với tôi tốt như một người mẹ ruột thịt, còn chính bản thân tôi thì sao? Chỉ vì bị một người đàn ông bỏ rơi mà tôi đã trút oán hận lên đầu đứa con ruột thịt của mình. Ôi! Con gái tôi thật là vô phúc, sao tôi đành lòng làm vậy chứ? Gia Gia là đứa con mình đứt ruột đẻ ra cơ mà, sao tôi lại có thể vô tình như vậy chứ?

Buổi chiều có điện gọi đến, đích thân ông Hồ ở Đài Truyền hình Thành phố mời tôi tham gia chương trình chuyện trò thảo luận những vấn đề trong câu chuyện “Thái thái hồi gia”, tôi liền từ chối, tôi không còn muốn xuất hiện trên màn ảnh. Chu Tuyệt Nhi của câu chuyện trên truyền hình vui vẻ ngày nào giờ đã trở thành một kí ức xa xăm. Trong đời người, cuộc sống bị tổn thương, rất có thể sẽ thay đổi toàn bộ con người, cả tính cách và cá tính của họ.

Tôi trở nên lạnh nhạt thờ ơ, lạnh nhạt với tất cả những gì náo nhiệt của ngày xưa. “Thái thái hồi gia” chẳng phải là hình ảnh của người đàn ông với tư tưởng chủ nghĩa nam quyền vọng tưởng, mơ mộng hão huyền sao? Thật ra, trước đây khi tôi và Hà Quốc An còn vui vẻ bên nhau thì tôi cũng đã từng mơ mộng rằng mình sẽ có một gia đình hạnh phúc, mình sẽ là một người vợ lý tưởng. Tôi sẽ chăm sóc chồng con trong nhà, vun đắp tình yêu của mình để cho Quốc An toàn tâm toàn sức lo cho sự nghiệp, chồng tôi sẽ là bến cho thuyền tôi nương tựa. Trong gia đình, tôi sẽ là một người vợ hiền dịu của anh, là người xây tổ ấm để anh về nghỉ ngơi mỗi khi mệt mỏi chán chường. Thế nhưng chỉ là những ảo tưởng, hay ít ra thì, cái cảnh nên thơ trong tưởng tượng của tôi chỉ là một giấc mộng Nam Kha, và tôi chính là một con chim uyên ương gãy cánh ở hồi kết của giấc mộng đó.

Giờ đây, tôi cho rằng, để người vợ ở nhà làm việc nội trợ thì bắt buộc phải hội đủ mấy điều kiện sau: Một là, phải bảo đảm rằng tình yêu giữa hai người vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Hai là, cần phải có các qui định luật pháp tương ứng. Ba là, giả sử khi bị chồng ruồng bỏ thì luật pháp sẽ bảo vệ người phụ nữ đó như thế nào? Khi nghỉ việc ở nhà nội trợ, mọi thứ trong cuộc sống của người phụ nữ đều phụ thuộc vào người chồng, lỡ ra hôn nhân đổ vỡ thì người phụ nữ ấy sẽ sống bằng gì? Hơn thế, vì ở nhà nội trợ nên người vợ dường như bị cách ly với thế giới bên ngoài, ý thức tư tưởng của họ cũng lạc hậu hơn so với xã hội. Khi ly hôn, họ muốn đi làm, thì gặp nhiều gian nan, trầy trật. Phụ nữ không phải chỉ biết dâng hiến, mà cần phải dùng tri thức, trí tuệ và đôi bàn tay của mình để trang bị mình, càng không nên cam chịu thoát ly xã hội. Quan điểm này của tôi có lẽ là phiến diện, nhưng đó chính là những điều tôi nhận thức được sau những gì tôi đã trải qua. Ồi dào, còn chuyện người khác thế nào thì để họ nói! Có một vấn đề quan trọng khác, đó là khi người vợ ở nhà nội trợ, thì người chồng có đủ khả năng chu cấp cho vợ mình không? Ở Trung Quốc, tiền lương của phần lớn các ông chồng chưa đến 500 tệ, số đó họ phải chia ra để phụng dưỡng cha mẹ, còn lại vài trăm thì họ có thể làm được những gì? Lúc này, Đạt Minh gọi điện đến chơi chứ chẳng có việc gì cả, tôi bảo, “Đạt Minh, cậu để mình yên tĩnh một chút đi, lúc này mình đang trên mạng”. Đạt Minh nói, “Nhắc tới mạng mình mới nhớ, Tiểu Long ở công ty mình có nói là hôm qua cậu ta đọc được nhật ký của cậu ở trang ‘Tôi xem mạng tiếng Hoa’, có tên là ‘Nhật ký của người thiếu phụ ly hôn.’” Tiểu Long nói là ở trong đó có một nhân vật giống y như Đạt Minh, có điều là mang tên khác thôi, nên trưa nay Đạt Minh cũng đã lên mạng xem. Đạt Minh hỏi, “Cậu viết về Thành, chính là Quốc Thành đúng không? Tuyệt Nhi à! Mình thật sự không hiểu, cậu viết mấy cái nhật ký này có mục đích gì chứ? Tại sao cậu lại đem tất cả những suy nghĩ và tư tưởng tình cảm riêng tư của mình phơi bày trước công chúng chứ?”

Tôi im lặng một lát rồi mới nói với Đạt Minh, “Đạt Minh à, có lẽ cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu được mình đâu, đây gọi là ‘Không nói ra không nhẹ nhõm được’, cậu hiểu chứ?” Tôi thầm nghĩ có lẽ chính vì điều này mà tôi không thể nào có cảm tình với Đạt Minh

“Không nói ra không nhẹ nhõm được?” Đạt Minh rất kinh ngạc.

“Mình muốn toàn thế giới biết đến Quốc An là người đàn ông xấu xa như thế nào, mình cũng hy vọng là người vợ hiện nay của anh ta cũng sẽ đọc được nhật ký của mình”.

Đạt Minh nói, “Tuyệt Nhi à, cần gì phải như vậy, có lẽ Hà Quốc An cũng có nỗi khổ riêng khó tỏ bày, cậu cũng nên khoan dung hơn một chút chứ, dẫu sao thì các cậu cũng đã từng yêu nhau, đã từng có một khoảng thời gian êm đẹp mà!”

Tôi hỏi lại Đạt Minh, “Có phải Hà Quốc An đã nhờ cậu đến nói lại với mình như vậy không?”

Đạt Minh vội đáp, “Ồ, không! Không phải vậy đâu Tuyệt Nhi, mình chỉ nói thật lòng mình thôi, mình chỉ muốn tốt cho cậu thôi, nhật ký của cậu viết rất buồn, rất thương, rất cảm động. Còn nữa, cậu còn nói đến chuyện cậu và Thành ngày xưa, giả sử như vợ cậu ta đọc được thì sao? Không phải là cậu đang hại Thành đó sao?” Ngay lúc ấy, tôi chẳng biết nói gì, cũng không biết phải trả lời ra sao. Đúng vậy! Lúc này vợ chồng Thành đang lục đục, giả sử đọc được chuyện tôi trên mạng thì có phải là tôi đang hại anh ấy không? Tôi đổi thái độ, nhẹ nhàng nói với Đạt Minh, “Đạt Minh, cậu nói mình có nên viết tiếp không?” Đạt Minh trả lời ngay, “Không! Mình nói không nên, mình luôn nghĩ rằng cậu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu”. Ngừng một lúc rồi Đạt Minh nói tiếp, “Nếu như cậu còn muốn viết tiếp thì cậu phải đổi tên tác giả, nên dùng bút danh riêng, như vậy mới không gây trở ngại gì...”

Cuối cùng, Đạt Minh nói, “Này Tuyệt Nhi, cậu tới đây nhanh nhé, có rất nhiều bạn bè đang ở quán trà Thủy Thượng trên đường Băng Giang đó, cậu không nên đắm chìm mãi trong quá khứ mà hại cho sức khỏe.

Tôi đi, có rất nhiều người đang hỏi thăm cậu

Ngồi trước máy vi tính, tôi cảm thấy lạc lõng và mệt mỏi. Có phải mình đang bệnh không nhỉ?!

Thứ tư, ngày 2 tháng 5

Trời nắng

Cuộc sống giống như một chiếc hộp pha đủ thứ màu sắc, ai cũng có thể là họa sĩ, dùng màu gì để vẽ là do mỗi người tự quyết định. Vì thế mỗi người có thể vẽ những bức tranh khác nhau. Cuộc sống cũng có thể là một ly rượu để bạn tận hưởng mùi vị ngọt ngào, và say sưa ngây ngất. Tôi thật sự không hiểu tôi viết nhật ký trên mạng là đúng hay sai?

Tôi quyết định sẽ không dự buổi họp mặt sắp tới, tôi phải đưa con về quê như đã hứa. Sáng sớm nay, tôi vội vàng đưa xe đến nhà cũ của Hà Quốc An để đón bé Gia Gia. Cha Quốc An nói, “Cách đây mấy ngày, Quốc An có ghé về nhà, cô vợ sau của nó muốn ly dị. Ba mẹ cũng tán thành!”

Nghe thế, tôi cũng bất ngờ nhưng chẳng còn tâm trí đâu để nghe bất kì chuyện gì có liên quan đến Quốc An nữa, tôi nói với ông bà là tôi muốn đưa Gia Gia về thăm ông bà ngoại. Mẹ Quốc An bảo rằng, “Ừ, đúng đây con, con nên chăm sóc Gia Gia nhiều hơn, để tình cảm giữa mẹ con thêm gắn bó. Chứ cứ để Gia Gia sống với cha mẹ thế này sẽ khó dạy dỗ cháu cho tốt ở giai đoạn đầu đời, chưa kể là sẽ ảnh hưởng không hay đến cả cuộc đời nó”. Nhưng một lúc rồi bà vội nói tiếp, “Nếu đúng là Quốc An sẽ li dị cô kia thì mẹ thật lòng mong các con sẽ về lại với nhau. Như thế tốt cho tương lai của Gia Gia hơn”.

“Về lại với nhau ư?” Đâu dễ dàng thế chứ! Hà Quốc An là cái thá gì? Con người vong ân phụ nghĩa như hắn có đáng để tôi về lại không? Con tôi dĩ nhiên là quan trọng với tôi, nhưng tôi cũng đâu thể chỉ vì con mà bất chấp tình cảm của mình. Cho dù có tái hợp đi nữa, thì liệu con gái tôi có hạnh phúc khi sống trong một gia đình mà ba mẹ đã không còn yêu nhau nữa.

Tôi nán lại nhà ba mẹ Hà Quốc An khoảng một tiếng rồi sau đó đưa Gia Gia về quê thăm ông bà ngoại. Trên xe, tôi nhận được điện thoại của Thành. Anh nói, “Này Tuyết Nhi, chỉ còn hai ngày nữa là họp mặt bạn bè rồi, sao chẳng thấy tăm hơi của cậu vậy?” Tôi trả lời Thành, “Mình đang ở trên xe, mình phải đưa Gia Gia về quê thăm ba mẹ ít ngày”.

Thành bảo, “Ồ, sao cậu có thể làm như vậy được, cho dù có muốn về thì cũng nên đợi họp mặt bạn bè xong đã chứ!”

“Thành à, cậu không hiểu đâu, mình có nỗi niềm riêng. Mình đã quyết định rồi!”

Thành im lặng một hồi lâu rồi nói, “Được, chúc cậu vui vẻ!”

Tôi ôm con gái vào lòng rồi nghiêng đầu ra cửa xe ngắm nhìn ánh mặt trời. Về tới nhà thì cũng đã hơn một giờ trưa, ba mẹ tôi chuẩn bị sẵn một bàn đầy ắp thức ăn ngon và đang đợi chúng tôi về. Mẹ kể chạy đến trườ mền hôn Gia Gia, tôi cười trêu mẹ rằng cháu gái gì mà chưa biết gọi tên bà ngoại, tôi nhìn thấy nét vui sướng trong mắt bà. Mẹ tôi luôn miệng nói, “Bà ngoại thương Gia Gia lắm, bà ngoại thương Gia Gia lắm!” Tôi mở túi xách lấy chiếc áo len mới đan đưa ẹ, “Mẹ à! Trước đây áo len con mặc toàn là do mẹ đan cho con, bây giờ con xin tặng mẹ một cái”. Mẹ tôi vội vàng nhận lấy, tôi nói tiếp, “Mẹ, trước kia con khờ dại không hiểu được lòng mẹ...”

Mẹ kể tôi không thể nén nổi xúc động, tôi chưa nói hết câu, mẹ đã ngân ngấn nước mắt, thổn thức nói, “Con gái của mẹ, con gái ngoan của mẹ, cảm ơn con! Con bận rộn như vậy mà còn đan áo cho mẹ nữa”. Tôi hiểu được tình cảm của mẹ tôi lúc đó, món quà của tôi tặng mẹ đồng nghĩa với việc tôi đã thực tâm thừa nhận vị trí của mẹ. Mẹ kể và ba tôi kết hôn đã gần 7 năm nay, và đây cũng là lần đầu tiên tôi gọi “mẹ”, lần đầu tiên tôi tặng quà ẹ. Lòng tôi ngập tràn nỗi hối hận, sao lúc trước tôi lại đối xử tệ với mẹ như thế chứ? Tại sao mãi đến hôm nay tôi mới nhận mẹ? Ngay lúc này đây mắt tôi cũng đang nhòe lệ, những ngón tay đang gõ lên bàn phím cứ run run. Tôi đã nghĩ rằng, khi về đây tôi sẽ làm tất cả những gì thể hiện lòng hiếu thảo với ba mẹ. Thế mà khi về đến quê nhà, tôi bỗng trở thành một viên ngọc quý của ba mẹ.

Thứ năm, ngày 3 tháng 5

Trời nắng ấm

Đêm qua ăn cơm tối xong, tôi ngồi xem truyền hình cùng ba mẹ thì Hà Quốc An gọi điện đến. Hà Quốc An nói anh ta định đưa Gia Gia đi chơi vài ngày nhưng Gia Gia đã đi với tôi rồi nên anh ta thấy trống trải và buồn quá.

“Tuyệt Nhi, anh muốn đến thăm Gia Gia và em, em chịu không?” Hà Quốc An hỏi.

Tôi gật lên, “Gia Gia đâu phải của mình tôi, anh muốn thăm nó thì cứ việc, nhưng không phải bây giờ”.

Hà Quốc An im lặng. Tôi lại hỏi, “Anh còn chuyện gì nữa không? Không thì tôi cúp máy đây!”

“Anh có chuyện muốn nói với em”.

“Tôi thì chẳng còn gì để nói cả, chỉ có Gia Gia, con anh, tôi nghĩ anh nên thể hiện một chút nghĩa vụ của người làm cha đi, nếu không khi lớn lên nó không bao giờ tha thứ cho anh đâu!”

Nói xong tôi cúp máy, buông điện thoại xuống, chợt nghe trong lòng có điều gì đó rất lạ. Tôi lặng lẽ ngồi với ba mẹ một chút rồi ra tiệm internet.

Trong hộp thư điện tử có đến bảy bức thư chưa đọc. Có bức thư mang tên “Một người đàn ông trung niên tên Huy”. Đây là bức email thứ năm của Huy gửi đến cho tôi. Anh kể tôi nghe chuyện tình của mình. Vì ham một chút danh lợi mà anh đã ép mình lấy một người không hề yêu. Cho đến giờ thì cả hai vợ chồng anh đều khổ sở, đau đớn vì cuộc hôn nhân không tình yêu này. Bây giờ anh đã ly hôn, và giành được quyền nuôi nấng đứa con gái năm tuổi. Huy sống cảnh gà trống nuôi con, chăm chút cho con từng tí một, Huy còn gửi cho tôi bức ảnh con gái, một bé gái xinh xắn với đôi mắt to đen lay láy. Huy nói tìm được sự đồng cảm khi đọc nhật ký trên mạng của tôi và hy vọng rằng tôi sẽ trở thành bạn tốt của Huy. Lời lẽ của Huy có vẻ hơi thô kệch nhưng tôi vẫn nhận ra rằng Huy viết với tất cả sự chân thành của mình. Tôi đã hồi âm. Tôi thầm nghĩ Huy cũng thật bất hạnh, đàn ông mà vừa phải làm việc vừa phải chăm sóc, nuôi dưỡng con cái, đàn ông như thế bây giờ thật không dễ tìm.

Tôi viết, “Anh Huy! Tôi rất muốn giúp đỡ anh, chia sẻ những khó khăn, phiền muộn trong cuộc sống của anh với tất cả khả năng của mình. Tiếc là chúng ta ở cách nhau quá xa. Anh ở tận Minh Ba, Triết Giang nên tôi khó có thể giúp gì được”.

Huy xin tôi số điện thoại cầm tay và số QQ.

Tôi lại gửi email ấy người bạn quen trên mạng, sau đó tôi vào mạng Y Thị để “tham quan” “hôn nhân trên mạng”. Lúc này đã hơn chín giờ, tôi chuẩn bị xuống mạng. Tôi kết thúc trang nhật ký, “Tôi xin tạm dừng ở đây thôi, có thể vì lý do tình cảm nào đấy mà tôi chưa trả lời được tất cả câu hỏi của các bạn, cũng chưa gửi thư hồi âm đến tất cả các bạn. Rất mong các bạn lượng thứ cho. Cuối cùng chúc các bạn sống vui vẻ, hạnh phúc!”

Thứ sáu, ngày 4 tháng 5

Trời nắng

Buổi sáng Minh Quyên gọi điện đến. Vẫn vui vẻ phóng khoáng như trước nay, Quyên cười nói ầm ĩ trong điện thoại, “Tuyệt Nhi, ngày mai là ngày họp mặt rồi, có rất nhiều bạn hỏi thăm cậu đấy, cậu đang ở đâu vậy?”.

“Quyên, thật tình xin lỗi cậu, mình không tham gia được đâu, mình về dưới quê với ba mẹ rồi”.

“Thăm ba mẹ à? Cậu hay thật đấy! Lúc nào không đi, lại đi đúng lúc này! Nhưng bây giờ cậu trở về vẫn kịp đấy”.

“Nói sao đây nhỉ, có một số chuyện riêng của mình mà cậu không hiểu đâu”. Tôi ngập ngừng.

“Được rồi, được rồi, mình không hiểu, chỉ có cậu là luôn đúng thôi. Hồi còn học phổ thông, cậu làm chuyện gì cũng luôn luôn đúng hơn mình, bây giờ và mãi mãi cũng vậy”. Quyên nói, giọng có vẻ hờn dỗi.

Quyên lại tiếp, “Tuyệt Nhi, có nhiều bạn đã biết chuyện của cậu và Hà Quốc An. Họ bảo là họ đã đọc được nhật ký trên mạng của cậu rồi. Họ rất thông cảm với cậu, đồng thời cũng ca ngợi lòng dũng cảm của cậu đấy. Vì thế, ai cũng muốn gặp để nói chuyện với cậu, mình cũng đã đọc những trang nhật ký ấy rồi. Cậu

viết về mình, về Ngô tổng. Ông trời là cậu đã đổi tên, chứ nếu không thì mình không biết giấu mặt vào đâu nữa”.

Như một cái máy, cô nàng cứ huyền thuyên không dứt.

“Tuyệt Nhi nè, cậu biết mình đang ở đâu không? Mình đang ở trong căn biệt thự của lão Ngô mua tặng mình đấy. Lão đối xử với mình rất tốt, rất yêu mình. Mình định một thời gian nữa sẽ lấy lão. Cậu không thấy ngạc nhiên hay lạ lùng lắm sao? Mình đã nói với cậu rồi mà, mình sẽ là một mệnh phụ phu nhân trong nay mai”.

“Minh Quyên, chúc mừng cậu! Chúc hai người hạnh phúc”. Tôi nói.

“Được rồi, không nói chuyện của mình nữa. À, Tuyệt Nhi! Cậu biết không, cô tình nhân của Hà Quốc An đã bỏ rơi cậu ta rồi. Đúng là gây ông đập lưng ông. Cả đời hẳn chắc cũng sẽ bị ám ảnh vì nhật ký của cậu. Cậu tuyệt lắm. Đúng rồi. Tuyệt Nhi, cậu vẫn đang viết nhật ký đấy chứ? Cậu đừng nghe lời của Đạt Minh nhé. Cũng chỉ vì cậu đã viết về tội mình nên Đạt Minh cảm thấy khó chịu thôi. Đúng là một người nhỏ nhen. Còn Thành, gần đây Thành mới biết chuyện nhật ký của cậu. Thực ra mình cũng có quan tâm đến chuyện hôn nhân của Thành. Mình vẫn nghĩ là Thành rất yêu cậu. Các cậu vốn rất tâm đầu ý hợp. Trong nhật ký cậu cũng đã thổ lộ tình cảm của cậu với cậu ta rồi còn gì”.

Minh Quyên nói liên tục cũng khoảng hơn mười mấy phút. Cuối cùng dường như đã mệt rồi nên cô nàng không nói nữa và tiếp tục đi làm bà mệnh phụ phu nhân trong biệt thự.

Tôi lặng lẽ ngồi trên trường kỷ, đầu óc trống rỗng, đối với tôi, viết nhật ký trên mạng thoát đầu chỉ để ghi chép lại những tâm tình của mình trong khoảng thời gian này thôi, thế mà lại xảy ra những phiền phức không ngờ. Tôi lo không biết chuyện viết nhật ký này có gây nên tai họa lớn nào nữa không?

Cuộc sống như một ly rượu! Uống nhiều thì say, uống ít thì nhạt, còn nếu không uống thì sẽ ra sao?...

Thứ tư, ngày 9 tháng 5

Trời chuyển âm u

Chiều tan ca tôi trở về nhà. Lại cô đơn một mình nằm dài trên ghế. Tôi bật máy hát to hơn để nghe bản nhạc yêu thích Tôi muốn gieo hạt trên tuyết do Thôi Kiện hát. Tôi thích chất giọng khàn khàn bằng bạc với những lời hát như vang lên từ tận đáy lòng này. Tôi cũng muốn thả mình dưới những ánh đèn muôn màu, chìm trong tiếng nhạc quay cuồng để hát vang những khúc ca tuyệt vời. Được hát hết lòng là niềm hạnh phúc to lớn.

Tôi tạm thời gởi Gia Gia ở chỗ ông bà ngoại một thời gian. Ít lâu nữa tôi sẽ lại đón cháu về sống với tôi. Có con gái bên cạnh chắc sẽ vui hơn. Tôi sẽ dắt Gia Gia đi chơi, xem Gia Gia ngủ, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt tròn trịa bầu bĩnh của con, để bàn tay nhỏ xíu của nó vuốt ve mặt mình. Càng nghĩ lòng tôi càng khấp khởi, rộn ràng.

Lúc này tôi gọi điện về nhà. Nhớ Gia Gia quá, sao con mình nhanh nhẩu, đáng yêu thế. Giá như lúc này có Gia Gia bên cạnh để tha hồ hôn hít, ôm ấp thì hạnh phúc biết bao. Nếu không có Gia Gia chắc đời tôi sẽ nhạt nhẽo vô vị lắm. Con gái tôi đúng là thiên thần đưa tôi đến suối nguồn hạnh phúc.

Hà Quốc An gọi điện đến bảo là muốn nói chuyện với tôi. Tôi thẳng thừng: “Giữa chúng ta chẳng còn gì để nói cả. Tôi đã quyết định nuôi Gia Gia rồi. Không có anh, hai mẹ con tôi vẫn sống vui vẻ”.

“Cha mẹ anh hỏi chừng nào em đưa con về”. Hà Quốc An bảo.

Tôi trả lời, “Không! Tôi sẽ đưa con về sống với tôi

Hà Quốc An đã gọi đến năm lần. Người đàn ông này thật quá quắt. Tôi phải cho hắn ta biết thế nào là mùi vị bị người khác từ chối.

Rồi đến phiên Thành làm tôi rất ngạc nhiên. Thành gọi điện nói đã làm thủ tục ly hôn rồi. Anh bảo không chịu được thái độ của vợ, nào là anh làm bao nhiêu chuyện vì con cái mà vợ anh không có lấy một câu cảm ơn, và điều này là anh không thể chấp nhận được.

Tôi im lặng không có ý kiến gì, cứ để cho Thành nói. Con người ta trong lúc tình cảm bị tổn thương trầm trọng thì luôn cần một người biết lắng nghe để chia sẻ tâm tư. Xả bớt bức xúc trong lòng thì sẽ thư thái hơn.

Thành muốn hẹn gặp tôi nhưng tôi từ chối. Tôi không muốn gặp anh trong tình cảnh như vậy, sợ rằng khi nhìn thấy Thành với tâm trạng ngổn ngang như thế, thì có thể tôi sẽ yếu lòng, rồi tôi sẽ...

Tôi nói, “Thành, tại sao cậu lại làm như vậy chứ? Sao lại ly hôn dễ dàng như thế?”

Thành vẫn than thở, “Tuyệt Nhi, thế mà mình cứ nghĩ cậu là người cảm thông với mình nhất chứ. Ngay cả cậu cũng không hiểu mình thì mình sống trên thế gian liệu có ý nghĩa gì?”

“Thành, có thực sự nghiêm trọng như vậy không?” Tôi hỏi vội.

Thành không nói gì cả, ngừng một lúc rồi cúp máy. Lúc này đây lòng tôi lại rối bời khi nghĩ về Thành.

6. Chương 6

Thứ sáu, ngày 11 tháng 5

Trời nắng

Thành lại liên tục gọi cho tôi để hẹn ra gặp, cuối cùng, tôi cũng đành nhận lời anh vì không thể từ chối mãi.

Dưới ánh đèn mờ trong quán rượu, khuôn mặt Thành đầy vẻ lo lắng bồn chồn, anh cứ liên tục rít thuốc.

Tôi khuyên, “Thành à, thôi đừng như vậy nữa được không? Cậu có phải là đàn ông không đấy?” Thành ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Tuyệt Nhi ơi, mình đang rất buồn...”

Tôi hỏi, “Vì chuyện ly hôn phải không? Chuyện đó thì có gì to tát lắm đâu, muốn ly hôn, bây giờ được ly hôn rồi thì còn đau khổ gì nữa chứ? Còn nếu như hối tiếc không chịu nổi thì hai vợ chồng quay về với nhau đi”.

Thành bỗng tha thiết, “Mình không phải sầu khổ vì đã ly hôn mà là vì cậu đó, Tuyệt Nhi”. Tôi vô cùng sửng sốt, Thành lại vì tôi mà đau khổ ư? Tôi hỏi dồn, “Cậu nói như vậy là có ý gì?”

Thành ngập ngừng một hồi rồi nói, “Tuyệt Nhi ơi, mình nói hết với cậu, cậu đừng giận mình nhé! Hãy đồng ý với mình đi”. Tôi gật đầu đồng ý.

Thành thổ lộ, “Mình đã yêu cậu, cậu có biết không? Còn cậu thế nào? Cậu bảo không yêu mình ư? Vậy tại sao cậu lại đối xử tốt với mình như vậy chứ? Còn nếu nói cậu yêu mình thì tại sao cậu lại không có chút biểu hiện nào, và cũng không cần biết mình có tồn tại hay không, vậy cậu nói đi, rốt cuộc là cậu có ý không, hử Tuyệt Nhi?”

Tôi chẳng biết nói gì nữa đây! Bảo là có yêu anh ư? Đó không phải là lời nói thực lòng; còn nếu nói không yêu ư? E là tôi sẽ chạm đến lòng tự trọng của anh, nên tôi chỉ còn biết ậm ừ, “Bây giờ mình không thể nào trả lời cậu được”.

Thành xúc động, vội vàng nắm lấy tay tôi nói, “Tuyệt Nhi, cậu hãy yêu mình nhé, hãy cứu cuộc đời mình, nếu không chắc mình chết mất”.

Tôi nhẹ nhàng rút tay lại và nói, “Thành nhé, hãy tha thứ ỉnh, chúng ta là bạn bè không phải là tốt hơn sao? Cậu hãy ỉnh một thời gian nữa có được không?”

Thành lặng thinh không nói một lời nào nữa, anh buông tay tôi, cúi đầu nốc cạn ly rượu của mình. Thành lêu đêu đi theo tôi về đến nhà. Chúng tôi im lặng men theo con đường cũ yên ắng. Lúc chia tay, Thành cho tôi biết ngày mai sẽ dọn đến sống ở công ty anh đang làm việc.

Thứ tư, ngày 16 tháng 5

Trời nắng

Xế chiều, vừa mới bước ra khỏi cửa công ty đã thấy Hà Quốc An đứng đợi từ đằng xa. Thấy tôi ra, anh ta bước tới. Trước mặt toàn bộ nhân viên của công ty, anh ta bước nhanh đến nắm tay tôi nói, “Tuyệt Nhi, chúng mình quay lại với nhau nhé!”

Rất nhiều người dừng bước, ánh mắt của họ đổ dồn vào tôi, tôi bỗng đỏ bừng mặt, và rất muốn òa khóc. Tôi cố hết sức để thoát ra khỏi tay anh ta, chạy đi, mặc kệ tất cả, Hà Quốc An chạy theo sau, vừa chạy vừa kêu to “Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi!”

Tôi chạy đến một con đường vắng thì dừng lại, Hà Quốc An chạy lên trước hai tay nắm chặt hai cánh tay tôi nói, “Tuyệt Nhi ơi, em hãy tha thứ cho anh nhé, hãy cho anh một cơ hội nữa có được không? Gia Gia của chúng ta cần một gia đình có cả cha lẫn mẹ”.

Tôi không nói gì cả, cảm giác tủi thân tràn ngập trong lòng, nước mắt cũng ràn rụa, người đàn ông mà tôi đã từng yêu và thù hận giờ đang đứng trước mặt tôi, nhu nhược, bất lực, và muốn níu kéo lại những gì đã đánh mất.

Tôi không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Quốc An, trông anh già đi nhiều, chính đau khổ làm cho con người ta già đi nhanh nhất, có lẽ anh cũng đã phải trải qua nhiều đau khổ, dằn vặt khó nói nên lời.

Hà Quốc An đưa khăn giấy cho tôi lau nước mắt, tôi cầm lấy, anh định ôm tôi vào lòng nhưng tôi đã đẩy ra.

Tôi nói, “Tôi không chỉ một lần mong muốn được một người đàn ông ôm ấp vỗ về, mong muốn yêu hết mình một lần nữa, nhưng trước hết phải có tình yêu”.

Hà Quốc An nói, “Tuyệt Nhi, cho anh dọn về nhà nhé, chúng ta sẽ đón Gia Gia về, cả nhà mình sẽ quây quần bên nhau”.

Tôi vẫn im lặng, lạnh lùng quay người chạy ra đường vẫy một chiếc taxi để về nhà, Quốc An cũng vội vàng bám theo sau. Về đến nhà, tôi vội đóng chặt cửa phòng lại, không nói gì cả.

Quốc An liên tục nhấn chuông, tôi mặc kệ, bật nhạc rock lên nghe. Khoảng 20 phút sau, chị Dương ở nhà kế bên gọi đến, chị nói, “Tuyệt Nhi ơi, em mở cửa ra đi, Quốc An thật lòng muốn nhận lỗi với em nè, cậu ấy vẫn còn rất yêu em đấy, em hãy nghe cậu y giải thích một chút đã được không?”

Tôi nói, “Chị Dương, cảm ơn chị đã quan tâm, chị bảo anh ta đi đi, bây giờ em không muốn nói gì với anh ta cả”. Nói xong tôi liền cúp máy.

Thế nhưng chỉ mười phút sau, chị lại gọi điện đến nói, “Tuyệt Nhi, em cũng thật là cố chấp, nể mặt chị mà cho cậu ta vào nhà đi, hai đứa quay về với nhau đi, hiện giờ em vẫn chưa tái hôn, mà cậu ta lại có ý như vậy thì em hãy chấp nhận đi”.

Tôi nói lớn, “Tôi không biết là tái hôn hay không, có điều tôi không muốn gặp anh ta mà thôi, xin anh ta, cả chị nữa đừng quấy rầy tôi nữa có được không!” Nói xong tôi dùng dưng cúp máy. Thế nhưng chưa đến một phút sau thì điện thoại lại reo nữa, tôi nói vào điện thoại, “Mong chị đừng quấy rầy tôi nữa có được không?” rồi cúp máy, nhưng mà vừa mới buông xuống thì điện thoại lại reo nữa, cầm máy lên tôi tức giận không nói gì cả. Trong điện thoại lại là tiếng của Thành, anh hỏi, “Tuyệt Nhi, cậu làm sao mà giận dữ vậy? Cậu đang làm gì thế?”

Đúng là Thành! Tôi nói, “Thành hả, bây giờ cậu rảnh không? Cậu đi taxi đến đón mình nhé, mình vẫn chưa ăn tối đây này!”

Thành nói, “Thật đúng lúc mình đang muốn mời cậu đi ăn đây, được rồi cậu đợi nhé, 5 phút sau mình sẽ tới”.

Tôi sửa soạn trang điểm một chút rồi mở cửa đi ra, vừa xuống lầu thì Thành cũng vừa lái xe tới. Lúc bước lên xe tôi thấy Quốc An đuổi theo tôi.

Thành hỏi tôi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Tôi nói là không có gì cả, chỉ là muốn đi dạo một lát thôi, chúng tôi đi đến đường Băng Giang, vào ăn ở một quán trên đường và sau đó cùng nhau đi dạo. Thành thấy tôi không nói gì cả nên anh ta cũng im lặng bước theo tôi, cứ thế chúng tôi đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ

Tôi nói, “Thành à, mình muốn về, hôm nay mình còn có một văn bản phải phác thảo”.

Thành nói sẽ đưa tôi về, tôi không từ chối. Chiếc xe vừa dừng dưới lầu, tôi đã thấy chị Dương đứng trên ban công nhìn xuống, tôi cố ý gọi Thành xuống xe, nói dối là sợ đường tối nên muốn anh đưa tôi lên lầu. Mục đích của tôi chỉ là để chị Dương nhìn thấy tôi đã có “bạn trai” cho chị ta học lại với Quốc An, làm anh ta đau lòng chơi.

Thứ sáu, ngày 18 tháng 5

Trời nắng chuyển sang âm u

Chiều nay tan ca, tôi liền chạy về nhà ba mẹ. Tôi không báo trước vì muốn ba mẹ bất ngờ, thế nhưng dường như tôi và ba mẹ có thần giao cách cảm nên khoảng 8 giờ tối khi tôi về nhà, đã thấy ba mẹ làm một bàn đầy ắp thức ăn ngồi đợi tôi. Tôi vừa gọi cửa thì đã nghe thấy tiếng của mẹ vọng ra, “Tuyệt Nhi, con về đây hả?”

Tôi vội nói, “Mẹ! con đây, Tuyệt Nhi đây!”

Mẹ kể tôi vừa mở cửa vừa cười nói, “Mẹ biết là thế nào hôm nay Tuyệt Nhi của mẹ cũng sẽ về nhà mà”. Tôi chỉ cười, vừa bước vào nhà đã thấy Gia Gia ngồi trên ghế sofa chơi gấu bông, tôi vội vàng chạy lại ôm lấy và nhắc bông cháu lên. Ba tôi từ trong phòng bước ra nói với tôi, “Tuyệt Nhi, con xem ba đã mua gì cho con này!” Tôi ôm Gia Gia cùng bước vào phòng với ba, thì ra là ba tôi đã dọn dẹp và bài trí lại căn phòng, ở góc tường bên trái là cái bàn vi tính. Mẹ kể tôi nói, “Ba con mua đó, để mỗi lần về con có máy vi tính mà dùng. Hồi về nhà cậu con dịp lễ 1 tháng 5, thấy con và Lam Lam đã phải đi bộ rất xa để lên mạng, nên ba mẹ quyết định mua cho con một chiếc máy vi tính để m về nhà con cũng có thể lên mạng được, với lại, ba mẹ cũng muốn học cách lên mạng nữa, ba con nói là khi về nhà con sẽ là cô giáo của ba mẹ”.

Tôi hỏi ba tốn hết bao nhiêu tiền, ba nói là không nhiều, chỉ có hơn 6800 tệ, là hàng hiệu nổi tiếng. Tôi áy náy quá, không biết làm sao đây trước tình thương yêu của cha mẹ!

Cả nhà quây quần bên bàn ăn ríu rít nói cười, ăn xong tôi và mẹ xuống bếp tranh nhau rửa chén, tôi nói, “Mẹ à, để con rửa cho, mẹ đã giúp con chăm sóc Gia Gia, lại chăm sóc ba con nữa, mẹ cũng đã mệt và khổ cực lắm rồi, mẹ hãy để cho con có cơ hội phụng dưỡng mẹ đi”. Mẹ tôi nghe xong không giành với tôi nữa. Rửa chén xong, mẹ tôi nói là đã có nước nóng và hỏi tôi đi tắm ngay.

Ở nhà lúc nào cũng được cha mẹ cưng chiều, tôi hạnh phúc như một đứa trẻ, trong mắt của ba mẹ, tôi mãi mãi cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Mở máy vi tính lên, tôi vào IE để sắp xếp trang trí một chút, nối đường dây điện thoại vào chuẩn bị lên mạng “Tôi xem mạng tiếng Hoa” để vào viết nhật ký, thì ba tôi bước vào phòng, ba tôi gọi mẹ đến ngồi bên tôi để tôi dạy cho họ cách lên mạng, tôi bắt đầu giảng giải cho ba mẹ, và để ba mẹ tự mình làm những thao tác đó một lần.

Tôi lại đăng ký tên ba mẹ vào những trang như Tân Lãng, Nhân dân, giới thiệu cho họ cách lướt mạng, làm thế nào để có thể tìm tin tức trên mạng và đọc sách..., ba mẹ tôi lắng nghe một cách rất thích thú, nhiệt tình. Mẹ hỏi tôi, “Mấy ngày trước, mẹ nghe chị Vương ở chỗ làm cũ nói con gái của chị ấy yêu đương trên mạng, yêu đương trên mạng có phải là cặp bồ cặp bịch trên mạng phải không con?” Tôi đăng ký vào một chatroom trên mạng rồi vào chat cho ba mẹ xem, đọc những cuộc đối thoại ở trong trang này. Tiếp theo lại vào trang Y Thị giới thiệu ẹ xem chuyện kết hôn trên mạng, yêu đương trên mạng, lại tìm thêm mấy bài bình luận về kết hôn qua mạng cho cho ba mẹ xem.

Ba tôi nói, “Giới trẻ bây giờ quả thật khác thời húng ta nhiều quá, ngay cả việc yêu đương mà cũng đưa lên mạng, thảo nào mà các trung tâm bưu điện ngày nay làm ăn ế ẩm thế, giá tem lúc trước đã cao nay lại càng cao hơn nữa”. Khoảng 10 giờ, ba mẹ về phòng nghỉ ngơi. Tối nay tôi ngủ với con gái, con bé đã thiếp đi từ lúc nào rồi, còn tôi ngồi đây viết những dòng nhật ký này.

Thứ ba, ngày 22 tháng 5

Trời nắng

Chiều tối sau khi tan ca thì nhận được điện thoại của Minh Quyên, Quyên và Tổng giám đốc Ngô muốn mời tôi, Đạt Minh và Thành cùng đi ăn tối.

Tôi dè dặt hỏi, “Minh Quyên, có cần thiết phải đi không?”

Minh Quyên nói, “Cần chứ, cậu hãy tới đây đi rồi sẽ hiểu thôi”.

Ngồi trong nhà hàng, trước tiên Minh Quyên nói mục đích mời chúng tôi ăn tối hôm nay, là chính thức công bố quan hệ của mình và Ngô Tân Lượng. Minh Quyên hùng hồn tuyên bố rằng sau này các vị có chuyện gì cần, hãy giúp được là Quyên và anh Ngô giúp liền.

Trước mặt chúng tôi, ông Ngô tỏ ra rất phóng khoáng, Quyên bảo gì nghe đấy, Quyên nói thế này, ông ta tuyệt đối không dám nói ngược lại, đây có phải là một biểu hiện của tình yêu không nhỉ?

Nghĩ lại lúc đầu, khi tôi và Hà Quốc An còn sống với nhau, vì yêu anh ta nên tôi gần như răm rắp nghe lời. Bây giờ ông Ngô này cũng vậy, tuyệt đối phục tùng Minh Quyên. Giờ đây, tôi hiểu ra rằng, sự phục tùng trong tình yêu tùy lúc cũng có thể là một biểu hiện của tình yêu, thiếu hụt này luôn luôn làm người ta tự đánh mất chính bản thân mình, là chứng tỏ mình yếu đuối, bất lực.

Ngô Tân Lượng là giám đốc điều hành cả một xí nghiệp lớn, uy lực có thừa, thế mà trước mặt Minh Quyên, lại răm rắp phục tùng như thế, chẳng đáng mặt ông chủ gì cả.

Tôi nghiệm ra rằng sự hòa hợp, đồng cam cộng khổ khi yêu nhau dễ khiến cho người ta lầm tưởng rằng sẽ mãi mãi bên nhau. Nhưng người nào đang yêu một cách mù quáng thì lại thường đánh mất chính mình. Càng yêu người ấy thì càng muốn được ở bên người ấy, càng muốn trái tim hai người hòa cùng một nhịp thì càng sai lầm. Dâng hiến quá nhiều lại chính là nguyên nhân khiến hai người yêu nhau phải chia tay.

Minh Quyên khẽ nói với tôi, sợ dĩ cô muốn công khai mối quan hệ của mình và ông Ngô là vì muốn lão mua một chiếc xe, hơn nữa ông Ngô cũng muốn chúng tôi thừa nhận mối quan hệ này.

Ăn tối xong, ông Ngô muốn mời chúng tôi về nhà ông đánh bài, nhưng tôi chẳng hào hứng gì với cái món đó, nên chỉ có Đạt Minh đồng ý. Thành cũng không thích nên cùng về với tôi.

Tôi và Thành chẳng ai nói câu nào, chỉ lặng lẽ đi với nhau một đoạn, Thành muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, hiện giờ Thành đang sống một mình trong kí túc xá, tôi nghĩ anh ấy đang trong thời kì khủng hoảng.

Nhưng tốt nhất tôi không nên hỏi, giữa tôi và Thành dường như đã có một khoảng cách, giống như anh ta đứng trước cửa đợi tôi, còn tôi thì vội vàng đóng cửa lại ngồi trong nhà mà nhìn ra.

Thứ tư, ngày 23 tháng 5

Trời quang mây tạnh

Vừa mới gửi email cho người đàn ông trung niên tên Huy, anh khá đặc biệt, mỗi ngày đều đặn gửi hai bức thư cho tôi, mỗi bức là một bài thơ, thơ của anh ngày càng hay.

Huy nói đó là những bài thơ viết tặng tôi với tình cảm chân thành, tôi chính là linh hồn của những vần thơ anh viết, là tất cả cuộc sống của anh. Tôi trả lời, “Anh Huy à, anh viết hay lắm, tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, sao dám trở thành toàn bộ cuộc sống của anh chứ? Tôi là người thực tế, cuộc sống tình cảm thất bại đã làm cho tôi trở nên thực tế như vậy. Còn anh, nhà thơ của hiện thực, là người có phẩm chất cao quý, có tâm hồn cao thượng. Tôi không xứng để trở thành tất cả cuộc sống của anh đâu, anh Huy ạ. Những bài thơ của anh rất hay, rất cảm động, cảm ơn anh, nhưng mà xin lỗi nhé, tôi không thể nhận tình cảm của anh”.

Thành nói là tối nào anh cũng ngồi một mình trong quán Tình Châu đối diện nhà tôi cả một, hai tiếng đồng hồ, vừa uống rượu vừa nhìn tôi qua cửa sổ nhỏ.

Khi biết chuyện này, tôi đã cảm động đến nỗi chảy nước mắt, hồi nãy tôi mở cửa sổ, rồi nghĩ làm sao tôi lại lẳng lặng qua quán rượu Tình Châu, đúng là Thành ngồi ở trước cửa, mắt nhìn đắm đắm về cửa sổ nhà tôi thật. Tôi nhẹ nhàng ngồi đối diện với anh, Thành rất xúc động, nắm lấy tay tôi nói, “Cảm ơn Tuyết Nhi, cậu thật tốt!”

Tôi nói, “Thành à, cậu đừng tự hành hạ mình nữa, mình không đáng để cậu phải nhọc công như vậy đâu. Thật đó, mình chỉ làm cậu thất vọng mà thôi, và cũng sẽ làm cho cậu bị tổn thương mà thôi...”

Thành nhìn tôi, mắt ngấn lệ, nói như van nài, “Tuyết Nhi ơi, chỉ có cậu mới có thể cứu mình, chỉ có mà thôi!”

Tôi không nói gì cả, và cũng không biết nói gì nữa, Thành ơi Thành, đừng đánh mất mình vì tình yêu, cũng đừng khổ sở vì thất tình, Thành nhé!

Tôi cứ nghĩ mãi, có nên chấp nhận tình cảm của anh không nhỉ?

Giữa tôi và Thành dường như chỉ là cảm giác tình bạn mà thôi, chấp nhận hay từ bỏ anh tôi đều cảm thấy thật là khó xử.

Thứ sáu, ngày 25 tháng 5

Trời nắng

Tôi chuẩn bị trở về nhà, vừa bước ra khỏi cổng công ty thì đã thấy Hà Quốc An đứng chờ sẵn.

Hà Quốc An rủ, “Tuyết Nhi à, mình cùng về nhà thăm Gia Gia đi, lâu lắm rồi anh không về thăm nó”. Tôi lạnh lùng nói, nếu muốn thăm nó thì anh cứ việc.

Hà Quốc An vẫn cười nói, “Tuyết Nhi này, anh đã xin lỗi em rồi mà, em nên tha thứ cho anh mới phải”. Tôi bực tức, “Anh đã đem đến cho tôi biết bao đau khổ như vậy, chỉ có một câu xin lỗi là đã có thể quên hết hay sao?”

Hà Quốc An vẫn không chút nản lòng, cứ đứng chờ tôi, tôi đi anh ta cũng đi theo, được chừng mười mấy bước thì tôi dừng lại không đi nữa.

Hà Quốc An lại nói, “Tuyết Nhi ơi, tha thứ cho anh đời còn lại, anh sẽ dùng để bù đắp và chịu tội với em”. Mặc cho anh ta lải nhải hứa hẹn, tôi chẳng thèm lên tiếng. Như thế khoảng 20 phút. Vì muốn thoát khỏi Hà Quốc An, tôi chỉ còn cách bấm máy gọi cho Thành nhờ anh đến đón tôi về.

Gọi Thành xong, tôi nói với Hà Quốc An, “Xin lỗi, bạn trai tôi sắp đến đón tôi rồi, mong anh hãy tôn trọng tôi một chút”.

Hà Quốc An rất ngạc nhiên hỏi lại, “Bạn trai? Em đã có bạn trai rồi sao không nói cho anh biết?”

“Nói cho anh? Tại sao tôi lại phải nói cho anh biết?”

Nhìn vẻ nghi ngờ của Hà Quốc An, tôi nghĩ thầm, bây giờ thì anh cũng biết thế nào là đau khổ rồi đấy nhé, lòng tôi cảm thấy có chút gì đấy như là hả hê, cái cảm giác đó ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy kì lạ.

Thành đi xe hơi tới, xuống xe, hớn hờ bước về phía tôi. Rồi bất chợt thấy Hà Quốc An, anh vừa ngỡ ngàng vừa bối rối, tôi rất tự nhiên bước về trước khoác tay Thành nói, “Thành, chúng ta đi thôi!”

Thành xoay người gật đầu chào Quốc An, và vội vàng đi theo tôi. Ngồi trên xe, nhìn thấy Quốc An vẫn còn đứng ngẩn người ra đó, tự nhiên lòng tôi chùng xuống. Quốc An ơi Quốc An, anh cứ để cho nỗi đau này từ từ dày vò, gặm nhấm anh đi nhé.

Tôi và Thành đến đường Băng Giang ngắm cảnh công viên về đêm, rồi ăn một chút gì đó. Nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu để ngắm cảnh đêm nữa, đi một vòng tôi nói muốn về nhà, thế là Thành đưa tôi về.

Đến dưới lầu, Thành nói, “Cậu hãy vào trước đi, mình muốn nhìn theo cậu

Lên đến phòng, ngồi nghỉ một chút rồi tôi bước ra ban-công lấy áo quần vào, bất chợt thấy Thành vẫn còn đứng ở dưới, tôi thực sự rung động trước chân tình của anh. Đứng ở ban-công, tôi gọi điện cho Thành.

“Thành ơi, cậu còn đứng dưới đó làm gì chứ, lên nhà ngồi một chút đi!”

Thành nói, “Được, được, mình sẽ lên ngay!”

Bỏ điện thoại xuống, tự nhiên tim tôi đập thình thịch, lòng tôi tự nhiên nóng ran một cảm giác rạo rực, không biết có phải do Thành mang đến...

Thành bước vào, tim tôi lại càng đập mạnh, còn mặt thì cứ nóng bừng bừng như bàn ủi vậy. Thành vừa ngồi xuống, tôi vội vàng rót trà mời, Thành vừa uống trà vừa nói, “Tuyết Nhi để mình tự nhiên”. Thành

nắm tay tôi, tôi cũng không có ý muốn rút tay về, anh càng nắm chặt hơn. Thành đứng dậy đặt chén trà qua một bên, ôm chăm lấy tôi hôn tới tấp, một cảm giác ngây ngất tỏa ra khắp cơ thể tôi. Thành càng lúc càng cuồng nhiệt, như thể không muốn dừng lại. Lúc đó tự nhiên điện thoại của tôi reo lên, kéo tôi ra khỏi cơn say, tôi đẩy Thành ra và đi tới bắt máy.

Thì ra Quốc An gọi đến, anh ta gay gắt, “Sao hả Tuyết Nhi, tại sao em lại quan hệ với Thành vậy? Cậu ta đã có vợ rồi mà”.

Nghe đến hai tiếng “quan hệ” thì tự nhiên tôi sôi hết cả máu lên, điên tiết trả lời, “Tôi muốn quan hệ với ai thì mặc tôi, anh có quyền gì mà hạch hỏi?” rồi dùng ngón tay đập điện thoại.

Thành nhìn thấy bèn vội vàng nói, “Tuyết Nhi, xin lỗi cậu, mình đã làm tổn thương cậu rồi, đúng không?” Thành đến bên cạnh tôi, rất lâu sau tôi mới thấy Thành à, cậu đi đi”.

Thành nói, “Nếu thật mình đã làm tổn thương cậu thì mong cậu hãy tha thứ nhé”.

Nói rồi anh bước ra khỏi phòng.

Thứ năm, ngày 31 tháng 5

Buổi chiều tối có mưa và sét

Về đến nhà, chiên đại quả trứng, vừa ăn cơm, vừa nghe tin tức. Hà Quốc An gọi điện thoại đến nói, “Tuyết Nhi, anh có chuyện muốn nói với em, mở cửa cho anh nhé?” Tôi quát lên, “Anh làm ơn đừng đến quấy rầy tôi nữa có được không? Tôi không còn là Tuyết Nhi hồi trước nữa rồi”.

Lát sau, Hà Quốc An lại gọi nữa, anh ta cứ nài xin tôi tha thứ những lỗi lầm đã qua, bây giờ anh ta đã thật lòng hối cải. Tôi không muốn nghe anh ta nói thêm một lời nào cả, trong ý nghĩ của tôi, câu nào của anh ta cũng đều là giả dối hết. Tôi cúp máy ngay lập tức.

Gần 8 giờ, trời mưa tầm tã, sấm chớp ầm ầm, ti vi mất luôn hình, trên mái tôn nhựa, mưa rơi bộp bộp, nghe như tiếng trống của ban nhạc rock. Buồn quá, tôi liền bật đĩa nhạc rock của Thôi Kien lên nghe. Một cơn gió mạnh thổi bật cánh cửa ở ban-công, mưa hắt vào, tôi vội đi ra đóng cửa. Nhìn xuống đường, bên cạnh tấm bảng chỉ đường, tôi thấy Hà Quốc An đang che cây dù màu đen, đứng như trời hành, người ướt như chuột lột. Hà Quốc An! Tôi cảm thấy cảm động (hay chỉ là thương cảm?), nghĩ rằng cũng nên để Hà Quốc An lên nhà trú mưa. Tôi gọi vào điện thoại cầm tay của anh ta.

“Anh lên đây trú mưa đi”

Hà Quốc An mừng rỡ, “Cám ơn em nghe Tuyết Nhi, cuối cùng thì em đã có thể tha thứ cho anh, cám ơn ông trời đã phù hộ, anh lên ngay đây”.

Tôi vội vàng nói, “Không phải là tôi đã tha thứ cho anh, chỉ vì thấy anh tội nghiệp mà thôi”. Anh ta cười, “Bất kể thế nào anh cũng rất biết ơn em”. Anh ta vừa dứt lời, tôi đã nghe thấy chuông gọi cửa.

Tôi ra mở cửa, sau đó liền quay ngoắt vào ngồi xuống salon. Quốc An xếp cây dù lại, và vẫn như trước đây, anh ta để cây dù ở ban-công rồi vào phòng tắm lấy khăn lau khô tóc. Tôi mặc kệ anh ta, thản nhiên ngồi xem Thôi Kien đang cuồng nhiệt biểu diễn.

Hà Quốc An ngồi ở chiếc ghế salon nhỏ bên cạnh tôi, không nói năng gì cả, chỉ nhìn tôi đắm đắm. Nhưng có anh ta ngồi bên cạnh, tôi không được thoải mái lắm.

Tôi đứng dậy, lạnh lùng nói, “Anh xem tạnh mưa rồi thì về, tôi còn có công việc bận phải làm”. Nói xong, tôi đi vào phòng đọc sách và ngồi vào bàn vi tính.

Một lát sau, Hà Quốc An cũng vào theo, anh ta bê một cái ghế đến và ngồi bên cạnh xem tôi đánh máy.

Tôi giục, “Mưa tạnh rồi, anh nên về đi”.

Hà Quốc An năn nỉ, “Em cho anh ngồi thêm lát nữa đi, đã lâu anh không được ngồi cùng em”. Tôi không thèm nói gì cả.

Hà Quốc An lại nói, “Tuyết Nhi ơi, anh rất nhớ em, khi chia tay anh mới nhận ra rằng, trong lòng anh, người mà anh yêu nhất vẫn chính là em”.

Nghe những lời âu yếm ấy, tôi có hơi xao lòng, quả thật tôi không thể chối cãi rằng tôi vẫn còn yêu anh. Nhưng chính lòng tự trọng đã níu tôi lại, nhắc nhở tôi phải cự tuyệt anh, tôi không phải là thứ đồ chơi, tình cảm của tôi lại càng không thể để Hà Quốc An đùa giỡn. Thế rồi làm như ăn phải bả, tôi bỗng u u mê mê. Bỗng Hà Quốc An ôm tôi, tôi không đủ mạnh mẽ để cưỡng lại, tôi cũng đang cần tình yêu. Huống hồ người đàn ông đang ôm tôi lại là người tôi đã từng yêu tha thiết. Tay tôi buông xuôi, hai mắt tôi nhắm lại, đợi chờ được ôm hôn và vuốt ve. Trong tôi bỗng cháy bỏng một nỗi khát khao yêu đương.

Tất cả đều rất lãng mạn, rất cuồng nhiệt, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi ly hôn tôi được yêu. Tôi không phải là thần thánh, tôi là một người phụ nữ bình thường bằng xương bằng thịt, ở trong vòng tay của Hà Quốc An, tôi tự an ủi mình như vậy. Nhưng sau khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tôi lại cảm thấy mình quá ngốc nghếch. Tôi tự trách mình “Lòng tự trọng của mình đâu mất rồi?”

7. Chương 7

Thứ tư, ngày 6 tháng 6

Hôm nay trong giờ nghỉ trưa, tôi đã gọi điện thoại cho Đạt Minh, Đạt Minh nói, “Tuyệt Nhi, cảm ơn cậu vẫn còn nhớ tới mình”.

Tôi nói, “Đạt Minh, nghe nói cậu xảy ra chuyện, mình rất lo”.

Đạt Minh thản nhiên, “Chẳng có gì to tát cả, mình cũng chưa đến nỗi khó tìm nổi một cô gái để yêu. Người như mình, thiếu gì con gái theo, chẳng lẽ không kiếm được một cô sao? Cậu tin mình lại đi quấy rối tình dục nhân viên của mình à? Đó chỉ là những lời phao tin đồn nhảm của đối thủ cạnh tranh muốn hại mình mà thôi. Đây cũng là những thủ đoạn thường dùng trong thương trường mà. Tuyệt Nhi, thế nào, mọi việc của cậu vẫn tốt chứ? Nhật ký của cậu, mình vẫn đang đọc, giữa cậu và Hà Quốc An cũng đã đến lúc phải nói rồi, hoặc là quay lại, hoặc là cắt đứt luôn, không nên cứ vương vấn mãi mà không dứt ra được, khổ cả hai”.

Tôi nói, “Đạt Minh, cảm ơn cậu, mình cũng đang hận bản thân mình quá mềm yếu, thực ra thì mình cũng muốn nhanh chóng dứt bỏ tất cả những chuyện cũ, nhưng không được, trái lại càng bị tổn thương hơn”.

Đạt Minh nói, “Thành làm tất cả là vì cậu, cậu nên liệu cách cư xử, đừng làm tổn thương cậu ấy, mình cũng đang khuyên Thành, tốt hơn hết là để cậu ta và vợ quay lại với nhau, còn cậu, Châu Tuyệt Nhi, cậu hãy biết làm chủ tình cảm của mình. Người đàn ông có rất nhiều lý do để yêu một người phụ nữ, trong đó sự đáng yêu làm cho họ khó kềm lòng nhất. Cậu xinh đẹp, dịu dàng, lại sống độc thân, đối với nhiều người đàn ông mà nói thì mẫu người như cậu là rất lý tưởng. Hà Quốc An bỏ rơi cậu khiến cho những người đàn ông khác thương xót và muốn che chở cậu, thương hoa tiếc ngọc là bản tính của đàn ông mà”.

Những lời của Đạt Minh nghe ra rất có lý, nếu như Thành yêu tôi chỉ vì thương hại tôi, thì tôi nhất quyết không thể chấp nhận tình yêu đó, một người mà phải sống trong sự thương hại của người khác thì thật đáng buồn.

Thứ sáu, ngày 8 tháng 6

Trời đang quang đãng chuyển sang âm u

Sau khi tan sở, tôi vội vàng chạy về nhà, vì trước đó không có ai gọi điện thoại đến, trong nhà lại không có người.

Hàng xóm nói cho tôi biết, mẹ tôi bị bệnh, phải vào bệnh viện huyện. Tôi nghĩ chắc chắn là ba đang ở bệnh viện. Tôi lập tức gọi đến bệnh viện, quả nhiên mẹ đang ở khoa truyền nhiễm, tôi vội đi đến đó, ba đang bế Gia Gia đứng ở cổng bệnh viện chờ tôi.

Ba trấn an tôi, “Mẹ con bị viêm gan, sẽ khỏe lại ngay thôi”.

Mẹ đang nằm trên giường bệnh, cổ cười thật tươi khi thấy tôi đến.

Tôi nói với ba, “Mẹ bị bệnh sao ba không gọi điện thoại báo cho con biết?”

Mẹ tôi vội vàng nói, “Mẹ không sao mà, đâu phải bệnh gì nghiêm trọng”.

Tôi với ba ra một tiệm ăn nhỏ ở ngoài bệnh viện. Ăn xong, tôi bảo ba đưa Gia Gia về nhà để tôi ở lại chăm sóc mẹ. Nhưng ba không chịu, bắt tôi phải đưa Gia Gia về, để ba ở lại.

Mẹ nói, “Cả hai ba con về đi, mẹ tự lo được mà. Tuyệt Nhi phải trông Gia Gia, ngày mai ba còn phải mở cửa hàng nữa”. Ba và tôi đành phải chiều theo ý mẹ, nhưng nán lại ngồi chơi với mẹ thêm lát nữa, mãi đến hơn 10 giờ, hai cha con mới về đến nhà.

Bây giờ, tôi đang ngồi ở bàn vi tính viết nhật ký, tôi nghĩ, mẹ bị bệnh phải nhập viện, ai sẽ chăm sóc Gia Gia đây? Cửa hàng là thu nhập chính của ba mẹ nên ba không thể đóng cửa để trông Gia Gia, cũng không thể vừa trông hàng vừa chăm cháu. Xem ra, tôi đành phải dắt Gia Gia về, nhưng hễ nghĩ đến lúc phải vừa làm việc, lại vừa phải trông Gia Gia, tôi cảm thấy ngại quá, tôi cũng không thể vì Gia Gia mà bỏ hết công việc được.

Có lẽ, ngày mai tôi nên về, ra trung tâm giới thiệu việc làm để tìm một người vú nuôi thôi.

Thứ bảy, ngày 9 tháng 6

Trời quang đãng

Trưa hôm nay, khi cùng ba đến bệnh viện thăm mẹ, tôi nói cho ba mẹ ý định của mình. Nghe xong, ba mẹ một mực phản đối, “Tổn kém thì không nói, nhưng con có thể yên tâm được không?”

Ba thở dài, “Tìm thằng Hà Quốc An đi, bảo mẹ của nó chăm sóc Gia Gia”. Nhắc đến Hà Quốc An, tôi cảm thấy khó chịu, liền phản đối ngay, “Tìm Hà Quốc An cũng chẳng ích gì, mà con cũng không muốn tìm anh ta”.

Mẹ nói, “Tuyệt Nhi, con cũng đừng lo lắng, mẹ thấy hay là cứ để Gia Gia ở chỗ mẹ đi. Ở Huyện Thành chỗ mẹ, ban ngày con nít được gửi đến nhà trẻ, tối đến đón về nhà, một tháng 200 tệ, cách này cũng được đấy. Nếu được thì cũng có thể gửi luôn, một tháng cũng chỉ mất có 300 tệ. Chị Hoàng ở nhà máy mẹ sau khi nghỉ làm, chuyên giữ trẻ cho người ta, chị Hoàng chăm sóc con nít rất cẩn thận, lại chịu khó, mẹ nghĩ mình có thể nhờ chị ấy”.

Thấy tôi không nói gì, mẹ nói tiếp, “Quyết định như thế nhé, chiều nay ba con sẽ đi tìm chị Hoàng”.

Buổi chiều, ba đi gặp chị Hoàng, còn tôi ở lại với mẹ.

Tôi đến phòng trực tìm bác sĩ để hỏi thăm bệnh tình của mẹ tôi ra sao. Bác sĩ trực là Tiểu Kiện Hùng, bạn học hồi trung học cơ sở của tôi. Sau khi học xong trung học cơ sở, tôi và Tiểu Kiện Hùng không gặp nhau, lên trung học phổ thông, cậu ta học ở trường trung học Huyện Thành, sau đó thi đậu vào Học viện Y Lộ Châu.

Tiểu Kiện Hùng giở bệnh án của mẹ tôi ra xem và nói cho tôi biết mẹ bị viêm gan B, không có gì nghiêm trọng, nằm viện điều trị một thời gian thì sẽ đỡ.

Tôi lo lắng, “Mình đã đọc trên nhiều sách báo, viêm gan B có thể dẫn đến xơ gan, có khi nào mẹ mình sẽ...?” Tiểu Kiện Hùng trả lời, “Điều này rất khó nói. Mình thấy như vậy, ngày mai cho bác đi siêu âm, khám tổng quát”. Tôi rất biết ơn sự nhiệt tình của Tiểu Kiện Hùng.

Ba đi về nói, “Chị Hoàng bây giờ đang bận giữ một thằng nhỏ, nhưng chị Hoàng đó rất tốt bụng, giới thiệu cho ba một người chị họ, tên Châu, khoảng ngoài ba mươi tuổi. Ba nói với chị Châu ba sẽ gửi cháu luôn ở đó, chị Châu nói cháu được bao ăn, mỗi tháng mất 400 tệ”. Ba nói khẽ, “Bệnh của mẹ con dễ lây, ba sợ mẹ con lây cho Gia Gia”.

Thứ ba, ngày 12 tháng 6

Trời âm u

ã có kết quả kiểm tra sức khỏe của mẹ, Tiểu Kiện Hùng cho biết tất cả đều bình thường, mẹ chỉ bị viêm gan B mà thôi, viêm gan B là bệnh lây, chủ yếu là lây qua đường tiêu hóa, tiếp đến là lây qua đường máu và tiêm chích, chỉ cần chức năng gan hoạt động bình thường thì không có gì nghiêm trọng, trước mắt vẫn chưa có thuốc điều trị hiệu quả bệnh viêm gan B, người bệnh phải chú ý việc ăn uống, giữ gìn sức khỏe, đừng

làm việc quá sức. Ngoài ra, người bệnh không nên dùng chung đồ dùng với những người trong gia đình và phải thường xuyên khử trùng.

Cám ơn trời đất, mẹ tôi coi như không có gì nghiêm trọng, tôi nhẹ cả lòng, tâm trạng thoải mái hơn, và trong người bỗng tràn đầy sức

Tôi liền gọi điện thoại báo cho ba để ba yên tâm là bệnh tình của mẹ không có gì nghiêm trọng, không bao lâu thì có thể xuất viện.

Ba ở đầu dây bên kia cũng vui mừng nói, “Không sao thì tốt rồi, không sao thì tốt rồi”.

Tôi rất hiểu tâm trạng của ba tôi.

Thứ bảy, ngày 16 tháng 6

Trời âm u

Sáng sớm hôm nay, tôi về nhà, Gia Gia đang ở nhà chị Châu, còn ba đang hấp vệt ẹ ăn.

Nghỉ ngơi một lúc, tôi vào bệnh viện thăm mẹ. Đang nằm truyền nước, nhìn thấy tôi, mẹ rất vui mừng, tôi đỡ mẹ dậy, dứt ẹ ăn từng thìa canh vệt.

Mẹ nói, “Tuyệt Nhi, con nhớ Gia Gia lắm rồi phải không, hôm nay con đến nhà chị Châu đón Gia Gia về đi, mẹ cũng rất nhớ nó”. Tôi ngồi với mẹ một lát rồi đi đến nhà chị Châu.

Chị Châu dẫn Gia Gia đi chợ, chỉ có anh Vương, chồng chị, ở nhà, anh Vương rất nhiệt tình, gọi ngay điện thoại cầm tay cho chị Châu, bảo vợ nhanh nhanh dẫn Gia Gia về.

Tôi hỏi anh Vương số điện thoại cầm tay của chị Châu, nói để tiện liên lạc. Anh Vương cho tôi số điện thoại biết, trang bị điện thoại cho chị Châu là để tiện liên lạc với phụ huynh của các bé, chị cũng thuê số điện thoại cầm tay của mình trên quần áo của Gia Gia, để phòng lỡ bé có đi lạc, người đi đường có thể liên lạc được với chị.

Tôi hỏi anh kinh nghiệm này học được ở đâu. Anh Vương nói, “Học được ở trên báo, trên số báo ra hàng ngày của tuần trước có đăng một bản tin, một công ty dịch vụ nội trợ đã làm như vậy. Một lần kia, có một đứa bé đi lạc, một người tốt bụng nhìn thấy trên quần đứa bé có số điện thoại nên đã gọi điện thoại liên hệ, nhờ thế bố mẹ cháu đã nhanh chóng tìm lại được con mình. Chúng tôi đã giữ trẻ giúp người ta thì phải chu đáo cẩn thận”.

Trong lúc đang nói chuyện thì chị Châu về, tôi liền tự giới thiệu tôi là mẹ của Gia Gia. Vì là lần đầu gặp mặt nên chị Châu không tin tôi lắm, chị nhìn tôi từ đầu đến chân rồi nói, “Mẹ của Gia Gia chắc không trẻ như vậy đâu, nhìn tướng cô đẹp như thế sao giống mẹ của bé chứ?”

Tôi cười với chị, “Chị Châu, chị cứ yên tâm”. Tôi vừa nói vừa giơ tay ra để bế Gia Gia, Gia Gia cười và chạy ào tới.

Chị Châu ngăn Gia Gia lại, “Khoan đã, để tôi gọi điện thoại hỏi thầy Châu xem thế nào”. Tôi nói, “Ba em đang ở bệnh viện”, và cho chị ấy số điện thoại của bệnh viện.

Chị Châu gác máy, nói một cách cởi mở và thân thiện, “Xin lỗi em nghe Tuyệt Nhi, em thật xinh đẹp, chẳng giống người đã làm mẹ, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi nói, không còn trẻ nữa. Chị Châu nhiệt tình kể cho tôi nghe Gia Gia lanh lợi và ngoan như thế nào. Tính chị ấy khá cởi mở và dễ gần.

Buổi chiều, tôi dắt Gia Gia đến bệnh viện thăm bà ngoại, mấy mẹ con vui vẻ bên nhau được mấy tiếng. Đến tối, chị Châu lại đến đón Gia Gia i.

Thứ tư, ngày 20 tháng 6

Trời quang đãng

Chiều hôm qua, Hà Quốc An về. Lúc ở sân bay, anh ta còn gọi điện thoại bảo tôi ra sân bay đón anh ta.

Tôi nói, “Này, đừng có mà mơ nhé!”

Hà Quốc An cứ tí từng cười nói, “Vẫn còn giận à? Chắc em không hận anh đến thế đâu, như vậy đi, không ra đón anh thì thôi, em còn phải đi làm mà, em về nhớ nấu cho anh ít nước nóng, để tối anh đến tắm”.

Tôi nói ngay, “Đừng hòng!” Nói xong tôi cúp máy, tôi biết buổi tối Hà Quốc An nhất định sẽ tới, tôi không muốn gặp anh ta, liền gọi điện thoại để hẹn với Thành, định cùng Thành ra ngoài ăn cơm.

Thành từ chối ngay, “Xin lỗi nhé Tuyết Nhi, mình có chút việc”. Tôi chưa kịp nói thì anh đã cúp máy.

Không biết Thành lại làm sao rồi, tôi định hẹn Minh Quyên, nhưng lại nghĩ Minh Quyên nhất định đang ở cùng giám đốc Ngô, không nên làm phiền người ta. Thế là tôi gọi điện thoại cho Tiểu Hoa ở công ty tôi, rủ cô ấy cùng tôi đi chợ Thế Kỷ Mới lựa mua bộ váy. Tiểu Hoa vui vẻ đồng ý ngay, chả là cô Tiểu Hoa này theo chủ nghĩa độc thân, lại là dân nghiện mua sắm.

Lát sau, Thành lại gọi điện thoại đến, “Tuyết Nhi này, mong cậu tha lỗi về thái độ lúc nãy của mình không còn cách nào khác. Tối hôm kia Hà Quốc An cứ liên tục gọi điện thoại đến đòi nói chuyện về cậu, mình và anh ta; mình đã nói cho anh ta biết, giữa hai đứa mình chẳng có chút quan hệ nào, anh ta không tin, anh ta còn nói, hãy nể tình bạn cũ mà buông tha em, trả lại em cho anh ta. Tuyết Nhi, mình nên trả lời anh ta thế nào đây. Anh ta nói cậu vẫn còn yêu và sắp quay trở lại với anh ta. Mình rất tức giận. Mình nói, tôi yêu Châu Tuyết Nhi thì sao? Anh không thể tức đi quyền tôi yêu cô ấy”.

Nghe Thành nói, tôi không biết trả lời ra sao. Im lặng một hồi, Thành lại tiếp, “Tuyết Nhi à, mình rất yêu cậu, nhưng mình biết cậu không hề yêu mình, mình không có chỗ đứng trong tim cậu, mình rất hiểu, nhưng mình hi vọng cậu không quay lại với Hà Quốc An, người đàn ông như vậy không đáng để cậu yêu”.

Tôi nói, “Thành, cảm ơn sự quan tâm của cậu, mình tự biết mình phải làm gì, mình không xứng với cậu, đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa, nếu làm tổn thương cậu một lần nữa, thì lòng mình sẽ day dứt không yên”.

Thành nói, “Tuyết Nhi, mình hiểu cậu, mình yêu cậu nhưng sẽ chôn chặt tình cảm của mình, không làm phiền cậu nữa, nhưng nếu cậu cần gì, chỉ cần gọi một tiếng là mình đến ngay”.

Cùng Tiểu Hoa đi dạo chợ một hồi lâu, trong đầu tôi vẫn hiện lên gương mặt buồn rầu thất vọng của Thành. Tôi bỗng thấy chán nản, chẳng mua váy nữa mà rủ Tiểu Hoa đến quán bar uống rượu. Tôi muốn quên tất cả những chuyện buồn, muốn học cách sống tự lập của Tiểu Hoa, vừa vui vẻ lại được tự do, nhưng tôi làm không được. Tính cách tôi là thế, điều quan trọng hơn là, cuộc sống đã để lại cho tôi quá nhiều dấu ấn không thể nào xóa mờ, và tôi cũng không tài nào thoát ra được cuộc sống đầy rối ren.

Thứ năm, ngày 21 tháng 6

Vừa mới tan sở, bước ra khỏi cửa đã thấy Tần Minh Quyên và Ngô Tân Lượng.

Tần Minh Quyên tươi cười nói, “Tuyết Nhi, mình đến để đợi cậu đó”. Tôi hỏi, “Minh Quyên, có chuyện gì không?” Minh Quyên khoe Ngô Tân Lượng mới mua cho Quyên một căn nhà rộng 150m² ở khu biệt thự Hoa Mai, vừa mới sửa xong cách đây vài ngày, muốn mời tôi đến chơi và góp ý nên bài trí như thế nào.

Tôi mát mẻ, “Cậu cũng có mắt thẩm mỹ lắm mà, cần gì mình đến tư vấn? Cậu muốn khoe sự giàu có của bà vợ ông giám đốc chứ gì?”

Minh Quyên cười, “Cứ cho là vậy đi”.

Hôm nay trông Minh Quyên rất xinh đẹp, mái tóc dài bồng bênh, gương mặt trang điểm nhẹ, mặc chiếc đầm liền màu xanh nhạt ôm sát thân hình đầy đặn trông rất quyến rũ. Ngô Tân Lượng đứng đợi ở xe, cười và nhìn hai chúng tôi nói chuyện.

Lúc ngồi trên xe, Ngô Tân Lượng khen, “Tuyết Nhi, lâu quá không gặp, trông em ngày càng đẹp ra”. Minh Quyên liếc mắt nhìn anh ta, anh ta vội im ngay, một lúc sau Ngô Tân Lượng lại nói, chúng ta đến nhà hàng Thâu Đêm trước. Lúc ăn cơm, tôi và Minh Quyên nói chuyện huyền thoại, Ngô Tân Lượng ngồi bên cạnh tìm cách phụ họa theo.

Minh Quyên cho biết bọn họ dự định tổ chức đám cưới vào ngày 1 tháng 7, đã phát thiệp mời rồi, bảo tôi nhất định phải đến dự.

Ăn cơm xong thì cả ba chúng tôi đến nhà mới của Minh Quyên ở khu biệt thự Hoa Mai. Căn nhà đã sửa sang xong, dưới ánh đèn êm dịu, nội thất mang phong cách hiện đại trông thật sang trọng.

Tôi trầm trồ, “Minh Quyên à, không thể tưởng tượng được, hết như ở trong một cung điện!”

Minh Quyên nói, “Phải biết hưởng thụ chứ, sống ở trên đời để làm cái gì? Nào là lý tưởng, tiền đồ, sự nghiệp, nào là tình yêu, toàn là những lời nói suông. Người phụ nữ giống như mình đây, học vấn thì chẳng có, vốn liếng duy nhất là nhan sắc, người đàn ông có thể dựa vào bản lĩnh để làm giàu, người phụ nữ tại sao lại không thể dựa vào nhan sắc để đổi lấy sự hưởng thụ sung sướng, cuộc đời là thế, tình yêu là thế, vất vả mà làm gì, mệt mỏi lắm”.

Tôi nói, “Minh Quyên, cậu bi quan quá đấy, đừng để mình hồ đồ theo chứ”.

Tôi lảng sang chuyện khác, “Minh Quyên này, căn nhà này chắc cũng tốn kém lắm nhỉ?” Minh Quyên giơ lên hai ngón tay và nói nhỏ, “Hai trăm ngàn tệ! Trước đây mình làm gì có thể nghĩ tới số tiền này”.

Tôi tò mò, “Anh ta lấy đâu ra lắm tiền thế?”

Minh Quyên lắc đầu, “Ai mà biết, nhưng tiền lương một năm của ông ấy là một trăm năm mươi ngàn tệ”.

Tôi hơi ngạc nhiên, “Một trăm năm mươi ngàn cơ à? Nhà máy giấy không phải đang gây ô nhiễm sắp đóng cửa sao? Nhiều nhân viên nhà máy này còn phải nghỉ việc cơ mà”.

Minh Quyên trả lời, “Điều đó cũng chẳng can hệ gì, ai nghỉ việc thì nghỉ, nhưng lương giám đốc đâu có bớt đi đồng nào, anh ta cũng đâu có ngược đãi mình!” Ngừng một hồi, Minh Quyên nói tiếp, “Trước đây mình nghĩ chỉ giám đốc của những xí nghiệp tư nhân mới có tiền, thật ra thì ngược lại, giám đốc của những xí nghiệp tư nhân không tham ô, vì xí nghiệp đó là của mình, anh ta có tham ô, hay tiêu xài hoang phí thì cũng là tiền của mình. Còn giám đốc của một xí nghiệp quốc doanh như Ngô Tân Lượng, tham ô xài hoang phí thì là tiền của nhà nước, của dân, đâu phải tiền của anh ta

Thấy tôi chẳng tỏ thái độ gì, Minh Quyên cũng thôi lý luận mà nói sang chuyện khác, “Nghe nói Hà Quốc An muốn quay lại với cậu, hơn nữa còn cứ bám riết theo cậu, cậu có chịu quay lại với hắn ta không?”

Tôi bĩu môi, “Hà Quốc An tưởng chỉ cần nói vài câu ngon ngọt thì có thể làm tôi ngã vào vòng tay anh ta sao, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế”.

Minh Quyên gật đầu đồng ý, “Đúng vậy, hôn nhân như món đồ gốm, khó làm mà dễ vỡ, vỡ rồi mà lượm cho được hết tất cả những mảnh vụn đó thật chẳng dễ dàng chút nào”.

Đúng thế, hôn nhân mà rạn nứt thì dù bạn có hàn gắn cỡ nào, những vết nứt cũ vẫn còn, tồn công ngồi gán lại, chi bằng vứt bỏ vô thùng rác còn hơn.

Thứ bảy, ngày 30 tháng 6

Chiều hôm nay tôi từ nhà ba mẹ trở về, chuẩn bị ngày mai đi dự đám cưới của Minh Quyên.

Lúc này, Tần Minh Quyên có gọi điện thoại đến nói chuyện với tôi cả hơn nửa tiếng đồng hồ. Quyên nói, “Mình và Ngô Tân Lượng lấy nhau, mỗi người đều vì một mục đích riêng. Ngô Tân Lượng luôn muốn chứng tỏ mình có tài, vừa có sự nghiệp công danh rạng rỡ, vừa được thỏa mãn trong tình yêu. Mình tuy không còn trẻ trung gì nữa, nhưng vẫn còn hấp dẫn. Thực ra đàn ông thường thích những người phụ nữ chín chắn chừng chặc hơn. Những cô gái trẻ tuy ngây thơ trong sáng và xinh đẹp, nhưng trong đời sống tình cảm, không am hiểu nhiều, không quyền rũ được đàn ông, nói trần trụi hơn một chút là thiếu kinh nghiệm tình dục, không thể làm cho người đàn ông sung sướng. Tình dục là sự thăng hoa của tình yêu, là nền tảng của

Tôi nói, “Quyên, mấy năm nay cậu sống bên ngoài gạt hái được điều gì, gặp phải chuyện gì mà sao mình luôn cảm thấy cậu bất cần đời như thế?”

Minh Quyên gật đầu, “Tuyệt Nhi, cậu nói đúng, mình coi hưởng thụ là trên hết, con người sống ở đời để làm gì chứ, tất nhiên là để hưởng thụ, mình đã không còn ôm ấp lý tưởng như hồi học trung học nữa”.

Tôi thành thật khuyên, “Quyên à, mình thành thật chúc mừng cậu, bất luận thế nào thì ngày mai cậu cưới, dù là cưới vì mục đích gì, cậu cũng đều phải trân trọng”.

Minh Quyên bảo, “Nói trân trọng thì không đúng lắm, mà chính xác là nên giữ mình, đừng để mình bị tổn thương”.

Minh Quyên có một đồng lý luận đối với chuyện hôn nhân và tình yêu. Nhưng từ những điều cô nói, tôi cũng hiểu rõ, cưới là bất đắc dĩ. Bất kể người ta chỉ vui đùa hay yêu một cách thật lòng, hôn nhân luôn là một bước chuyển biến quan trọng trong cả một đời người.

Tôi chào Minh Quyên bằng lời dặn dò, “Minh Quyên, hãy trân trọng cuộc đời của mình và hãy sống tốt nhé”.

Tâm trạng của Minh Quyên khiến tôi cảm thấy rất xót xa khi nghĩ rằng hôn nhân có thể làm thay đổi con người, trở nên thông minh hơn mà cũng có khi bỗng thành kẻ ngu ngốc.

Về nhà, tôi lại cảm thấy trong lòng vô cùng trống trải, tôi cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì. Con người lạc quan vui vẻ và hoạt bát của tôi trước đây đã bị đẩy xuống vực thẳm của cô đơn. Tôi như một con chim bắt cắn bị nhốt trong lồng, không thể bay ra được thế giới

Có lúc tôi thật sự muốn bay đi, nhưng lại hận mình không đủ lông cánh, hận mình không có sự dũng cảm, không có lòng tin.

Thứ sáu, ngày 6 tháng 7

Tiết trời rạng rỡ

Buổi trưa, lúc đang ăn cơm ở công ty, anh bảo vệ gọi điện thoại nói có người nhà cần gấp, bảo tôi ra cổng liền.

Người kiếm tôi là một phụ nữ khoảng 30 tuổi, mặc chiếc váy liền màu xanh nhạt, mái tóc xõa ngang vai, gương mặt bầu bĩnh, vóc người cao ráo đầy đặn.

Hình như tôi chưa gặp cô gái này bao giờ, nhưng cô ấy lại vui vẻ cười nói với tôi, “Em là Tuyết Nhi phải không, chị là Hiếu Lâm, chị họ của em”.

Trong suy nghĩ của tôi, người chị họ Hiếu Lâm không xinh đẹp đoan trang như thế này, Hiếu Lâm thật sự rất đẹp, chị có một sự hấp dẫn của người phụ nữ chín chắn đầy nữ tính. Thấy tôi cứ ngệt mặt ra, Hiếu Lâm liền nói tên của ba tôi và nhắc lại một số chuyện ngày xưa.

Hiếu Lâm nói, “Tuyết Nhi à, chị đến để nhờ em giúp chị tìm việc làm”, tôi dẫn Hiếu Lâm đến căn-tin công ty để ăn cơm.

Buổi chiều tôi phải làm việc nên không thể để chị ấy ở lại công ty, nhưng cũng không an tâm để chị ấy đi một mình về nhà tôi, chẳng biết làm sao, tôi đành phải xin T giám đốc Trương cho nghỉ nửa ngày. Trương tổng rất tốt, cho tôi mang công việc buổi chiều về nhà làm.

Buổi chiều không đi làm, tôi cũng không về nhà, lái xe chạy thẳng về nhà ba mẹ, ba thấy Hiếu Lâm cũng vô cùng ngạc nhiên và nói, “Sao con không gọi điện thoại trước cho chú?”

Hiếu Lâm nói, “Chú ạ, lần này con nghĩ là sẽ không về nhà nữa, con đã ly hôn rồi”.

Tôi buột miệng hỏi chị, “Ly hôn ư? Thế con chị thì sao?”

Hiếu Lâm nói rất vô tư, giao cho ba nó, chị không cần tài sản gì cả. Sau khi nhận đúng là bà chị Hiếu Lâm của mình, hai chị em chúng tôi thân mật hơn, cũng vì chúng tôi đều là những người phụ nữ đã ly hôn.

8. Chương 8

Thứ ba, ngày 10 tháng 7

Trời quang đăng

Mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo đi tìm việc cho Hiếu Lâm, công ty tôi có thể nhận chị ấy vào, nhưng có nhiều công việc chị ấy không rành lắm, những việc đại loại như dọn dẹp thì tôi lại không nỡ để chị ấy làm. Tôi đã nhờ Thành, Đạt Minh, cả Tần Minh Quyên nữa, nhưng chưa thấy ai trả lời, đến sốt cả ruột. Tôi

cũng rất mong Hiểu Lâm sớm tìm được một công việc, để dọn đi chỗ khác ở. Mấy ngày nay chị ấy đang học vi tính, tôi đi làm về còn phải làm gia sư cho chị ấy.

“Huy - một người đàn ông trung niên” lại gửi đến liên tiếp 4 email, anh ta nói anh ta sắp đến chỗ tôi công tác, muốn gặp mặt tôi. Anh ta nói, “Tuyệt Nhi, em cho anh một cơ hội nhé, lần trước em đã từ chối anh rồi”.

Sau khi do dự mãi, tôi đã đồng ý 3 giờ 20 phút chiều mai anh sẽ đến sân bay, anh muốn tôi ra sân bay, tôi không chịu. Tôi đồng ý với anh 6 giờ tối mai gặp nhau ở dưới tượng Đảng Phi ở quảng trường Thế Kỷ Mới, tôi mặc chiếc váy liền màu đen, giày da màu trắng, tóc dài, cầm chiếc mũ màu trắng.

Thực ra, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì xa vời, người ta thường nói, “Trên mạng, chẳng ai biết đầu bên kia là loại người nào”. Nhưng mong sao anh sẽ không làm tôi phải thất vọng.

Nghe chuyện tôi và Huy quen nhau ở trên mạng, Hiểu Lâm làm bộ hồn nhiên ngây thơ, “Ôi, em thật lãng mạn, nếu biết như thế thì chị đã lên mạng từ lâu rồi”.

Điều bộ của Hiểu Lâm làm cho tôi cười đến chảy cả nước mắt. Tôi nói, “Em chẳng nghĩ gì xa vời cả, chỉ thử gặp thôi mà, gặp mặt và trò chuyện cho vui, còn yêu đương gì thì từ từ đã”.

Thứ tư, ngày 11 tháng 7

Trời quang đãng

Buổi tối, như đã hẹn, tôi đến quảng trường Thế Kỷ Mới, đứng dưới tượng Đảng Phi đợi Huy.

Thực ra tôi cũng hơi sợ nên dẫn Hiểu Lâm đi cùng, Hiểu Lâm ngồi ở ghế đá cách tượng Đảng Phi khoảng 100m trông chừng tôi, nếu có chuyện gì xảy ra thì chị ấy sẽ lập tức báo cảnh sát.

6 rưỡi, Huy đến, anh ta trông giống hệt như trong hình đã gửi cho tôi. Ấn tượng đầu tiên về anh khá tốt, giọng anh trầm, nhẹ nhàng pha lẫn tự tin. Sau khi chào hỏi, chúng tôi liền tìm một chiếc ghế đá để ngồi, tìm tôi cứ đập tình thích, nhưng tôi lại không có chuyện gì để nói.

Có thể vì không mấy bình tĩnh nên Huy không nói gì nhiều. Tôi hỏi cho có lệ, anh đi chuyến bay nào, ở khách sạn nào v.v. Thật là chán, anh Huy bằng xương bằng thịt này khác hẳn với Huy biết dùng những lời lẽ hoa mỹ để làm thơ, để tán gẫu trên mạng. Ngồi chừng 30 phút, trời chập choạng tối. Tôi đứng dậy nói, “Em phải về rồi, ở nhà còn một số việc phải làm”. Huy nói mấy câu để giữ tôi lại, thấy tôi đã quyết nên cũng không nài nỉ thêm nữa. Tôi nói, “Anh Huy à, chúng ta hãy còn nhiều thời gian, còn ngày mai nữa mà”.

Huy đứng dậy và đưa mắt nhìn theo tôi.

Về nhà một lúc thì Huy lại gọi điện thoại đến, hẹn tôi ngày mai đi ăn cơm, tôi hẹn ngày mai trả lời.

Nói thực, tôi cảm thấy Huy ngoài đời không có sức hấp dẫn như lúc ở trên mạng. Tôi cũng hiểu cả hai chưa từng gặp nhau nên chưa hiểu rõ nhau là tất nhiên, một người thông minh lịch sự ở trên mạng không chừng ở ngoài đời lại là một tên ngốc. Xem ra Huy là một người thật thà, cũng không phải là một tên chuyên giăng bẫy tình trên mạng như tôi đã tưởng tượng.

Hiểu Lâm nói, lần đầu gặp mặt chưa nói lên được điều gì, bảo tôi tiếp tục duy trì mối quan hệ với anh ta.

Thứ năm, ngày 12 tháng 7

Trời quang đãng

Lúc chiều, nhận lời mời của Huy, tôi đến hiệu ăn Trúc Lầu. Huy vẫn rất trầm lặng và ít nói.

Huy vừa uống rượu vừa bảo tôi cứ tự nhiên dùng thức ăn, có thể đó cũng là cách biểu hiện tình cảm của anh.

Nhưng Huy uống một chai rượu xong thì bắt đầu nói nhiều, có lẽ rượu thật sự đã giúp anh lấy được can đảm. Thật bất ngờ, anh nói chuyện không những hài hước dí dỏm mà còn rất sâu sắc. Sau hai lần gặp gỡ thì giữa chúng tôi không còn xa lạ nữa, nói chuyện với nhau rất thẳng thắn.

Anh Huy nói, “Tuyết Nhi à, em rất đẹp, em không muốn gửi hình cho anh nên anh còn tưởng em là ‘Con khủng long’ nữa chứ, nhưng lúc gặp mặt em thì tim anh cứ đập liên hồi, anh đã bị em chinh phục, đến nỗi mà trước mặt em, anh rất lúng túng, chỉ sợ lỡ nói sai điều gì thì em sẽ ngoảnh mặt đi mất, tên của em cũng đẹp giống em vậy”.

Tôi không nói gì cả, chỉ cười và lắng nghe anh ta khen ngợi.

Đàn ông đều là như thế, lần đầu tiên gặp mặt đều luôn miệng tán tụng nhan sắc phụ nữ. Tôi nhớ lại mấy ngày trước đây có đọc được một bài viết “Bí quyết làm quen người đẹp” ở trên báo, nội dung của bài viết gần giống với cách biểu hiện của Huy lúc này.

Ăn cơm xong, chúng tôi đi dạo một vòng dọc theo cây cầu, sau đó tôi đòi về. Huy nài nỉ, “Em ở lại thêm một chút nữa đi, ngày mai anh đi rồi, đây là lần hẹn hò hạnh phúc nhất đời anh”.

Tôi nói, “Anh Huy, ngày tháng còn dài mà, em sẽ trân trọng tình bạn của chúng ta, nếu ngày mai rảnh, em sẽ ra tiễn anh”.

Huy nói, “Cám ơn em, anh cũng sẽ trân trọng, anh cũng sẽ viết thư tặng em, cũng sẽ...”

Tôi nói, “Anh đừng nói quá như thế”, tôi quay người đi.

Huy đi lên mấy bước, đưa tay ra nắm lấy tay tôi, “Tuyết Nhi, anh yêu em, thật đó”.

Tôi rút tay lại, “Đừng nói quá sớm như thế, em thấy rất khó xử, em sẽ cho anh một cơ hội trong tương lai, tự anh phải nỗ lực đi”.

Thực ra tôi đã cho Huy một câu trả lời. Huy xúc động nói, “Anh sẽ nắm giữ cơ hội này”.

Về đến nhà, Huy lại gọi điện thoại đến, hai chúng tôi nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

Hiếu Lâm nói, xem ra tình cảm giữa hai người cũng tốt đấy nhỉ.

Tôi không trả lời chị, chỉ cười đáp lại.

Thứ sáu, ngày 13 tháng 7

Trời quang đãng

Mấy ngày nay Hiếu Lâm ở nhà tôi học vi tính. Trước đây, Hiếu Lâm chẳng biết tí gì về vi tính. Học vi tính, điều cơ bản đầu tiên là phải học cách đánh máy, may mà phiên âm của chị ấy cũng giỏi nên nắm bắt cũng rất nhanh.

Buổi chiều, Đạt Minh gọi điện thoại đến, bảo Hiếu Lâm đến công ty anh làm việc, tôi nghĩ thế cũng tốt, cứ thử đi rồi hẵng tính, mỗi tháng cũng có ít tiền. Đạt Minh hẹn tôi và Hiếu Lâm tối nay đến nhà hàng Thanh Thiên, chủ yếu là để gặp mặt cho biết nhau.

Ăn cơm xong, Đạt Minh và Hiếu Lâm cũng bắt đầu thân mật với nhau hơn. Trước mặt Đạt Minh, Hiếu Lâm cứ nói thao thao bất tuyệt, đây là điều trước đây tôi không nhận ra.

Đạt Minh nói với tôi, “Tuyết Nhi, công ty mình đang cần những người như Hiếu Lâm làm việc tiếp thị, Hiếu Lâm có kinh nghiệm dạy học, cũng có hiểu biết về tâm lý học, người cũng rất đẹp, rất thích hợp cho công ty mình”.

Chúng tôi cùng nhau đi dạo trên đường Tân Giang, tiện thể ghé qua công ty của Đạt Minh xem thử, Đạt Minh đã thương lượng với Hiếu Lâm tiền lương mỗi tháng là 1.000 tệ, cứ giới thiệu được một cái máy thì còn có thêm phần trăm hoa hồng nữa. Hiếu Lâm rất hài lòng với công ty của Đạt Minh.

Đạt Minh nói, “Bắt đầu làm việc từ thứ hai. Tuyết Nhi, ngày mai cậu có kế hoạch gì không?”

Tôi nói, “Chẳng có kế hoạch gì, có khi mình về thăm Gia Gia”.

Đạt Minh nói, “Mình muốn mời cậu và Hiếu Lâm ra ngoại thành chơi, không biết cậu có thích đi hay không?”

Tôi không trả lời ngay, Hiếu Lâm quay sang nói, “Tuyết Nhi, em thấy nên đi hay không?” Qua ánh mắt chị, tôi thấy chị rất muốn đi. Tôi nói, “Vậy thì dĩ nhiên Hiếu Lâm mới đến, đi chơi cũng được”.

Hiếu Lâm rất hớn hởi, tôi hiểu chị ấy, mấy ngày nay cứ ở nhà suốt, trong lòng cũng thấy buồn bực.

Thứ bảy, ngày 21 tháng 7

Trời oi bức ngột ngạt, chẳng có một đám mây

Lúc này vừa “chat” với “Huy - một người đàn ông trung niên”. Anh vẫn gửi thư đều đặn cho tôi, lúc không còn gì để nói, anh liền chép một số bài thơ gửi cho tôi, anh mong ước có một tình yêu lãng mạn, nhưng tôi lại cần một tình yêu đích thực, xem ra giữa chúng tôi vẫn còn có một khoảng cách nhất định. Anh nói, “Tuyệt Nhi, anh sẽ luôn mang đến hạnh phúc cho em, hạnh phúc của em chính là hạnh phúc của anh, niềm vui của em chính là niềm vui của anh”.

Nhưng sự thật thì không ai có thể làm được điều này.

Gần đây nhận được rất nhiều thư email của bạn bè trên mạng, có lẽ là do tâm trạng không được vui nên tôi không trả lời ai cả, nhưng lại cảm thấy áy náy. Đáp lại sự quan tâm của họ, tôi chỉ có thể nói, “Cảm ơn các bạn, mình sẽ lưu lại những lời nhắn rất hay của các bạn như trước, dù các bạn chỉ nhắn một câu hỏi thăm bình thường, nhưng như thế cũng đủ làm mình rất cảm động. Mong sao chúng ta luôn chân thành và quan tâm lẫn nhau. Internet chính là chiếc cầu nối để chúng ta truyền đạt sự chân thành”.

Sáng nay tôi về nhà ba mẹ. Lâu rồi tôi không về, ba mẹ rất nhớ tôi. Gia Gia của tôi vẫn vui vẻ, khỏe mạnh.

Khoảng thời gian gần đây, Hà Quốc An đột nhiên biến mất, không còn đến làm phiền tôi nữa, cuộc sống của tôi cũng yên ổn hơn. Hà Quốc An - con người đã làm cho trái tim tôi lạnh giá, mong rằng từ nay anh ta sẽ mất tăm mất dạng luôn.

Thứ ba, ngày 24 tháng 7

Hôm qua, tôi cùng Trương tổng đi thành phố H để bàn bạc việc góp vốn.

Trương tổng năm nay 39 tuổi, điềm đạm nhã nhặn, trông rất phong độ. Bình thường lúc ở công ty, anh rất nghiêm khắc với nhân viên, còn ra khỏi công ty, đi cùng nhau như thế này, tôi lại nhận ra anh khá dí dỏm hài hước và hoạt bát. Hình như những người hiện đại đều giấu mình trong mặt nạ, không thể hiện tính cách bẩm sinh của mình bằng sự nghiêm khắc nào đó. Trương tổng bảo tôi đi cùng, tôi vừa hồ hởi lại vừa có một linh cảm nào đó. Nghe mấy người trong công ty bàn tán, vợ Trương tổng là một phụ nữ ít học, hơn nữa còn rất chua ngoa, và tất cả những thứ mà Trương tổng có bây giờ đều là của vợ, tiếng là ông chủ công ty, nhưng trên thực tế thì tất cả quyền hành trong công ty đều do vợ anh ấy nắm giữ.

Tôi đang nghĩ có phải anh đã dùng hôn nhân để đổi lấy của cải không. Từ trước đến nay, chuyện phụ nữ lấy chồng vì tài sản đầy rẫy ra đó, vì trời sinh ra phụ nữ đã có ham muốn hưởng thụ giàu sang, nếu không thì tại sao những người đàn ông thành đạt lại kêu gọi “cho vợ ở nhà”. Còn đàn ông sinh ra lại thích tranh đua ngoài xã hội, giàu có tốt bụng mới là tiêu chí thành công trong sự nghiệp. Phụ nữ có thể dùng hôn nhân để đánh đổi một cuộc sống giàu có, tại sao đàn ông lại không thể được?

Trương tổng hẹn tôi đi dạo, đi một hồi, chúng tôi ghé vào một phòng trà, vừa uống trà vừa nghe nhạc, Trương tổng cứ mãi miết kể chuyện hôn nhân của anh ta, xem ra, đàn ông muốn thành công cũng không dễ dàng gì, anh ta lợi dụng hôn nhân để có được danh hiệu “Người đàn ông thành đạt”, còn với vợ thì anh ta gần như không có chút tình cảm nào. Càng nói gì anh ta càng nhỏ dầm, nhưng nhìn vào mắt anh ta, tôi đã đọc được sự thèm khát nào đó.

Trương tổng nói, “Tuyệt Nhi, chuyện tình cảm của em anh đã đọc ở trên mạng rồi, thực ra em không cần phải tự trói buộc mình như thế, cánh chim tình yêu này bay đi thì cánh chim khác bay tới, một phụ nữ xuất sắc như em, là rất hiếm. Hà Quốc An không biết quý trọng em, là do anh ta thiếu sáng suốt, nếu anh là Hà Quốc An thì chắc chắn anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em”.

Tôi cúi xuống, tay xoay xoay cái nắp ly trà.

Trương tổng lại nói, “Tuyệt Nhi, anh mong em được hạnh phúc, người phụ nữ như em đáng được hạnh phúc”.

Tôi ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn anh ta và nói, “Trương tổng, cảm ơn anh”.

Trương tổng lại khen, “Tuyệt Nhi, em đẹp lắm, nhất là lúc em cười, hai má lúm đồng tiền thật quyến rũ”.

Tôi nói, “Trương tổng, anh khen em quá lời rồi đó, em đã làm mẹ rồi, còn đẹp gì nữa”. Tôi sợ chuyện không hay sẽ xảy đến, nên viện cớ hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi.

Khi cùng Trương tổng về đến khách sạn, tôi vào ngay phòng mình, cố bình tâm lại.

Trong lòng tôi hơi lo sợ, Trương tổng là sếp của tôi, tôi không thể thẳng thừng cự tuyệt anh ta, huống hồ anh ta lấy vợ không phải vì yêu. Tôi sẽ không dan díu, mập mờ gì với anh ta, vì như thế cả hai cũng chẳng đi tới đâu. Điều quan trọng là tôi chẳng yêu anh ta, hơn nữa tôi càng không muốn làm ột người phụ nữ khác và một gia đình khác phải chịu sự mất mát

Thứ tư, ngày 25 tháng 7

Trời nóng bức

Từ nhà hàng về đến khách sạn đã nửa đêm, tắm nước nóng xong, người thoải mái hẳn, nằm trên salon xem truyền hình, vừa định lấy máy tính ra lên mạng viết nhật ký thì Trương tổng gọi điện thoại từ phòng kế bên qua.

Trương tổng hỏi, “Em đang làm gì đó hả Tuyệt Nhi?” Tôi nói, “định lên mạng xem thử”.

Trương tổng nói, “Em qua phòng anh được không?” Tôi chần chừ một lát rồi trả lời, “Trương tổng, anh nghỉ ngơi đi, bây giờ đã khuya lắm rồi”.

Trương tổng lại hỏi, “Tuyệt Nhi, em ghét anh lắm phải không?” Tôi đáp, “Không, không, làm gì có chuyện đó”.

Trương tổng nói, “Em nói chuyện với anh một lát được không?”

Tôi trả lời, “Trương tổng, anh nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải bàn bạc chuyện làm ăn nữa”. Trương tổng nghỉ ngơi một hồi và nói, “Được rồi, thế ngày mai chúng ta gặp lại”.

Nhưng lát sau tiếng chuông cửa lại reo, mở cửa ra thì thấy Trương tổng đang đứng trước cửa, tôi đành phải cười và mời anh ta vào. Trương tổng ngồi xuống salon và nói, “Tuyệt Nhi, tối nay em rất đẹp”.

Tôi chẳng biết nói gì, đột nhiên nhận ra là mình đang mặc áo ngủ. Tôi vội nói, anh ngồi đi, em vào trong thay áo đã.

Trương tổng nói, “Không cần đâu, chiếc áo ngủ màu trắng này rất hợp với em”. Nghe Trương tổng đã nói vậy, tôi liền ngồi xuống chiếc ghế salon đơn bên cạnh anh ta, Trương tổng cố tìm chuyện để nói, nhưng lan man một chặp, anh ta lại nói đến chuyện hôn nhân của mình.

Trương tổng nói, “Tuyệt Nhi, nếu như em là vợ anh thì tốt quá, anh sẽ hạnh phúc nhất trần đời”. Trong lời nói của Trương tổng có chút đượm buồn, cũng khó trách, đàn ông vốn đa tình, huống chi là người đàn ông thiếu thốn về mặt tình cảm như anh ta.

Trương tổng ngồi xích lại, giơ tay ra nắm lấy tay tôi và nói, “Tuyệt Nhi, em có thể dành cho anh một chút tình cảm được không? Anh điều hành một công ty lớn như thế, ban ngày mệt mỏi, tối đến lại không được ai ôm ấp, vỗ về. Em không biết đó thôi, bà xã anh, suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, gần đây còn nuôi một thằng mặt búng ra sữa, thường xuyên không về nhà”.

Bỗng nhiên Trương tổng mất đi vẻ nghiêm nghị thường ngày, anh ta đột nhiên quỳ trước mặt tôi, khiến tôi lúng túng quá không biết làm thế nào. Đôi tay của Trương tổng bắt đầu vuốt ve chân tôi, rất nhẹ nhàng và mềm mại, như một mạch nước cứ dần dần thấm vào tôi. Toàn thân tôi bắt đầu run lên, tay của Trương tổng từ từ lần lên trên, nhưng anh ta đột nhiên ngừng lại, hai tay ôm chặt chân tôi, tôi vội gỡ hai tay anh ta ra, miệng lắp bắp, “Trương tổng, đừng, đừng làm thế!”

Trương tổng van nài, “Tuyệt Nhi ơi, anh rất yêu em, em hãy chiều anh một lần đi, anh sẽ luôn trân trọng em!” Anh ta vòng tay ôm chặt tôi, tôi vẫn để yên. Trương tổng nhẹ nhàng vén mái tóc dài xõa ngang vai của tôi, hôn lên má, cổ rồi ngực tôi, trong lúc xúc động tôi cũng ôm lấy cánh tay của anh ta. Trương tổng hôn khắp người tôi, khi anh ta nhẹ nhàng cởi chiếc quần trong màu trắng của tôi, tôi đột nhiên đẩy mạnh anh ta ra, rồi khóc thút thít, Trương tổng thấy tôi khóc cũng ngây ra không biết làm thế nào. Một lát sau,

Trương tổng mới đứng lên, nhẹ nhàng nói, “Tuyết Nhi, xin lỗi em, tại anh quá phần khích, anh rất yêu em, nên anh không thể kiềm chế được”.

Tôi nói, “Trương tổng, xin anh thứ lỗi, em không thể làm thế, em...”.

“Tuyết Nhi, anh...”, chưa dứt lời, Trương tổng quay người bỏ đi.

Tôi ngồi ngẩn người trên ghế salon, mãi không đứng dậy nổi.

Thứ năm, ngày 26 tháng 7

Trời vẫn nóng nực

Đêm qua, tôi mất ngủ. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tại sao lại có quá nhiều chuyện xảy đến với tôi như vậy. Tôi là một phụ nữ bình thường, tại sao những người đàn ông tôi gặp luôn khen tôi là xuất sắc? Nếu tôi thật sự là một phụ nữ xuất sắc thì cuộc sống tình cảm của tôi đâu có chơi vơi như thế này. Có thể là trông tôi còn trẻ, hoặc có thể vì tôi là một phụ nữ đã ly hôn. Có lẽ nhiều người đàn ông nghĩ rằng, người phụ nữ đã ly hôn rất khao khát tình yêu và càng khao khát chuyện tình dục. Cho nên họ luôn muốn chiếm đoạt thứ gì đó ở tôi.

Thực ra, phụ nữ đã ly hôn không muốn mất mát tình cảm thêm một lần nữa, và lại càng không để mình buông thả trong chuyện tình dục. Trương tổng lại tiếp tục giữ thái độ kiêu ngạo và thờ ơ với tôi như thể tôi qua chưa hề xảy ra chuyện gì. Đây chính là khí khái của đàn ông sao? Thực ra, Trương tổng chỉ giả vờ thôi. Nhưng thấy gương mặt nghiêm khắc của anh ta thì trong lòng tôi bỗng lo sợ. Theo suy luận bình thường, nếu một người đàn ông bày tỏ lòng mình với một người phụ nữ, trút bỏ cái vỏ nghiêm nghị thường ngày, bộc lộ điểm yếu của anh ta, mà người phụ nữ ấy cũng không chút động lòng, khẳng khái cự tuyệt làm anh ta mất mặt, người ấy lại là cấp trên của cô ta, thì số phận của cô ta sẽ có kết cục ra sao? Thật tôi không dám tưởng tượng.

Thứ bảy, ngày 28 tháng 7

8 giờ sáng mới thức dậy, chưa kịp ăn sáng, tôi liền vội vàng về nhà ba má.

Mẹ bé Gia Gia đứng ở bến xe đợi tôi, đã lâu tôi không về nhà, con bé cũng lạ tôi, nhắc mãi, con bé mới chịu kêu tôi một tiếng mẹ.

Ăn cơm trưa xong, tôi nhận được một tin nhắn trong điện thoại của Trương tổng gửi đến, “Tuyết Nhi, em đang ở đâu? Em khỏe chứ?”

Tôi cũng nhắn trả lời lại, “Em đang bận, đừng làm phiền em”. Tôi nghĩ lúc này Trương tổng nhất định đang ở cùng vợ mình, nếu không thì anh ta đã không nhắn tin nhắn như vậy, gọi điện thoại trực tiếp không phải tốt hơn sao? Sau khi gửi tin đi, tôi liền tắt điện thoại.

Buổi trưa rảnh rỗi, buồn chán, tôi liền lên mạng gửi email cho “Huy - một người đàn ông trung niên”. Đã lâu chúng tôi không có dịp trò chuyện. Trong hộp thư chứa rất nhiều tin anh ta gửi đến, đọc những lời nồng cháy của anh ta, tôi lại cảm thấy tim mình rộn lên.

Buổi tối chơi bài cùng với ba mẹ, lúc ba mẹ đã đi ngủ, tôi lại lặng lẽ ngồi trước máy tính để viết tiếp nhật ký của ngày hôm nay.

Chủ nhật, ngày 29 tháng 7

Trời vẫn nóng

Từ nhà ba mẹ về, tâm trạng tôi rất vui.

Về đến nhà được một lúc thì Trương tổng gọi điện thoại đến, anh ta mời tôi đi uống trà tối.

Tôi nói, “Xin lỗi anh, em vừa mới từ nhà ba mẹ lên, em muốn nghỉ ngơi một lát”.

Trương tổng nói, “Vậy thì như thế này đi, anh đến nhà em nhé”.

Tôi vội nói, “Thôi thôi, em muốn một mình yên tĩnh một lát, xin anh thông cảm”.

Trương tổng im lặng một hồi rồi nói, “Vây được rồi”. Nói xong thì anh ta cúp máy. Tôi nghĩ Trương tổng nhất định là rất tức giận, anh ta đối với tôi như vậy, tôi lại chẳng may động lòng. Ôi, ai bảo tôi là phụ nữ chứ? Phụ nữ có quá nhiều phiền não, phụ nữ lại dễ khổ vì tình. Trời ơi, tôi rất muốn từ bỏ tất cả, rất muốn mọi thứ đều tránh xa tôi.

Lúc định mở máy tính lên viết nhật ký thì Minh Quyên gọi điện thoại đến. Giọng Minh Quyên rất nhỏ, tôi liền hỏi “Minh Quyên sao vậy?”

Minh Quyên nói, “Tuyệt Nhi, xin lỗi cậu, mình đã về lâu rồi mà vẫn chưa gọi điện thoại cho cậu, bây giờ tâm trạng mình rất tồi tệ”.

Tôi nói, “Lại có chuyện gì rồi? Nói ình nghe thử”

Minh Quyên nói nhỏ, “Ngô Tân Lượng gặp chuyện rồi”.

Tôi rất ngạc nhiên, “Gặp chuyện rồi? Bị tai nạn? Hay là bị bệnh?”

Minh Quyên nói, “Anh ấy bị bắt rồi, anh ấy tham ô tiền của nhà nước, còn hối lộ và nhận đút lót...”.

Tôi ồ lên một tiếng, thở phào nhẹ nhõm. Tôi nghĩ bụng, Ngô Tân Lượng, con người này bị bắt là đáng tội lắm, ngay từ lúc đầu, tôi đã cảm thấy sẽ có một ngày anh ta phải gặp chuyện thôi.

Tôi nói với Minh Quyên, “Minh Quyên à, có gì đâu, cậu và anh ta chia tay là xong”.

Minh Quyên gắt lên, “Cậu nói nghe đơn giản nhỉ, mình sắp tức điên rồi đây”.

Tôi nói, “Tức giận cũng chẳng ích gì, mình đâu biết làm gì để giúp được cậu...”.

Minh Quyên nhỏ nhẹ, “Thôi nhé Tuyệt Nhi, xin lỗi cậu, nhà mình có khách, có thời gian chúng mình sẽ nói chuyện tiếp”.

Cúp điện thoại, không những không tiếc cho Minh Quyên, trái lại tôi còn cảm thấy vui trên sự đau khổ của người khác, tên tham ô Ngô Tân Lượng này đáng lẽ phải bị bắt từ lâu vì tội bòn rút tiền của của nhân dân, ăn trên xương máu của nhân dân. Những công nhân mất việc ở nhà máy phải chạy ăn từng bữa, còn anh ta lại ăn chơi sa đọa, tiêu xài xả láng, ai biết chuyện này mà chả căm phẫn

9. Chương 9

Thứ ba, ngày 31 tháng 7

Trời nóng bức

Đã lâu lắm rồi trời không mưa, cũng không một chút gió.

Buổi tối tôi càng khó ngủ, mở máy điều hòa thì lại cảm thấy ngột ngạt. Tôi chẳng muốn làm gì cả. Đúng lúc trong tay đang cầm tờ báo chiều qua, đọc lướt qua thì thấy dưới góc báo có một mục quảng cáo “Đường dây nóng tư vấn tình cảm thành phố”, và ghi rõ “Không tiếp người chưa đến tuổi vị thành niên”. Từ lâu đã nghe nói “Dịch vụ qua đường dây nóng” này, nhưng từ trước giờ tôi vẫn chưa gọi thử, tò mò, tôi gọi điện thoại đến đó. Trong điện thoại là một giọng nói rất dịu dàng, “Xin hỏi, chị tìm ai?”.

Câu hỏi mơ hồ quá, tìm ai tôi cũng không biết, sao lại hỏi tôi tìm người nào nhỉ? Tôi buột miệng hỏi, “Là sao? Phải có người quen mới có thể nói chuyện được sao?”

Cô gái cười, “Em muốn hỏi là chị có quen ai ở chỗ em không?”

Tôi trả lời, “Không quen ai cả”.

Giọng nói lại đơn giản, “Xin hỏi chị muốn dịch vụ gì ạ?”

Tôi hỏi, “Tâm sự, còn dịch vụ nào đặc biệt nữa không”

“Đương nhiên rồi, chúng em chuyên tư vấn tình cảm mà”.

Tôi liền tiếp lời, “Em bị thất tình, chị ơi, cách hiệu quả nhất để chữa bệnh thất tình là gì?”

Chuyên viên tư vấn ngưng một hồi rồi nói, “Khóc đi, khóc một trận cho đã, khóc cho ra hết những uất ức, đau khổ trong lòng, chị sẽ cảm thấy thoải mái hơn”.

Tôi lại nói, “Nếu như em muốn khóc mà cũng khóc không được thì sao?”

Chị trả lời, “Vậy thì uống thuốc an thần, uống xong sẽ ngủ quên đi ngay mà”.

Tôi cười, “Nói như vậy thì ở tiệm thuốc người ta đã tranh nhau mua hết thuốc an thần rồi!”

Chị cứng họng, không nói được gì, một lát sau mới vớt vát, “Chị thật hài hước”.

Tôi trả lời, “Thực ra em chẳng hài hước, em rất ngốc”. Nói xong tôi cúp máy.

Thật đó, tôi rất ngốc, ngốc đến nỗi khi thất tình, muốn khóc cũng không khóc được, ngay cả uống thuốc an thần cũng không biết, lại phải đi nhờ người khác tư vấn.

Nằm trên giường được một lát, tôi lại cảm thấy mình thật sự khao khát được nói chuyện cùng người khác. Thế là tôi lại gọi điện thoại đến “Đường dây nóng của thành phố

Lần này người bắt điện thoại lại là một chị khác có giọng nói rất trong trẻo, “Chào đón chị gọi đến cho Đường dây nóng thành phố của chúng tôi, em là Vương Y Y mã số 30, em rất mong sẽ được nói chuyện một cách chân thành với chị”.

Câu nói này rất hay, nghe mà mát lòng mát dạ, trong phút chốc tôi nôn nóng muốn nói chuyện ngay. Tôi nói hết mọi chuyện với chị, từ tình yêu, hôn nhân cho đến việc đối nhân xử thế. Được khoảng 2 tiếng, tôi nói, “Em cảm ơn chị đã chia sẻ với em”. Chị cho tôi biết tên thật và mong tôi cứ tìm chị nếu muốn trò chuyện.

“Đường dây nóng thành phố” thật sự rất hữu ích, có thể giải tỏa cô đơn cho những người như tôi đây. Nhưng nếu như người trò chuyện cùng bạn là người kém khả năng tư vấn như chị đầu tiên mà tôi gặp, không thể tĩnh tâm lắng nghe, không thể thấu hiểu cảm xúc của người khác, thì việc tư vấn chẳng có ý nghĩa gì, cho nên tôi cảm thấy việc bồi dưỡng kiến thức và kỹ năng cho những nhân viên ở Đường dây nóng là cần thiết.

Đột nhiên tôi nghĩ ra một ý tưởng kỳ lạ, hay là tôi trở thành một tư vấn viên của Đường dây nóng, trong khi trò chuyện cùng người khác, biết đâu tôi cũng có thể quên nỗi cô đơn.

Thứ sáu, ngày 3 tháng 8

Trời trong xanh, oi bức

Trưa nay, lúc tôi đang nghỉ ngơi, Đạt Minh gọi điện thoại đến.

Đã lâu Đạt Minh không gọi điện thoại cho tôi, nên vừa nghe thấy giọng Đạt Minh, tự nhiên tôi vui hẳn lên.

Tôi nói, “Đạt Minh, dạo này cậu vẫn khỏe chứ?”

Đạt Minh trách tôi, “Nhờ phúc lớn của cậu, mình dạo này vẫn rất khỏe. Cậu cũng khỏe chứ? Mình không gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng chẳng chịu gọi ình, cậu không quên bég mình rồi đấy chứ?”

Tôi nói, “Cậu nói gì vậy, đã là bạn bè, dù cho người trên toàn thế giới này mình đều quên sạch, thì cũng còn cậu để nhớ”.

Đạt Minh cứ cảm ơn không ngớt, xem ra mình cũng không phải là người bị cậu ghét. Bỗng Đạt Minh không cười nữa và lịch sự hỏi, “Tối nay Tuyết Nhi có rảnh không? Mình muốn mời cậu đi uống trà, cậu không từ chối chứ?”

Tôi bảo, “Bị cậu trách rồi, mình muốn từ chối cậu cũng chẳng còn lý do gì, được rồi, ở đâu?” Đạt Minh nói, “Quán trà Thanh Nhân, không gặp không về nha!”

Chập tối, tôi đã đi đến đó, qua ô cửa kính tôi nhìn thấy Đạt Minh đang ngồi phía bên trong, bên cạnh anh ấy còn có một cô gái rất xinh đẹp, cô ta mặc chiếc váy liền màu trắng, mái tóc xõa dài, tôi nghĩ, có thể Đạt Minh đã có bạn gái, muốn ra mắt tôi? Vừa xuống xe nhìn kĩ lại, ủa, đó không phải là chị Hiểu Lâm sao? Tôi bước nhanh vào, Hiểu Lâm cũng vội bước tới, chị ấy nắm lấy tay tôi và nói, “Tuyết Nhi, em không ngờ chị đến chứ gì?” Tôi nói, “Dĩ nhiên là không ngờ, chị đến khi nào vậy, tại sao không gọi điện thoại cho em?”

Đạt Minh nói xen vào, “Chúng mình muốn cho cậu một chút ngạc nhiên, để giải tỏa bớt phiền não trong cuộc sống chứ.

Chúng tôi ngồi trong một gian phòng lịch sự, vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện.

Đạt Minh tuyên bố anh và Hiểu Lâm từ giờ trở đi sẽ bắt đầu sống thử với nhau, lần này tôi mới thật sự kinh ngạc, sống thử? Hai người đã quyết định như vậy? Hiểu Lâm gật gật đầu, và nói rất dứt khoát, chúng tôi rất yêu nhau, chị rất tin tưởng Đạt Minh.

Đạt Minh nói, “Sao? Tuyết Nhi, cậu không thể tin nổi phải không? Đến lúc đó, cậu phải gọi mình bằng anh rể đấy nhé”. Đạt Minh nói xong thì cười khì khì.

Im lặng một hồi lâu, tôi mới định thần lại và nói, “Chuyện tình yêu người ngoài cuộc không thể hiểu hết, nhưng đã là duyên phận thì mong là hai người sẽ cố gìn giữ nó.”

Khoảng 10 giờ tôi nói phải về nhà, Hiểu Lâm nói, “Để chị và Đạt Minh tiễn em”.

Tôi hỏi lại Hiểu Lâm, “Tiễn em ư? Chị không đến chỗ Đạt Minh sao?”

Đạt Minh và Hiểu Lâm tiễn tôi xuống dưới lầu, sau đó mới đi về.

Thứ bảy, ngày 4 tháng 8

Trời quang đãng, oi bức.ôi đã ở nhà suốt 2 ngày nay, đã xem hết 6 cái đĩa, sau đó thì ngủ li bì.

Trong lòng tôi đang suy nghĩ chuyện thi nghiên cứu sinh, nhưng hễ cầm cuốn sách lên là không thể tập trung được, xem ra tôi không phải là người có duyên với chuyện học hành. Nghĩ kĩ lại, tôi thấy cũng không nên tự dày vò mình mà đi học nghiên cứu sinh, bảo vệ luận án xong có thể làm được gì, hơn nữa trong thời gian tôi học ai sẽ lo tiền đóng học phí cho tôi, rồi chi phí sinh hoạt nữa. Tôi lại càng lo lắng hơn, khi học xong nghiên cứu sinh, tôi sẽ trở thành “Người mạnh mẽ” trong ý nghĩ của những người đàn ông, chỉ sợ đến lúc đó tôi muốn kết hôn thì cũng không còn người nào dám cưới tôi.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy nên từ bỏ ý định đó, dành nhiều thời gian để nghỉ ngơi, ình được thoải mái, đó mới là thực tế nhất, đời người là bể khổ, không cần phải làm khổ bản thân, không nên đánh mất cuộc sống của mình ở một nơi mà ngay cả bản thân cũng không biết.

“Huy - một người đàn ông trung niên” càng ngày càng ít gửi thư cho tôi, có lẽ anh đã không đủ kiên nhẫn để theo đuổi tôi nữa, tình yêu ở trên mạng cũng chỉ là hư ảo. Tục ngữ nói rất hay “Nước xa không thể cứu được lửa gần”, tình yêu trên mạng quả đúng là như thế.

Tôi không thể hiểu là tại sao Hiểu Lâm lại yêu Đạt Minh, theo cái kiểu “Vợ già chồng trẻ”. Bây giờ Hiểu Lâm vẫn còn xinh đẹp, nhưng một khi nhan sắc đã tàn, tuổi xuân không còn nữa, tình yêu của họ liệu còn có thể bền vững nữa hay không? Yêu là bắt đầu từ vẻ đẹp bề ngoài, “Đàn ông 40 tuổi như một cành hoa, phụ nữ 40 tuổi như một con ngựa đua già”, con ngựa già và hoa tươi thì rồi sẽ ra sao?

Ôi, có lẽ tôi đã lo lắng quá mức rồi, tình yêu cũng có thể tạo nên những kỳ tích mà.

>Thứ hai, ngày 6 tháng 8

Trời quang đãng

Trưa nay, lúc gần tan sở, Trương tổng ở công ty đã gọi điện thoại cho tôi, ngày mai anh ta phải đi thành phố H để bàn bạc một chuyện làm ăn, anh ta muốn tôi chuẩn bị ngày mai đi cùng anh ta.

Tôi nghĩ mình nên từ chối để anh ta tìm người khác đi cùng, nhưng tôi chưa kịp nói, anh ta đã cúp máy.

Nhớ lại những việc xảy ra lần trước với Trương tổng ở thành phố H, trong lòng tôi lại lo sợ, nhưng tôi lại không có lý do nào, không có cách nào để thoái thác.

Tôi ăn cơm ở ngoài rồi mới về nhà, trong lòng cảm thấy ngổn ngang, rất muốn tìm người để thổ lộ, nhắc điện thoại lên định gọi cho Hiểu Lâm, nhưng lại nghĩ Hiểu Lâm đang đắm chìm trong tình yêu, chắc không rảnh mà nghe tôi giải bày nỗi lòng. Tôi lại không muốn chia sẻ tâm sự của mình cho người không đáng tin cậy. Nhưng những người sẵn lòng nghe tôi giải bày lại rất ít, thế rồi tôi lại nghĩ đến “Đường dây nóng thành phố”. Sau khi gọi đi, tôi lại chần chừ rồi cúp máy, chẳng có ý nghĩa gì, thật sự chẳng có ý nghĩa gì, công

việc của những chị ở đường dây nóng là tâm sự cùng người khác, nhưng họ cũng chẳng thể giúp bạn gạt đi những buồn lo. Cúp máy xong, tôi lại ngồi ngây ra trên ghế salon, lòng như muốn khóc...

Thứ ba, ngày 7 tháng 8

Trời quang đăng, 11 giờ khuya

Sáng nay tôi đến thành phố H.

Sau khi đến khách sạn Thiên Đô, Trương tổng nói, “Hôm nay không có việc gì cả, hội nghị 9 giờ sáng mai mới bắt đầu. Chiều nay đi núi Phụng Hoàng chơi được không?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn Trương tổng, ánh mắt anh ta tha thiết mong đợi. Tôi vội gật đầu đồng ý.

Trương tổng tận tình chăm sóc tôi, dọc đường hết lấy nước lại chụp hình cho tôi. Núi Phụng Hoàng cũng chẳng có cảnh gì đẹp, chị hướng dẫn viên nói với chúng tôi rằng, đến núi Phụng Hoàng chơi mà không đi núi Sư Tử thì rất đáng tiếc, Trương tổng rất thích, hỏi tôi có đi không, tôi nhìn ra xa thấy không khí nóng nực bốc lên trên núi Sư Tử thì không muốn đi nữa.

Trương tổng nói, “Em không đi thì anh đi làm gì”. Về đến khách sạn Thiên Đô đã hơn 7 giờ tối. Chúng tôi đi ăn lẩu ở quán Thô Lương Vương, lẩu ở thành phố H rất đặc biệt, ăn búp-phê theo kiểu này cũng là lần đầu tiên, tôi đã uống với Trương tổng nửa chai rượu.

Trương tổng nói, “Tuyệt Nhi, em uống rượu vào, mặt em đỏ ửng lên rất đẹp”. Trương tổng không hẳn là đang khen tôi, cũng không hẳn tỏ ra ân cần, nhưng tôi nhận ra Trương tổng cứ nhìn tôi chằm chằm khi tôi ăn.

Hơn 11 giờ chúng tôi mới trở về khách sạn. Tôi nói hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm. Trương tổng chúc tôi ngủ ngon rồi đi vào phòng mình. Sau khi tắm nước nóng xong, tôi cảm thấy rất tỉnh táo, liền ngồi viết trang nhật ký buồn tẻ này.

Thứ tư, ngày 8 tháng 8

Trời quang đăng, buổi trưa có

Thời tiết mùa hè thay đổi nhanh đến chóng mặt, buổi sáng trời vẫn còn trong xanh, khoảng 11 giờ trưa lại mưa to.

Tôi và Trương tổng bận túi bụi ở phòng hội nghị của công ty N, công ty N mời chúng tôi ăn cơm, nói là ăn cơm thường thôi, nhưng thực ra tốn kém ít nhất cũng bằng hai tháng lương của tôi.

Trương tổng nói, “Đây là lợi thế của các xí nghiệp quốc doanh, thông thường mà nói, khi giao thiệp với những xí nghiệp quốc doanh thì chuyện ăn uống chẳng thành vấn đề, nếu là ông chủ như anh, thì có thằng nào chịu bỏ tiền ra để bao ăn uống chứ?” Trương tổng nói rất có lý, những khoản ăn uống của công ty N đều là tiền của nhà nước, chẳng cần hệ gì, đúng ra, hợp đồng giữa công ty chúng tôi và công ty N đã được kí kết vào buổi sáng, hoàn toàn chẳng cần uống phí số tiền này.

Ăn cơm xong, trời vẫn còn mưa, công ty N cũng đã sắp xếp cho chúng tôi nghỉ ngơi ở nhà khách của công ty, nhân viên công ty cứ tưởng tôi là người yêu của Trương tổng nên đã xếp chúng tôi ở chung một phòng.

Tôi nói, “Anh nghỉ ngơi đi, em ra ngoài chợ dạo xem thử có thứ gì đáng mua không, hàng hóa ở thành phố H này cũng hay lắm”.

Như đọc được suy nghĩ của tôi, Trương tổng nói, “Tuyệt Nhi, em yên tâm đi, em cứ ở lại tán gẫu với anh, buổi chiều anh sẽ cùng em đi dạo chợ, ngày mai chúng ta mới về mà”.

Tôi không thể từ chối anh ta. Nói một hồi, Trương tổng mới cho tôi biết, những hạng mục hợp tác với công ty N chỉ là một phần thôi. Ông Nhâm bên công ty N rất quỷ quyệt và tham lam, Trương tổng chỉ cần đưa ông ta 20.000 thì đã ký được hợp đồng 200.000 tệ, còn hợp đồng hơn 500.000 tệ, công ty N vẫn chưa đồng ý, Trương tổng đang nghĩ cách để có được những thứ khác và muốn tôi thử nghĩ xem có cách gì không.

Tôi và Trương tổng không nói chuyện gì cả. Im lặng một hồi, Trương tổng dường như đang tự nói với mình, “Anh thấy lúc lão ta nói chuyện với anh, mắt lão ta cứ nhìn sang em, anh nghĩ lão Nhâm đó chắc có ý với em”.

Tôi hơi ngạc nhiên, “Không phải đâu, sao anh lại nghĩ như thế?” Trương tổng đang ngồi, đột nhiên đứng dậy và nói, “Đúng rồi, lão ta dường như đã hỏi anh về em, đúng rồi, là lần đó...” Trương tổng cứ đi đi lại lại trong phòng.

Trong lòng tôi rất bức tức, ông Nhâm đó coi tôi là hạng người gì. Trương tổng đột nhiên nói, “Đúng rồi, Tuyết Nhi, nếu anh muốn có hợp đồng đó, thì em nhất định phải là mấu chốt của vấn đề, nhưng... sao anh có thể hy sinh em chứ?”

Tôi bảo, “Anh đừng nói nữa, em sẽ không bao giờ làm như thế!”

Bỗng điện thoại đổ chuông, Trương tổng ra hiệu cho tôi bắt máy, giọng của ông Nhâm, tôi lập tức chuyển máy cho Trương tổng, hai người nói qua nói lại một hồi, chỉ nghe Trương tổng nói, như thế không được, cô ta sẽ không đồng ý.

Trương tổng cúp máy xong thì nói, “Cái ông Nhâm này, thật là ranh ma quỷ quyệt, thế mà cũng đòi làm lãnh đạo công ty sao? Đúng là lấy tiền ra để đùa giỡn”.

Tôi không cần hỏi thì cũng hiểu ý Trương.

Thật mỉa mai thay, phụ nữ, đôi khi lại trở thành công cụ để trao đổi quyền lực và tiền tài cho những người đàn ông, có phải sự thành công của những người đàn ông đều là nhờ chà đạp lên thể xác của phụ nữ không

Thứ sáu, ngày 11 tháng 8

Trời quang đãng, oi bức

“Huy - một người đàn ông trung niên” lại gửi đến 3 email, trong đó có một bức thư tuyệt giao.

Anh nói, anh không muốn yêu một người trong vô vọng. Anh nói càng đọc nhật ký của tôi thì anh càng cảm thấy tôi không “yên phận”, nếu như có một ngày tôi và anh thật sự đến với nhau, không chừng anh cũng sẽ bị tổn thương. Người phụ nữ đẹp là một cảnh đẹp, mà cảnh đẹp thì chỉ có thể ngắm mà thôi. Anh nói tôi là một cảnh đẹp.

Huy khuyên tôi một cách chân thành, “Hãy nắm giữ tình cảm của mình, đối với phụ nữ mà nói, làm chủ được tình cảm của mình thì sẽ nắm giữ được hạnh phúc của cuộc đời mình”.

Câu nói triết lý của Huy khiến tôi cảm động.

Anh Huy, xin anh tha thứ cho em, không phải là em không muốn thật lòng với anh, không muốn yêu anh, mà vì em cảm thấy mọi thứ thật mong manh, không nắm giữ được. Giống như Thôi Kiện hát, Không phải em không hiểu rõ, mà là thế giới này thay đổi quá nhanh.

Đối diện với hiện thực, đầu óc tôi cứ mơ màng. Anh Huy, nếu còn nhớ Châu Tuyết Nhi thì hãy thường xuyên lên xem nhật ký của Tuyết Nhi nhé.

Chủ nhật, ngày 12 tháng 8

Trời oi bức

Hôm qua tôi về nhà thăm ba mẹ và bé Gia Gia.

Nom Gia Gia lớn hẳn lên, bé rất ngoan, nhưng không hiểu sao hề cứ thấy nụ cười của con thì tôi lại nghĩ đến kẻ phụ bạc Hà Quốc An. Tình cảm giữa tôi và anh ta mặc dù đã không còn gì, nhưng mỗi lần nghĩ về con, tôi lại thấy không bao giờ tha thứ được cho anh ta.

Mẹ nói tuần trước Hà Quốc An có đến đây, mua cho Gia Gia một số đồ dùng và dẫn Gia Gia đi chơi hơn một tiếng đồng hồ mới về, sau đó Hà Quốc An đến một công ty phần mềm ở Thượng Hải, có để lại 10.000 tệ, nói là để lo cho Gia Gia.

Tôi nghĩ, chắc không phải Hà Quốc An muốn từ biệt chúng tôi chứ. Nghe người ta nói, Hà Quốc An sau khi ly hôn, lấy vợ khác, rồi lại bị bỏ rơi, sau đó muốn quay lại với vợ cũ nhưng bị cự tuyệt, những ngày tháng này anh ta rất buồn bức, thường nhốt mình trong nhà, mấy ngày liền không ra khỏi cửa, không biết anh ta có gặp chuyện gì không.

Mặc dầu nghĩ đến anh ta là lòng tôi lại bức tức, nhưng đã lâu không có tin tức của anh ta, lại băn khoăn không biết anh ta thế nào rồi. Thực ra, tuy rất hận anh ta, nhưng suy cho cùng thì anh ta cũng là ba của Gia Gia, tôi cũng không muốn Gia Gia còn bé mà đã sớm phải chịu đựng nhiều nỗi mất mát.

Tôi liền gọi điện thoại đến công ty mà trước đây Hà Quốc An làm việc để hỏi thăm, vì là ngày nghỉ nên công ty chỉ có người trực, mà anh ta cũng không biết gì cả.

Tôi thật lo lắng cho Hà Quốc An

Thứ ba, ngày 14 tháng 8

Sáng nay, tôi tiện đường ghé qua công ty mà trước đây Hà Quốc An làm việc, hỏi ra mới biết công ty cũng đang tìm anh ta.

Ông chủ công ty nói, Hà Quốc An đã lấy cắp một tư liệu quan trọng của phần mềm trò chơi mà công ty ông vừa chế tạo, họ cũng đang tìm anh ta khắp nơi.

Tôi nói, cũng không biết tin tức của anh ta, nên đến công ty để tìm anh ta.

Cám ơn trời đất, chỉ cần Hà Quốc An còn sống là được, ít ra thì Gia Gia sẽ không mất cha, dù cho người cha này chỉ còn trên danh nghĩa, nhưng trong tâm hồn non trẻ của con bé, vẫn luôn có chỗ cho người cha tệ bạc này.

Mới này, Trương tổng gọi điện thoại đến, nói là yêu tôi tha thiết. Bất ngờ, tôi liền bảo, “Em đang suy nghĩ chuyện quay lại với Hà Quốc An”.

Trương tổng im lặng một hồi rồi mới nói, “Tuyệt Nhi, đừng đùa nữa, em không thể nào quay lại với Hà Quốc An”.

Tôi bảo, “Tại sao lại không?” Đường như đã cầm chắc phần thắng trong tay, anh ta nói, “Anh hiểu em, em không phải là loại người đó”.

Nghe anh ta nói, tôi lại hơi cảm động, cảm động vì anh ta cũng phần nào hiểu tôi.

Tôi không nói gì và cúp máy.

Trương tổng lại gọi lại. Tôi nói, “Xin lỗi anh, em đang chuẩn bị lên mạng”.

Trương nói, “Ồ, ồ, anh biết, viết nhật ký phải không? Em có muốn xuất bản nhật ký không?” Tôi chần chừ hồi lâu không trả lời rồi cúp máy. Tôi rút dây điện thoại ra cho đường dây lúc nào cũng bị bận.

Ai ngờ điện thoại cầm tay lại reng, lại Trương tổng, dai như đũa, tôi tức mình tắt máy luôn.

Thứ sáu, ngày 17 tháng 8

Mấy ngày nay luôn bị Trương tổng quấy rầy, tôi rất mệt mỏi.

Đêm hôm qua, tôi đột nhiên nảy ra ý định đi đến một nơi thật xa để thoát khỏi cảnh khốn khổ đủ bề này. Tất cả những rắc rối này đều bắt nguồn từ chuyện tôi là một phụ nữ đã ly hôn, hơn nữa cũng còn trẻ và lại có chút nhan sắc. Nếu như tôi xấu xí, nếu như tôi có chồng thì chắc không bị Trương tổng quấy rầy. Có khi, tôi nghĩ, hay là tìm đại một người đàn ông để cư cho rồi, hoặc cứ để mặc đầu bù tóc rối cho yên thân.

Nhớ lại hồi tôi còn học trung học phổ thông, cô Ngải dạy môn lịch sử là một cô gái rất xinh đẹp, cô lại luôn vui vẻ, hiền lành và tốt bụng. Hồi đó ở thành phố đang nổi lên phong trào khiêu vũ giao lưu, cô Ngải tất nhiên cũng tham gia rất tích cực. Vì thế cô bị người ta phê phán, cô có người yêu ba năm, rồi khi có chồng có con, cô lại bị người ta x bàn tán nghi ngờ. Cô Ngải không chịu được sự đặt điều nói xấu này nên đã dùng dao rạch mấy nhát trên mặt, cô tự hủy hoại bản thân mình cho xấu xí đi, nhưng khi chuyện của cô đăng lên báo đài thì nhiều người lại chỉ trích chồng cô, chồng cô tự nhiên lại trở thành thủ phạm bức hại cô. Thế rồi chồng cô đã thất cổ tự vẫn trong một đêm khuya. Quả là một cuộc đời đầy bi kịch. Vậy đây là lỗi của ai? Chẳng có ai truy chuyện này đến cùng. Theo tôi chỉ vì cô Ngải có gương mặt quá đẹp.

Hôm kia tôi đọc báo thấy một bài viết có nhan đề Sắc đẹp là của cải, sắc đẹp của phụ nữ có thể mang đến sự thành đạt và tiền tài, nhưng người phụ nữ đẹp lại phải chịu vất vả gấp mấy lần người phụ nữ có dung mạo bình thường.

Tôi nghĩ, nếu như tôi không đẹp, có lẽ số phận của tôi sẽ khác.

Chẳng lẽ, đẹp là tai họa?

Chủ nhật, ngày 19 tháng 8

Lại một buổi chiều oi bức. Đọc lướt qua mấy tờ báo buổi chiều, bỗng nhiên tôi muốn ra bờ sông đi dạo. Vừa mới ra khỏi cửa, nghe tiếng chuông điện thoại, tôi liền quay lại, thì tiếng chuông ngừng bật.

Trên điện thoại hiện một số rất lạ, tôi cũng chẳng gọi lại, cứ ngồi đợi xem điện thoại có reng lại không.

Nhưng cuộc gọi này dường như muốn trêu ngươi tôi, nó chẳng thêm kêu nữa.

Tôi thay đổi ý định không ạo bờ sông nữa, ngồi nhà xem ti vi. Lúc này, điện thoại cầm tay của tôi lại reo, là Minh Quyên gọi.

Minh Quyên hỏi, “Tuyết Nhi, lúc này cậu đi đâu vậy, mình gọi điện thoại mãi mà cậu vẫn không bắt máy?”

Tôi gương cười, cũng chẳng giải thích gì.

Tôi hỏi, “Minh Quyên, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Minh Quyên nói, “Mình đang ở nhà một người bạn, Tuyết Nhi, cậu biết đó, Ngô Tân Lượng đã gặp chuyện rồi”.

Tôi cũng chẳng tỏ ra ái ngại, nói, “Anh ta như thế mà không gặp chuyện mới lạ! Mình thấy anh ta cũng hơi quá, tham ô quá mức mà...”

Ở đầu dây bên kia Minh Quyên có vẻ không vừa lòng lắm khi nghe tôi nói vậy, “Ý của cậu là Ngô Tân Lượng đáng tội à?”

Tôi nói, “Cũng có một phần, anh ta thoải mái tiêu xài tiền của nhà nước, vì cậu mà tiêu tiền như rác. Nếu anh ta kiếm tiền bằng mồ hôi nước mắt của chính anh ta, thì có đâu nên nổi!”

Minh Quyên im lặng hồi lâu.

Tôi nghĩ mình cũng hơi quá, nên ôn tồn, “Minh Quyên, cậu giận rồi hả, cậu có thật sự yêu anh ta không?”

Ở đầu dây bên kia, dường như Minh Quyên đang khóc, “Tuyết Nhi không hiểu đâu, anh ấy là người tốt, anh ấy rất tốt với mình, cái gì cũng chiều theo ý mình”.

Tôi nói, “Mình xin lỗi nhé Minh Quyên, không phải mình muốn làm cậu đau lòng, chỉ là mình không ưa những tên tham ô như Ngô Tân Lượng, bọn họ dùng đặc quyền mà nhân dân giao cho để tư lợi, vung tiền mua vui. Cậu cho rằng anh ta thật lòng yêu cậu hả? Không có đâu, anh ta xem cậu giống như một con búp bê thôi”.

Minh Quyên chắc chắn rất tức giận, tôi chưa nói hết thì đã cúp máy.

Minh Quyên cúp máy xong, tôi liền gọi lại, nhưng chuông đang reng thì tôi lại cúp máy, nghĩ chẳng nên gọi làm gì, bây giờ hẳn Quyên đang rất đau khổ, hơn nữa tôi cũng không biết nói gì với bạn mình bây giờ.

10. Chương 10

Thứ ba, ngày 21 tháng 8

Minh Quyên lại gọi điện thoại đến, vừa nghe thấy giọng của tôi thì liền khóc thút thít.

Minh Quyên nói, “Tuyết Nhi, cậu quả thực đã nói đúng, Ngô Tân Lượng không chỉ có mình mình, ở bên Tây An, anh ta đang ngoại tình với một đứa mới 21 tuổi. Tuyết Nhi à, anh ta thật xấu xa. Mình muốn ly hôn ngay, dù gì thì giờ đây anh ta cũng đã mất tất cả rồi, mình đâu còn nhận được một xu nào của anh ta”.

Tôi im lặng một hồi rồi nói, “Minh Quyên à, cậu nên suy nghĩ cho kỹ, cũng không nên cứ giậ đồ bìm leo, hơn nữa, bây giờ Viện Kiểm sát đang thẩm tra anh ta, vẫn chưa có kết quả mà, nếu may ra anh ấy thật sự là người tốt như cậu nói thì sao?”

Minh Quyên buồn bã, “Tuyệt Nhi, cậu đùa cợt mình như thế nữa, cậu không phải là không biết, anh ta mà là người tốt được sao? Mình chỉ nể tình anh ta đã từng đối xử tốt với mình mà thôi”.

Tôi nói, “Có rất nhiều tiêu chí để đánh giá cái tốt, hơn nữa tốt và xấu luôn lẫn lộn mà”.

Minh Quyên nói, “Tuyệt Nhi, cậu đừng nói nữa, tốt và xấu thì chỉ có mình hiểu rõ anh ta nhất”.

Tôi an ủi, “Tóm lại một câu, cậu phải suy nghĩ cho kỹ, không nên vội vàng quyết định. Tình cảm là tình cảm, mà công việc là công việc, không thể gộp chung được, không chừng trong lúc khó khăn, cậu không bỏ anh ta, sau này anh ta sẽ đền đáp cho cậu, càng yêu cậu hơn”.

Minh Quyên có vẻ người ngoại, “Cậu nói cũng có lý, mình sẽ suy nghĩ kỹ”.

Cúp máy xong, tôi thấy cũng hơi buồn. Tại sao người phụ nữ nào cũng vướng vào chuyện tình cảm, mà họ thì luôn đau khổ hơn đàn ông. Dĩ nhiên phụ nữ cũng rất dễ mềm lòng, chỉ cần mấy câu nói ngon ngọt, một ít tiền bạc là đã có thể cảm động đến khóc. Thế mà phụ nữ cũng rất dễ từ bỏ tình yêu, và đó cũng chính là nhược điểm lớn nhất của họ.

Ai đáng trách đây? Tôi cũng không biết.

Thứ sáu, ngày 24 tháng 8

Sáng nay khi thức dậy, tôi cảm thấy đầu óc cứ quay cuồng. Có lẽ bị cảm rồi. Tôi không ăn sáng, cứ thế đến công ty, ngồi ở bàn làm việc mà thấy rất nhứt

Trương tổng gọi điện thoại kêu tôi đến phòng làm việc của anh ta, tôi hỏi có việc gì không, Trương tổng cười tí tởn và nói, “Tuyệt Nhi, tối qua anh có một giấc mơ rất kỳ lạ, trong mơ anh thấy em trở thành vợ của anh, nhưng trong giấc mơ em cũng tức giận đòi giết anh, Tuyệt Nhi, có phải em cảm thấy anh rất đáng giận không?”

Tôi ngồi im, chẳng buồn mở miệng, cảm thấy người đàn ông này sao mà vô vị và nham nhở. Không ngờ một người đàn ông có bề ngoài trông phong độ và nghiêm nghị như thế mà lại tầm thường đến vậy, chẳng giống gì một người đàn ông thành đạt, chỉ thấy kệch cỡm. Cũng có lẽ vì tôi đã quá hiểu anh ta.

Bất kể Trương tổng có nói gì, tôi cũng đều cười cho qua. Cuối cùng, không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, tôi nói, “Trương tổng, nếu không còn việc gì khác thì em xin phép ra ngoài”.

Trương tổng nói, “Em đừng giận. Anh gọi em đến đây là muốn nói cho em biết, ngày mai em hãy dọn đến bàn thư ký bên ngoài phòng anh để làm việc, công việc của em sẽ giao cho cô Ngô Thế Dung làm”. Nói xong, Trương tổng lại gọi điện thoại bảo chị Ngô vào.

Chị Ngô vừa trẻ lại vừa đẹp, dáng người mảnh mai, Trương tổng giới thiệu cho tôi và chị Ngô làm quen với nhau rồi bảo tôi trong ngày hôm nay phải giao lại công việc trước đây của tôi cho chị Ngô.

Tôi và chị Ngô đi ra ngoài, nhưng Trương tổng lại gọi tôi lại, “Tối nay anh mời em ăn cơm”.

Sau khi do dự một hồi, tôi cũng đồng ý.

Tôi lại hỏi Trương tổng tại sao không để chị Ngô ở lại phòng thư kí

Trương tổng trả lời ngay, “Anh cảm thấy em thích hợp hơn cô ấy”.

Buổi tối ở nhà hàng Tân Triều, Trương tổng làm tôi hơi lo sợ, tôi lịch sự dùng cơm cùng anh ta, anh ta lại thổ lộ tâm sự trước mặt tôi, tôi thấy anh ta hoàn toàn cố ý sắp đặt, làm sao có thể đón nhận tình cảm của người đàn ông ở trước mặt tôi đây?

Chủ nhật, ngày 26 tháng 8

Đạt Minh và Hiếu Lâm mua một giỏ thức ăn đến nhà tôi, đúng lúc tôi lại mới ăn phở ở ngoài về.

Đạt Minh vồn vã, “Tuyệt Nhi, lâu quá không gặp nhỉ, bọn mình luôn muốn họp mặt với cậu, bận bịu mà, lâu không gặp cũng thấy nhớ”.

Hiếu Lâm đi theo sau Đạt Minh, chần chừ rất gọi cảm.

Tôi nói, hai người muốn đến thì cũng phải gọi điện thoại báo trước chứ.

Đạt Minh giải thích, “Hiểu Lâm muốn cho cậu bất ngờ, mình nói hẹn gặp mặt ở ngoài, nhưng Hiểu Lâm lại muốn ở nhà cho tự do và ấm cúng hơn”.

Rất vui vẻ và thoải mái, chúng tôi uống ba chai rượu nho, Hiểu Lâm có vẻ đã say.

Hơn 10 giờ, Hiểu Lâm vẫn nằm ngủ ở trên giường, Đạt Minh nói đã trễ quá rồi, gọi Hiểu Lâm dậy đi về. Hiểu Lâm lại nằng nặc bảo Đạt Minh đi về một mình, chị ấy muốn ở lại tán gẫu với tôi.

Tôi nói, “Đạt Minh, anh cứ chiều theo ý của Hiểu Lâm đi”.

Đạt Minh đành phải đi về.

Tôi bật nước nóng, bảo Hiểu Lâm đi tắm, Hiểu Lâm tắm xong thì tỉnh táo lại, nói chuyện ào ào. Hiểu Lâm nói bây giờ chị ấy đang rất đắn đo, không biết có nên cưới Đạt Minh hay không.

Tôi nói đó là do chị thôi.

Hiểu Lâm tiết lộ, “Em đừng thấy Đạt Minh thân thể khỏe mạnh, thực ra cũng chỉ là thùng rỗng kêu to thôi, anh ta bất lực với chuyện ấy”.

Tôi nói, “Không phải đâu, chắc do anh ấy chưa có kinh nghiệm về đời sống tình dục, chắc anh ấy chỉ mới lần đầu”.

Hiểu Lâm không đồng ý, “Tuyệt Nhi, em sai rồi, anh ta không phải lần đầu, theo như anh ta nói, anh ta và người yêu đầu đã từng có con. Có thể xem anh ta là một người đàn ông thành đạt, nhưng tại sao đến bây giờ vẫn chưa kết hôn, e rằng nguyên nhân chính là vì chuyện này. Lần đầu chị và anh ta đã thất bại, anh ta cao hứng đến nỗi đỏ cả mặt, nhưng lúc cần thể hiện sức mạnh của người đàn ông thì anh ta lại không làm được. Hay là anh ta bị bệnh nhỉ, may mà chị và anh ta chỉ mới có sống thử thôi”.

Tôi nói, “Hay là do căng thẳng”?

Hiểu Lâm cho là không ph

Tôi hỏi Hiểu Lâm “Rồi sau đó, hai người sống mà không gần gũi nhau à?”

Hiểu Lâm nói, “Sau đó thì đỡ hơn, nói chung lần nào cũng tạm được, nhưng đều là ‘đến và đi một cách nhanh chóng’, từ đó đến giờ chị vẫn chưa đạt đến cực khoái”.

Tôi nói, “Đời sống tình dục ngoài sự thỏa mãn về sinh lý ra, thì cũng cần có sự hòa quyện về tâm hồn; sự kết hợp giữa tâm hồn và thể xác mới làm cho đời sống tình dục được hoàn thiện”. Tôi lại hỏi, “Hiểu Lâm, rốt cuộc chị có yêu anh ấy không? Em cảm thấy chị không thể yêu một người như anh ấy, mà là...”

Hiểu Lâm nói, “Nói làm sao nhỉ? Trước hết anh ta chẳng đẹp, kể đến anh ta lại nhỏ tuổi hơn chị...”

Tôi nghe xong liền nói, “Em hiểu rồi, là do tâm lý của chị có vấn đề, đời sống tình dục mà không có tình yêu thì nhất định sẽ không hoàn thiện”.

Hiểu Lâm không nói đến chuyện của Đạt Minh nữa, chị ấy chuyển sang chuyện khác, nhưng thỉnh thoảng cũng lại nhắc đến nghề nghiệp của Đạt Minh...

Lúc này, Hiểu Lâm đã ngủ, tôi đang ngồi trước máy vi tính viết nốt đoạn này.

Tôi cảm thấy tình yêu của Hiểu Lâm và Đạt Minh tiềm ẩn một mối nguy cơ. Có thể là Đạt Minh thật lòng yêu Hiểu Lâm, còn Hiểu Lâm thì không hẳn, thực ra tình cảm của Hiểu Lâm dành cho Đạt Minh không thể gọi là tình yêu.

Thứ bảy, ngày 1 tháng 9

Thành gọi điện thoại từ Quý Dương đến, hỏi thăm tôi, “Này Tuyệt Nhi, mọi thứ ổn chứ?”

Vừa nghe giọng Thành, tôi lại xúc động, lắp bắp trả lời, “Khỏe! Khỏe! Cậu vẫn ổn chứ?”

Thành cười và nói, “Cũng tạm tạm”.

Tôi dò hỏi, “Thành à, gần đây cậu có biết được tin tức gì của Hà Quốc An không?”

Thành trả lời, “Quốc An sao rồi? Đã lâu rồi mình không biết tin tức gì của cậu ta cả. Đạo này công việc của mình túi bụi, nên đã lâu không lên mạng đọc nhật ký của cậu, cậu vẫn đang viết nhật ký đấy chứ?”

Tôi nói, “Vẫn đang viết, bây giờ mình coi viết nhật ký như một phần cuộc sống của mình, giống như mỗi ngày phải ăn cơm vậy”.

Thành nói, “Mình thấy nhật ký của cậu có phần không chân thực”.

Tôi nói, “Thế à? Cậu thấy không chân thật chỗ nào?”

Thành nói, “Muốn mình nói thật không?”

Tôi đáp, “Đương nhiên rồi

Thành nói, “Ví dụ như tình cảm của cậu và Hà Quốc An, mở miệng ra là nói rất hận anh ta, thật ra trong lòng cậu vẫn còn nhớ anh ta, một thời gian không biết tin tức của anh ta, cậu đã hỏi thăm khắp nơi”.

Tôi nói, “Con người chứ đâu phải loài cây cỏ, anh ta lại là cha của con mình, mình đâu thể đứng nhìn con bé không có cha”.

Thành nói, “Tuyệt Nhi, cậu đừng giận, mình chỉ nói giỡn thôi mà, Hà Quốc An vô tình với cậu đến vậy, cậu không đau lòng mới là lạ”.

Tôi lảng sang chuyện khác, “Thành, đạo này Minh Quyên đang buồn lắm, cậu tìm cách an ủi bạn ấy nha, Ngô Tân Lượng vì tham ô nên đã gặp chuyện, Quyên rất buồn”.

Thành nói, “À, Tuyệt Nhi, cậu còn nhớ một người bạn tên là Vương Tân Mai không?”

Tôi nói, “Nhớ chứ, hồi học trung học phổ thông có một học kỳ hai đứa còn ngồi chung bàn nữa mà. Bạn ấy sao rồi?”.

Thành nói, “Cô ấy đã vào bệnh viện Tâm thần rồi”.

“Thật không? Không phải bạn ấy đang làm Phó Chủ tịch huyện Bắc Giang sao?”

Thành nói, “Đúng vậy, cô ấy được xem là một phụ nữ có triển vọng, nhưng cô ấy bị mất trí rồi, người điên rồi thì còn biết chuyện gì nữa, cậu nói đi, sao con người lại trở nên yếu đuối như thế?”

Tôi nói, “Cuộc đời là thế, con người sống ở đời chính là đang chịu khổ, nhưng trong cái khổ có được niềm vui mới là cuộc sống. Chà, chúng ta không phải là những nhà triết học, nói chuyện này có vẻ quá cao siêu rồi”.

Thành nói, “Tuyệt Nhi à, khi nào rảnh đến bệnh viện thăm cô ấy nha, cô ấy cũng tội”.

Tôi nói, “Ngày mai mình sẽ gọi Đạt Minh cùng đi”.

Thành nói thêm, “Tuyệt Nhi, khi nào nhớ đến Quý Dương chơi nhé”.

Cúp máy xong, tôi lại gọi điện thoại cho Đạt Minh, nói cho anh biết chuyện của Vương Tân Mai, và hẹn anh trưa mai đến bệnh viện Tâm thần Thành phố để thăm Mai.

11. Chương 11

Chủ nhật, ngày 2 tháng 9

Trời quang đãng

Hơn 10 giờ sáng, chúng tôi đến bệnh viện Tâm thần Thành phố.

Đạt Minh có một người quen làm bác sĩ ở trong bệnh viện, nên chúng tôi nhanh chóng gặp được Vương Tân Mai.

Mai có vóc người cao ráo, mặc dù không còn kiểm soát được hành động của mình nữa, nhưng trông vẫn còn rất thướt tha nền nã, như phong thái trước đây của bạn ấy. Mai đang ngồi đờ ra ở đó, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào bức tường màu trắng.

Vương Tân Mai chẳng biểu hiện gì khi thấy chúng tôi đến.

Minh Quyên bước đến gần và hỏi, “Tân Mai, cậu có nhận ra mình không?”

Vương Tân Mai như bị kích động, sợ đến nỗi co người lại, cứ luôn miệng nói, “Tôi không cần, tôi không cần”.

Chúng tôi đều ngơ ngác nhìn nhau. Tân Mai nói “Tôi không cần” là ý gì?

Tôi nói nhỏ với Đạt Minh, “Tân Mai có phải bị sốc không, một người đang yên đang lành, sao lại trở nên như thế này?”

Nhìn thấy bộ dạng của Mai, tôi thật sự muốn khóc, trong lòng như thể có ai xát muối, nước mắt tôi cứ ràn rụa.

Đạt Minh nói, “Chúng ta đi đi, đừng làm cậu ấy bị kích động nữa”. Chúng tôi cùng Đạt Minh đi ra ngoài, lúc này, Tân Mai đột nhiên đứng dậy túm lấy Đạt Minh, la lên, “Kiếm Hùng, Kiếm Hùng, anh định đi đâu?”

Tôi và Minh Quyên ngơ người ra trước hành động của Tân Mai.

Đạt Minh quay người lại, hai tay dịu dàng đỡ lấy Tân Mai, Đạt Minh đỡ dành Tân Mai ngồi lên giường, vỗ về một hồi lâu mới đi ra.

Tôi và Minh Quyên đứng đợi Đạt Minh ở hành lang.

Đạt Minh đoán, “Sao vậy nhỉ, có thể Tân Mai vì Vương Kiếm Hùng nên mới ra nông nỗi này”.

Minh Quyên lắc đầu, “Chắc không phải, Tân Mai đang là Phó Chủ tịch huyện Bắc Giang còn gì? Vương Kiếm Hùng nịnh nọt còn không được nữa là, sao có thể...”.

Tôi nói, “Cũng chưa hẳn, phía sau người đàn ông thành đạt nhất định có một người phụ nữ phi thường, cũng giống như vậy, phía sau người phụ nữ thành đạt cũng luôn có một người đàn ông phi thường. Đàn ông thành đạt rồi, chỉ hi vọng có một người vợ hiền và người mẹ tốt, chứ không muốn vợ mình là một người phụ nữ mạnh mẽ có thể hô mưa gọi gió, đây là sự khác biệt về giới tính, đồng thời cũng là sự khác biệt về tâm lý, đàn ông luôn nghĩ mình mạnh mẽ và là chỗ che chở bảo vệ cho phụ nữ”.

Minh Quyên cố ý khom lưng nhìn tôi từ trên xuống và trêu tôi, “Ồi, Tuyết Nhi, không thể nhận ra cậu nữa rồi, cậu đã trở thành nhà triết học rồi, sao mình vẫn chưa biết nhỉ”.

Tôi liền giơ tay giả bộ đánh Minh Quyên, Quyên chạy vòng vòng.

Đạt Minh thở dài, “Trông bộ dạng của Tân Mai bây giờ, mình thấy buồn quá, nói cho các cậu biết một bí mật của mình nha, mối tình đầu của mình chính là Vương Tân Mai”.

Minh Quyên ngạc nhiên, “Sao chúng mình chẳng biết gì cả?”.

Tôi nói, “Thế mới gọi là bí mật”.

nói tiếp, “Nhưng đó chỉ là tình yêu đơn phương, tình cảm của mình với cậu ấy sâu đậm là thế, nhưng Tân Mai không hay biết gì cả”.

Tôi và Minh Quyên cùng nhau ồ lên.

Minh Quyên cười nói, “Đạt Minh quả là chàng trai đa tình, tiếc quá, tiếc quá, sao lúc trước cậu không yêu mình, nếu cậu yêu mình thì mình nhất định sẽ cưới cậu làm chồng”.

Đạt Minh nói, “Mình sẽ dành thời gian tìm Vương Kiếm Hùng, chồng của Vương Tân Mai để hỏi anh ta đã làm gì mà Tân Mai ra nông nỗi này?”

Thứ ba, ngày 4 tháng 9

Nóng gay gắt

Buổi trưa, ba gọi điện thoại đến nói Hà Quốc An có gọi điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình của Gia Gia, ba hỏi anh ta đang ở đâu thì anh ta không nói, chỉ nói bây giờ anh ta rất tốt, anh ta còn bảo Gia Gia gọi anh ta “ba, ba” qua điện thoại.

Tôi hỏi Hà Quốc An có hỏi gì về tôi không, ba bảo không. Tôi và ba nói chuyện khoảng 20 phút mới cúp máy.

Tôi cảm thấy mình thật đáng thương, tại sao cứ vẫn vương Hà Quốc An nhỉ? Mình thật ngốc.

Hai ngày nay trong đầu tôi cứ ẩn hiện gương mặt vô hồn của Tân Mai, trong lòng luôn nặng nề, u uất, không thể vui lên được. Đáng lý người phụ nữ có sự nghiệp như bạn ấy, phải hưởng hạnh phúc trọn vẹn mới đúng chứ. Thế mà bạn ấy lại mất trí, trở thành người đáng thương và đáng buồn.

Trải qua biết bao nhiêu chuyện đổi nhân xử thế, tôi trở nên đứng đưng với cuộc sống. Có lẽ sống như Tân Mai còn tốt hơn là sống một cách tỉnh táo như tôi đây. Với chúng tôi, Tân Mai là người đáng thương, nhưng với bạn ấy thì biết đâu lại là một sự giải thoát.

Thứ sáu, ngày 7 tháng 9

Nhiệt độ 38OC

Trong điện thoại, Đạt Minh nói anh ấy đã hẹn Vương Kiềm Hùng chồng của Vương Tân Mai 7 giờ rưỡi tối nay gặp nhau ở quán trà Thanh Nhân, bảo tôi cùng đi. Tôi hỏi còn Minh Quyên thì sao. Đạt Minh nói anh sẽ báo cho Minh Quyên biết. Sau khi tan sở, anh sẽ đến đón tôi. Tôi nói để tôi tự đi, không cần làm phiền anh.

Vương Kiềm Hùng cao khoảng 1m72, thân hình rắn chắc, anh ta mặc áo thun cổ tròn màu đỏ, ở ngoài khoác chiếc áo jacket màu vàng đất, chiếc quần jeans xanh đã bạc màu bó sát đôi chân lực lưỡng, rất có phong thái của nhà nghệ thuật. Đây là một người đàn ông rất hấp dẫn, Tân Mai lấy được một người đàn ông như vậy đương nhiên rất tương xứng với địa vị phó chủ tịch huyện của bạn ấy. Vương Tân Mai và Vương Kiềm Hùng có thể được gọi là “Gái tài trai sắc”, Kiềm Hùng là một tài năng đang tỏa sáng, tốt nghiệp khoa trang trí Học viện Mỹ thuật, hiện mở một công ty vật liệu xây dựng và thiết kế trang trí, cũng có sự nghiệp không thua gì Tân Mai.

Vương Kiềm Hùng ngồi đối diện với tôi, vẻ mặt anh ủ rũ, sau khi đưa cho ba chúng tôi mỗi người một tấm danh thiếp thì anh chỉ im lặng

Đạt Minh nói, “Chúng tôi là bạn học của Vương Tân Mai hồi trung học phổ thông, trước đây ai cũng bạn nên không liên lạc với nhau, bây giờ Mai ra nông nổi này, chúng tôi cũng rất buồn, tôi nghĩ anh Hùng có lẽ càng buồn hơn, hôm nay tôi hẹn anh ra đây là muốn...”

Vương Kiềm Hùng ngẩng đầu lên, xua xua tay bảo, “Đừng nói nữa”. Ngừng một lát, Kiềm Hùng mới nói, “Tôi yêu Tân Mai, hơn nữa trong lúc tôi gặp khó khăn nhất, Tân Mai vẫn yêu tôi dù phải chịu sức ép từ mọi phía, bây giờ cô ấy như vậy không phải vì tình cảm của chúng tôi, mà là vì tâm sinh lý của cô ấy”.

Tôi hỏi, “Mai mắc bệnh gì?”

Kiềm Hùng cúi xuống uống trà và nói, “Có rất nhiều chuyện không như ý trong cuộc sống, đặc biệt là chuyện tình cảm, có người đã có tình cảm, nhưng lại thiếu cái cốt lõi để làm cho tình cảm đơm hoa kết trái, đáng lý ra có thể làm cho tình yêu bền vững lâu dài, nhưng ông trời lại đùa cợt với chúng tôi”.

Tôi và Minh Quyên ngơ ngác nhìn nhau, không biết rốt cuộc Vương Kiềm Hùng đang nói gì, có lẽ tư duy của những người làm nghệ thuật khác với người bình thường, chúng tôi không phải trong giới nghệ thuật, nghe những lời anh ta nói cứ giống như là đang ở trên mây.

Vương Kiềm Hùng lấy điều thuốc ra và lặng lẽ hút, qua làn khói thuốc, tôi nhận thấy một nụ cười gượng của Vương Kiềm Hùng, tôi đoán rằng tận sâu trong đáy lòng, có lẽ anh rất đau khổ, như người ta hay nói: Miệng nói một đằng mà bụng nghĩ một nẻo.

Vương Kiềm Hùng nói tiếp, “Tân Mai từ nhỏ đã hay đau bụng, sau này chuyển thành dị vị tử cung, u nang buồng trứng, đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa có con, Vương Tân Mai đã phẫu thuật cắt hết tử cung, vì vậy..

Vương Kiếm Hùng lại hút thuốc, chúng tôi chăm chú nghe câu chuyện. Nhưng anh ta không nói nữa.

Rất lâu sau anh mới nói, “Thôi, nói ra càng làm người ta đau lòng, hay là không nói nữa thì tốt hơn”.

Tôi biết bệnh dị vị tử cung, phẫu thuật cắt hết tử cung ảnh hưởng rất lớn đến sinh lý của phụ nữ, tôi dường như đã hiểu ra, hai vợ chồng Tân Mai không hòa hợp tình dục. Đời sống hôn nhân mà không tình dục thì rất khó làm cho tình yêu bền vững, dù cho chúng ta có thể vượt qua tất cả những chướng ngại vật để yêu thương lẫn nhau, nhưng không có tình dục, thì hôn nhân chỉ còn là trên danh nghĩa.

Thứ hai, ngày 10 tháng 9

Trời quang đăng chuyển sang âm u

Hôm nay lúc đi làm, tôi nhận được một cú điện thoại rất kỳ lạ, là của một phụ nữ gọi đến, cô ta hẹn tôi xế chiều đi đến quán bar Chuồn Chuồn Đỏ.

Tôi thắc mắc, “Chị là ai vậy? Tôi không biết chị là ai, sao tôi có thể gặp mặt chị được”.

Cô ta nói, “Cô yên tâm đi, cô không phải là đứa trẻ lên ba nữa, tôi sao mà ăn thịt cô được?”

Tôi nói cho Hiểu Lâm và Đạt Minh biết chuyện về cú điện thoại rất lạ này, ý của tôi rất rõ, hy vọng họ đi cùng tôi.

Đạt Minh vẫn luôn là người bạn tốt. Nghe tôi đề nghị, anh đồng ý ngay, “Tuyệt Nhi, cậu yên tâm đi, tối nay mình và Hiểu Lâm sẽ đi cùng cậu, cậu vào quán bar gặp cô ta, còn chúng mình sẽ ở ngoài hoặc đứng ở gần chỗ cậu để bảo vệ cho cậu”.

Buổi chiều, Đạt Minh một mình đến quán bar Chuồn Chuồn Đỏ để dò thám trước.

Lúc xế chiều, cùng với Đạt Minh và Hiểu Lâm, tôi đi đến quán bar Chuồn Chuồn Đỏ, Đạt Minh và Hiểu Lâm vào trước để quan sát tình hình, khi đã chắc chắn không có ai khả nghi, mới gọi tôi đi vào.

Người phụ nữ tóc dài để xõa, mặc bộ áo quần màu đỏ đã ngồi ở đó từ lâu, tôi vừa bước vào, cô ta đã đứng dậy đến chào hỏi tôi, nói, “Châu Tuyết Nhi, trước đây tôi đã gặp cô rồi, cô rất đẹp”.

Tôi hơi nghi hoặc hỏi, “Chị là...?” Cô ta mời tôi ngồi xong mới trả lời, “Tôi là vợ Trương tổng, tôi họ Lâm, cô cứ gọi tôi là chị Lâm”.

Tôi vẫn chưa kịp nói thì cô ta lại nói tiếp một hơi, “Một tháng trước tôi đã đọc nhật ký của cô, tôi rất cảm động, tôi đã mất rất nhiều đêm mới đọc xong, bài nào cũng đọc cả, thực ra tôi nghe người ta bàn tán nhiều nên mới đọc thử, sau tôi đã đọc được chuyện của Trương tổng. Lúc đầu tôi rất cảm tức cô, nhưng sau khi người khác chỉ cho tôi thấy, phản ứng đầu tiên của tôi chính là, cô lôi cuốn chồng tôi bởi vì cô quá đẹp, hơn nữa cô là một phụ nữ đã ly hôn, phụ nữ luôn mong muốn cưới được người đàn ông có sự nghiệp thành đạt, sắc đẹp của phụ nữ là vốn liếng, cũng có thể nói sắc đẹp của phụ nữ là của cải, dù cho bây giờ cô ta không có, nhưng cô ta có thể dùng nhan sắc của mình để đạt được...”

Tôi nói, “Chị Lâm, chắc chị đã hiểu lầm tôi rồi, không phải tôi đã viết trong nhật ký ở trên mạng rồi sao?”

Chị Lâm xua xua tay, ra hiệu tôi đừng nói nữa, tôi biết ý nên cũng ngừng nói.

Tôi nhận thấy, Hiểu Lâm và Đạt Minh ngồi cách tôi không xa, mắt luôn nhìn về hướng tôi.

Chị Lâm nói, “Tuyệt Nhi, cô đừng nghĩ gì nhiều, cũng đừng xúc động, nghe tôi nói hết đã”.

Tôi khẽ gật đầu.

Chị Lâm nói tiếp, “Làm phụ nữ thật sự rất khó, thực ra đàn bà có thể kiếm tiền bằng vẻ đẹp của mình. Đàn ông cũng thế, họ cũng có thể dựa vào diện mạo đẹp trai của mình mà kiếm tiền. Ai cũng vậy! Giám đốc Trương của cô cũng vậy. Lúc trước khi chưa đọc nhật ký của cô, tôi tuyệt đối không tin anh ta là loại người như vậy. Đọc xong nhật ký của cô tôi vẫn không tin. Nhưng bây giờ thì tôi...” Chị Lâm không nói thêm gì, từ từ uống hết ly rượu, rồi chị nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Tôi phát hiện chị không như những gì Trương tổng nói, vô học, không hiểu biết, cả ngày chỉ biết đánh bài. Chị Lâm trước mặt tôi hoàn toàn khác, dịu dàng, mềm yếu, có tâm hồn, thuộc kiểu người có thể tâm sự được. Chị ấy nói, “Nhi! Em có nhớ chuyện lần trước đi cùng giám đốc đến thành phố H không? Thật ra thì lúc đó chị cố ý để em và anh ta đi cùng nhau, chị lên

thử xem anh ta muốn làm gì em. Đúng là anh ta đã làm như vậy, nhưng em đã từ chối anh ta. Nhìn thấy cảnh em bị anh ta quấy rối, thật lòng chị muốn giết chết anh ta cho rồi. Thế mà trước mặt chị thì anh ta ra vẻ ngoan ngoãn, dễ bảo, không bao giờ dám nói ‘Không’. Nghe chị ta nói vậy tôi càng thêm giận. Chị ta nghĩ tôi là loại người nào kia chứ. Dường như chị ta đã đoán được ý nghĩ của tôi nên nói, “Nhi! Chị đã bị đưa vào thế kẹt, không đồng ý không được. Em thứ lỗi cho chị nhé!” Tôi không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào chị ta. Chị ta cúi đầu nói nên không thấy tôi đang nhìn, “Chị đã quá yêu anh ta! Chị đã bị vẻ bề ngoài của anh ta mê hoặc, toàn bộ tài sản công ty đều là của chị, đó là của cải của ba chị để lại. Chị nghĩ chị có một thân một mình, không cần đến nhiều tiền như vậy, chị muốn có cuộc sống an nhàn, nên đã giao toàn bộ công ty cho anh ta, nhưng anh ta...” Tôi thông cảm được với những gì chị ta đưa tay ra nắm lấy tay chị ta. Chị nói, “Nhi! Chuyện ngày hôm nay, em đừng nói với ai hết nhé, càng không được nói với anh Trương. Đây là chuyện riêng của chị và anh ấy, em đừng có hỏi thêm gì nữa”. Dừng lại một lúc lâu rồi chị ta nói tiếp, “Nhi! Chị muốn đưa em đến Lan Châu, ở đó chị có một công ty, em đến làm giám đốc ở đó nha!” Tôi đáp, “Sao như vậy được?” Tôi biết chị ta muốn tôi đi. Trước mắt, tôi đang làm thư ký cho giám đốc Trương, ngày nào cũng gặp mặt nhau, và nếu muốn tôi đi công tác cùng thì anh ta cũng danh chính ngôn thuận. Miệng thì nói là hận Trương tổng, bị hấn lợi dụng, nhưng tại sao chị ta không ly dị đi. Thật là mâu thuẫn, rõ ràng là muốn bảo vệ hôn nhân của mình, chị ta tìm mọi cách tách tôi ra khỏi giám đốc, để anh ta không tham của lạ nữa. Chị Lâm hỏi tôi, “Em vẫn còn kiên trì viết nhật ký à?” Tôi không trả lời, chị ấy nói tiếp, “Em có thể xóa bỏ hình ảnh Trương tổng ra khỏi đầu được không?”, thấy tôi vẫn không nói gì, chị ta tiếp tục, “Chị có thể bồi thường cho em mà”. Tôi đáp, “Tôi không cần, hơn nữa tôi đâu có chỉ ra danh tánh ai đâu mà chị lo”. Chị ta nói, “Chuyện này cũng sẽ có ảnh hưởng không tốt. Người ta đọc thì sẽ biết ngay, em hãy cho chị một chút thể diện chứ”. Tôi nói, “Tôi sẽ suy nghĩ lại. Tôi muốn nhấn mạnh với chị là tôi không muốn đi chỗ khác làm việc. Tôi không muốn rời bỏ thành phố này. Nếu như có thể, tôi sẽ đi khỏi công ty này”. Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc trong căng thẳng. Lúc sắp đi, chị ta còn nhắc tôi hãy cân nhắc về lời đề nghị của chị ta. Chị ta để lại cho tôi số điện thoại, bảo tôi suy nghĩ kỹ rồi báo cho chị biết. Với thái độ ngạo mạn như thế, chị ta sẽ không thể nào thuyết phục được tôi đâu. Tôi rất ghét thái độ ấy. Tôi muốn chị ta phải cúi đầu trước tôi, van nài tôi. Chị Lâm đi rồi thì Hiểu Lâm và Đạt Minh đến hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì? Tôi trả lời qua loa cho xong chuyện. Hiểu Lâm hỏi, “Cô ta mà cũng dám giáo huấn cậu à? Không giữ nổi người đàn ông của mình, thì còn trách được ai?” Tôi không biết nói gì, chỉ im lặng.

Thứ ba, ngày 11 tháng 9

Cả buổi tối tôi không tài nào ngủ được, trong đầu bây giờ toàn là gương mặt khinh người thật đáng ghét của chị Lâm. Vừa mới chợp mắt được một tí lại nằm mơ, tôi mơ thấy mình đang làm chuyện ấy với Trương tổng, mơ thấy chị Lâm quỳ gối cầu xin tôi hãy trả Trương tổng lại cho chị t

Giấc mơ ấy làm cho tôi sợ, chúng tôi đều là phận đàn bà, hà tất gì phải tranh giành đấu đá với nhau như vậy. Có một danh nhân đã từng nói, hai người phụ nữ mà có tranh giành với nhau thì dứt khoát là do đàn ông mà ra. Tôi không hiểu được ý sâu xa của câu nói ấy nhưng tôi thấy rằng: Chung quy thì đều là phái yếu cả, hoa thơm không thể không nhờ vào lá xanh. Một cành hoa, hoa thì chỉ có một cái còn lá thì rất nhiều, hoa muốn thơm thì phải nhờ vào lá. Lá càng không thể tách khỏi hoa thơm. Dù thế nào đi nữa thì phụ nữ cũng cần phải lấy người đàn ông tốt. Đàn ông cũng vậy, họ cũng kỳ vọng bên cạnh mình có người phụ nữ tốt, người đàn ông thành công thì không mong muốn làm bạn đời với người phụ nữ thành đạt. Ngược lại, người phụ nữ thành đạt lại muốn bên mình có người đàn ông thành công. Chúng ta không thể tách tình yêu khỏi lệ thường được.

Chị Lâm đương nhiên là muốn Trương tổng có phong cách đỉnh đặc của một người đàn ông, bản lĩnh, trước mặt chị em phụ nữ thì tỏ ra ga lăng. Trương tổng lại không muốn chị Lâm cứ ngạo mạn trước mặt mình, điều này ảnh hưởng đến “cái tôi” đàn ông của anh ta. Sống trong gia đình như vậy nên Trương tổng muốn được bù đắp, muốn mình là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, muốn giương đôi cánh ra để bảo vệ người phụ nữ yếu đuối. Đó là tâm lý của một đại trượng phu, muốn đời không thể nào thay đổi.

Đến công ty, Trương tổng vẫn bình thường, tôi chắc anh ta không hề hay biết gì về chuyện vợ anh ta gặp tôi, mà chị ta cũng không dám đem chuyện ấy kể lại cho chồng mình nghe đâu.

Công ty Tây An gửi hồ sơ đến, Trương tổng gọi tôi lên văn phòng để đưa cho tôi và phân nân rằng thư ký của công ty đó thật tệ, viết có mỗi cái hồ sơ thôi mà hành văn cứ lủng cà lủng củng. Tôi nhìn anh ta một

cái, anh ta nói, “Tuyệt Nhi à! Hôm nay em mặc cái quần trắng này đẹp lắm, em đã xinh, mặc cái quần này trông lại càng xinh thêm”. Tôi không nói gì, đưa tay lấy bộ hồ sơ, anh ta liền nắm lấy tay tôi và nói, “Em! Tối qua, anh toàn mơ thấy bóng hình em...”. Tôi cố sức rút tay ra khỏi tay anh ta, nói, “Bộ hồ sơ này sai ở chỗ nào?” Anh ta đáp, “Hôm nay em giúp anh viết lại cho nó trôi chảy, trưa nay anh mời em đi ăn bò bít-tết nhé?” Tôi trả lời, “Như vậy không được, còn... anh...”. Tôi muốn nói hai chữ “vợ anh” nhưng lời nói v ra khỏi cửa miệng thì liền ngừng lại.

Trưa hôm nay tôi cùng Trương tổng đến một quán ăn nằm trên đường Tân Hoa, tôi cứ nơm nớp nghĩ đến chuyện vợ anh ta vẫn luôn theo sát chúng tôi, theo dõi mọi hành vi cử chỉ của tôi và Trương tổng. Nhưng trong lòng tôi thì lại hả hê, muốn cho chị ta thấy được cảnh này, mà bớt kiêu ngạo khinh người. Nhưng đôi lúc tôi lại thấy mình thật bỉ ổi... Tôi thật là mâu thuẫn, tôi cũng là người bị hại trong chuyện tình cảm, vậy mà giờ đây lẽ nào tôi lại làm người phụ nữ khác đau khổ sao!?

Thứ sáu, ngày 14 tháng 9

Trưa hôm nay Trương tổng lên gọi điện thoại cho tôi, rủ tôi đi chơi cuối tuần với anh ta ở suối nước khoáng Nam Sơn. Tôi đã từ chối, tôi nói rằng mình muốn về quê thăm cha mẹ và con gái.

Chiều nay vừa ra khỏi cửa công ty thì Minh Quyên gọi điện thoại cho tôi, cô ấy rủ tôi đi nhảy. Tôi nói, “Minh Quyên! Cậu thật là, sàn nhảy là nơi dành cho đàn bà như tụi mình hay sao?” Quyên liền đáp, “Sao? Bây giờ già đến nỗi ngay cả sàn nhảy mà cậu cũng không còn hào hứng nữa sao?”

Tôi ngẩng đầu lên thì đã thấy Quyên đứng bên kia đường, liền cúp máy rồi vẫy tay chào. Quyên bước qua đường rồi kéo tay tôi lại nói, “Đi thôi! Đã lâu rồi bọn mình chưa đi chơi với nhau, hôm nay mình rất muốn đi nhảy, mình muốn thư giãn một tí!”

Tôi do dự một hồi lâu rồi đáp, “Có đi thì cũng phải ăn cái gì đã chứ!” Vừa nghe đến đó thì Quyên đã reo lên, “Được!.. được!.. ăn thì ăn... mình đi mua phiếu ăn, cậu muốn ăn gì thì cứ nói, mình đi mua cho”.

Minh Quyên đưa tôi đến một quán bar ở lầu chín của một tòa nhà văn phòng này thật lớn, chính giữa là một sân khấu rộng, trên khán đài là vài ca sĩ ăn mặc rất gợi tình, dưới khán đài có rất nhiều người đang lắc như điên như dại theo tiếng nhạc chói tai. Minh Quyên bảo, trên khán đài là những người hoạt náo. Nếu như tôi không biết nhảy như thế nào cho sành điệu thì cứ nhìn theo họ mà làm, nói xong, Quyên biến đâu mất tiêu. Đây là lần đầu tiên tôi đến sàn nhảy, cho nên cảm thấy không tự nhiên lắm. Lúc này có một cô gái đến kéo tay tôi nói, “Chị! Nhảy đi nào! Điệu nhạc này rất hay mà!” Tôi gượng gạo nhảy được một lúc, rồi cảm thấy nơi này quả thật không phù hợp với mình nên rất muốn bỏ đi. Mà cũng phải nói với Quyên một tiếng chứ, nhưng không tìm thấy Quyên đâu cả.

Khoảng chừng 20 phút thì có vài anh công an đến, tiếng nhạc chói tai bỗng im bật. Nhưng còn một số người vẫn lắc, trong đó có Quyên. Cô ấy đang cùng với một tên con trai lắc như điên như dại như giữa chốn không người. Một anh công an bắt hai anh chàng choai choai trong tay vẫn còn cầm cái bịch đen đen. Một số cô cậu khác thì vẫn lắc qua lắc lại. Thấy thế, tôi định đến kêu Quyên nhưng một anh công an đã giữ lấy vai tôi, tôi muốn giải thích, nhưng...

Tôi và Quyên bị giải đến phòng công an. Tôi không nhận là mình đã sử dụng thuốc. Anh công an thấy tôi rất thành thật, lại không có vẻ gì giống dân nghiện, nên bảo tôi hãy đưa ra bằng chứng để chứng minh là tôi vô tội, nhưng tôi biết tìm ai bây giờ, chẳng lẽ lại nhờ Quyên làm chứng!/? Cô ta cũng là dân nghiện mà, làm sao đây, cô ta có thể làm chứng cho tôi sao?! Tôi đáp, “Không tin thì anh có thể đi điều tra, tôi chỉ đưa bạn tới đó chơi”. Nhưng anh công an không chịu bỏ qua và hỏi tên của đơn vị tôi đang công tác. Trong lúc căng thẳng, tôi đã khai tên công ty và Trương tổng. Họ bắt giữ tôi đến tận 3 giờ sáng mới tha cho tôi về nhà.

Một mình cô đơn đi về trên con đường vắng, tôi thấy rất tức tối vì mình bị oan, nhưng oan thì đã sao chứ? Có phải tôi đang kể khổ không?! Nghĩ đến đó, tôi chịu không nổi và bật khóc.

12. Chương 12

Thứ bảy, ngày 15 tháng 9

Hôm nay tôi ngủ đến 10 giờ mới tỉnh dậy, rất uể oải. Nhưng khi nghĩ đến chuyện tối hôm qua thì tôi lại càng thấy uất ức và tức giận. Đều là do Minh Quyên mà ra cả, hại tôi không còn mặt mũi nào, thật là xấu hổ.

Không biết bây giờ Quyên như thế nào rồi nhỉ!? Tôi liền nhắc máy điện thoại gọi cho Quyên, nhưng Quyên đã khóa máy. Tôi ngồi xuống ghế sofa đọc thoại “Trách Quyên sao? Chuyện này không thể trách Quyên. Tôi biết Quyên đang phải chịu đựng, Ngô Tân Lượng đang bị điều tra về tội tham ô, Quyên không có chỗ dựa tinh thần, không còn gì thiết tha với cuộc sống, những ngày tháng còn lại với Quyên đều là vô nghĩa. Cho nên Quyên đã nghiện heroin để quên sự đời buồn chán, phần đời còn lại của Quyên sẽ rất mệt mỏi. Phụ nữ! Đôi lúc họ cũng phải lừa dối bản thân”.

Thứ hai, ngày 17 tháng 9

Ngồi trong phòng làm việc mà tôi cứ lo lo, tôi đang nghĩ đến cảnh tối hôm đó bị cảnh sát bắt vì tội uống thuốc lắc ở quán bar. Chuyện này chắc chắn sẽ không dừng lại ở đó, sớm muộn gì thì Trương tổng cũng biết. Thật sự là tôi không nghiện thuốc nhưng anh ta sẽ nghĩ thế nào về tôi đây? Hình ảnh đẹp đẽ của tôi ngày nào giờ thì đã tan biến hết rồi.

Cả buổi trưa hôm ấy Trương tổng không đến công ty, mãi đến đầu giờ chiều anh ta mới đến, nhưng cứ ngồi lì trong phòng. Tôi thấy bất an, lúc thì nghĩ anh ta sẽ gọi mình vào để hỏi chuyện, lúc thì nghĩ tôi nên trả lời như thế nào trước những câu chất vấn của anh ta đây. Đến chiều, lúc sắp tan ca thì Trương tổng gọi điện cho tôi. Anh ta rủ tôi sau khi tan sở thì về trang trại để nghỉ ngơi. Tôi hỏi, “Trương tổng! Anh có chuyện gì à?” Anh ta đáp, “Không có gì! Chỉ muốn được ở bên em, em hãy đến đây một lát đi”. Tôi giải thích, “Anh hãy hiểu cho em, không phải em không cho anh...”. Tôi chưa nói dứt câu thì lão vội chen ngang, “Người phụ nữ cao quý như em, anh không dám mơ tới. Nhưng có điều là anh đang có trong tay một loại bạch phiến, nếu em thích thì em cứ đến đây, anh sẽ cho em xài miễn phí”. Tôi sửng người, trong lòng nổi lên một nỗi lo sợ khó tả, trán tôi cũng toát mồ hôi hột. Trong mắt anh ta, tôi đã thành con nghiện rồi sao?! Tôi bỗng cao giọng nói với anh là tôi không như vậy, ở đây có sự hiểu lầm! Đầu dây bên kia, Trương tổng đột nhiên hạ giọng, nói rất nhỏ nhẹ, “Nhi! Em đừng có quá kích động như thế, anh biết em bị vu oan. Trưa nay, công an có gọi cho anh để tra xét, anh lập tức chứng thực đó là sự hiểu nhầm. Người có văn hóa, sự nghiệp đang hoàng như em thì làm sao lại đi nghiện cái thứ ấy được! Mấy cha công an đó cũng thật là, tại sao lại không đưa người ta đi xét nghiệm, có kết quả thì sẽ biết ngay chứ gì. Không có bằng chứng thì cứ nghi ngờ sao. Thôi được rồi, Nhi! Em đừng lo lắng nữa ha. Chẳng phải anh đã nói rồi sao, anh sẽ lo cho em mà!” Tôi thật cảm động. Anh ta nói tiếp, “Sao rồi? Còn giận anh hả? Thôi đừng giận, chiều nay tan sở anh sẽ đến cho em nhé!” Tôi không nói gì và cúp máy.

Cúp máy xong, tôi vẫn ngồi thừ ra đó, không nói câu nào. Ngay cả khi anh ta đứng sau lưng tôi từ lúc nào, tôi cũng không biết, trong đầu vẫn tràn đầy những viễn cảnh tối tăm. Trương tổng bước lại gần, hai tay đặt lên vai tôi, rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi và nói, “Nhi! Tóc em đẹp thật!” Lúc này tôi mới biết là anh ta đang ở sau tôi, tôi vội gạt tay anh ra và nói, “Người trong công ty...” vốn dĩ tôi nói vậy là muốn nhắc nhở anh ta. Không ngờ anh ta đáp, “Làm gì có người nào ở đây”. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn xung quanh, thì ra mấy chị khác trong phòng đã ra về từ lúc nào rồi. Tôi đành im lặng.

Trương tổng lại vuốt ve mái tóc tôi, “Một mái tóc mới đẹp làm sao, tuyệt diệu làm sao, thế mà không bàn tay đàn ông nào vuốt ve, còn anh thì lúc nào cũng chỉ nằm mơ đến nó”.

Tôi đành nhắm mắt làm ngơ, mặc cho anh ta làm gì thì làm, nhưng khi bàn tay anh ta đụng đến chỗ kín, theo bản năng, tôi né tránh. Lần này không chút ngạc nhiên, ngược lại anh ta còn cười và nói, “Anh thích nhất là tính cách đó của em, và cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến anh muốn có được em”. Tôi lạnh lùng đáp, “Em không nghĩ là anh sẽ làm như vậy, em cũng không muốn thế”. Sượng mặt, Trương tổng liền nổi đóa, “Cô nghĩ cô là ai chứ? Nhiều đứa con gái khác muốn có tôi mà không được đó. Đàn ông, đàn bà chung đụng với nhau thì đã sao chứ, hơn nữa cô có còn là gái trinh mười tám đôi mươi đâu...” Tôi bịt tai lại và la to, “Tôi không muốn nghe anh nói nữa đâu, được rồi, ngày mai tôi sẽ đi”. Trương tổng nhếch mép, “Đi! Đi là xong hết sao? Cô đừng quên, không có ông chủ nào lại đồng ý thuê một nhân viên nghiện heroin đâu”. Tôi đã hoảng hốt! Tôi đã gào khóc, trong đầu tôi bây giờ là một khoảng trống mênh mông. Trương tổng liền bước đến, cúi người xuống lược mắt cho tôi, từ từ nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Đầu óc trống rỗng, tôi không đủ dũng cảm và càng không còn đủ sức lực để chống cự lại, tôi cảm thấy mệt mỏi quá. Và anh ta

đã lao vào tôi như một con mãnh hổ đang kỳ động dục. Tôi không hề thấy hứng thú, chỉ thấy mình đang ngấp nghé bên bờ vực thẳm, thân xác đang bị giày vò đau đớn. Khi cơn mê qua đi, tôi nhận ra mình đang nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc của Trương tổng, anh ta vẫn còn nằm đó, đang vuốt tóc tôi. Anh nói, “Nhi này! Em quả là thật đẹp, anh thật không muốn xa em tí nào cả...!”

Tôi không biết mình đã lết về nhà bằng cách nào. Tôi bật nước thật nóng, liên tục chà xát cơ thể để gột rửa cho sạch tấm thân nhơ nhuốc của mình. Nhưng liệu tôi có thể gột rửa được hết những chuyện đã xảy ra? Đương nhiên là không.

Thứ tư, ngày 19 tháng 9

Hôm qua tôi không đi làm. Trương tổng gọi điện thoại đến nói là muốn tới nhà chơi nhưng tôi đã từ chối. Buổi trưa anh ta nhờ dịch vụ tặng quà mang đến cho tôi một bó hoa hồng.

Quyên từ trại cai nghiện gọi cho tôi nói xin lỗi. Tôi nói với Quyên dù gì thì chuyện cũng đã qua rồi, tôi không muốn nhắc đến nó nữa. Tôi khuyên cô nên cố gắng cai nghiện và phải biết quý bản thân mình. Cô đáp, “Nhi có biết không, đây là lần thứ ba mình cần đến nó, mình không muốn như vậy đâu. Nhưng mình không dám đối diện với sự thật, mình sống không còn ý nghĩa gì cả, mình muốn hủy hoại mình, mình muốn làm tê liệt chính mình”. Tôi báo cho Quyên biết, “Trưa nay mình có xem tin tức được biết vụ án của anh Lượng mới có những điều tra sơ bộ, vụ án này có liên quan đến rất nhiều người. Nói không chừng anh ấy vô tội. Hoặc là tham ô không nhiều nên chỉ bị phạt vài năm tù thôi, cậu có thể chờ anh ấy về mà”. Quyên than vãn, “Nói gì đến chịu phạt vài năm, chỉ cần anh ta có tội là coi như không còn gì nữa cả. Mình sống với anh ta đâu phải để chịu cuộc sống nghèo hèn, ban đầu chẳng phải vì tiền mà mình chịu lấy anh ta đó sao?” Tôi đành im lặng, tôi không biết phải nói gì đây. Quyên nói thêm, “Lúc đầu mình có nhắc nhở anh ta rồi, cái thằng cha nhân viên phòng tài vụ đó là người thấy lợi mà tối mắt, lại không biết làm giấy tờ giả, không biết lợi dụng kẻ hở. Ngược lại, anh ta rất tin tưởng hần, lại còn hay thưởng cho hần nữa chứ. Nếu không như thế thì làm sao hần có thể mua được ngôi nhà trị giá mấy chục triệu tệ như vậy kia chứ. Bây giờ khi đã thất thế rồi mà anh ta vẫn còn bao che cho hần, để cho hần sống tự do tự tại...” Tôi khuyên Quyên, “Dù có như thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng nên cai thuốc đi”. Quyên bỗng đổi giọng hần học, “Nhi à! Cậu thật là nhẹ dạ cả tin. Mình với Ngô Tân Lượng đã tiếp xúc với giới quan chức của hần khá lâu, mình biết tổng bộ mặt hiểm độc, xấu xa bản thủ của chúng, chúng nó cũng cấu kết buôn bán bạch phiến đấy. Cứ như vậy, bọn chúng đã rủ rê, cám dỗ, làm hư các cô gái trẻ, có những đứa đáng tuổi con tuổi cháu. Lương tâm của bọn chúng đã mất từ lâu rồi. Vậy thì chúng cũng đáng phải chịu sự trừng trị của pháp luật”. Tôi ngắt lời, “Tất nhiên rồi, bây giờ lão ta đang bị trừng trị đấy thôi, cậu cũng không cần phải khổ sở, chịu khó cai thuốc, sống thanh thản một chút, như vậy mới phải chứ”.

Quyên chép miệng, “Mình chỉ tiếc là sau này chẳng ai cung phụng tiền bạc ỉnh”. Tôi nói, “Tiền là vật ngoài thân mà!” Quyên liền ngắt lời, “Thôi đủ rồi! Cậu không có tiền thì muôn đời vẫn thế. Thôi nhé, đã đến giờ mình phải vào rồi”. Nói xong cô liền dập máy. Bỏ điện thoại xuống, tôi cảm thấy có cái gì đó hụt hẫng, trống trải mà trước giờ tôi chưa từng gặp.

Thứ sáu, ngày 21 tháng 9

Buổi chiều, Trương tổng gọi tôi lên phòng. Vừa đóng cửa lại là anh ta liền ôm tôi hôn lấy hôn để như thể không chờ thêm được nữa, tôi cứ để mặc cho anh ta hôn. Tôi giả vờ nói, “Anh! Anh hãy lấy em đi!” Không nói gì, anh ta vẫn tới tấp hôn lấy hôn để vào cổ, vào mặt tôi. Tôi đẩy tay anh ta ra, “Em muốn danh chính ngôn thuận làm vợ của anh, nếu không thì...” Trương tổng ngượng ngạo lúng túng, “Chuyện này để nói sau nha em!” Tôi cười cười, “Vậy thì thôi vậy!” Nói xong, tôi quay lưng bước đi.

Trương tổng gọi điện thoại, mời tôi đi chơi, tôi liền

Tối hôm nay một mình nằm trong cái tổ chim của mình, tôi đã gọi cho Hiểu Lâm vài lần nhưng không có ai bắt máy, chị ấy không có ở nhà. Điện thoại cầm tay của Lâm và Minh đều tắt máy. Họ đang tận hưởng kỳ nghỉ cuối tuần, có lẽ đang hạnh phúc bên nhau, thật lãng mạn. Bây giờ họ không màng đến những thứ xung quanh rồi!

Nghĩ đến chuyện Trương tổng, tôi vừa thấy tức vừa thấy buồn cười. Tức Trương tổng, vì loại đàn ông như hần chỉ được cái háo sắc, lại đề tiện vô liêm sỉ. Buồn cười vì tôi vừa bàn đến chuyện cưới xin là hần cuồng cuồng lo sợ, hạng người sống nhờ đàn bà như hần, đương nhiên làm sao dám bỏ vợ mình. Nếu như tôi muốn

hạ gục hẳn thì rất dễ dàng, chỉ cần trả giá bằng lòng tự trọng. Làm như vậy liệu có quá đáng với bản thân không nhỉ?! Hơn nữa, chị Lâm cũng thật đáng thương, chúng tôi đều là phận đàn bà, lẽ nào vì mình mà tôi lại làm cho người khác bị tổn thương hay sao? Nói không chừng, tới lúc đó thì hai bên đều phải khổ.

Có lúc tôi nghĩ phải dẹp bỏ ngay ý định hạ Trương tổng đi, nhưng nhớ đến điệu bộ ngạo mạn của vợ Trương thì tôi lại rất căm tức. Trời ơi! Sao tôi lại mâu thuẫn như thế này!?

Thứ hai, ngày 24 tháng 9

Hôm nay đang đi công chuyện thì gặp Vương Kiếm Hùng. Kiếm Hùng nói anh cùng bạn hợp tác mở một công ty thiết kế hình tượng đầu tiên của thành phố. Anh nói rất hoan nghênh tôi đến. Tôi trả lời khi nào rảnh tôi sẽ đến.

Tôi cùng Kiếm Hùng đứng ở góc đường nói chuyện một hồi lâu, tôi hỏi anh về Mai, anh có vẻ hơi thất vọng, im lặng hồi lâu, anh nói, “Vẫn như thế, anh nghĩ đến cuối đời cô ấy vẫn như thế”. Tôi không nói gì, chỉ nhìn khuôn mặt lạnh lùng, chua xót của anh. Kiếm Hùng nói tiếp, “Người không b nghĩ tôi là thằng vong ơn phụ nghĩa, nhưng thật ra cô ấy ra nông nỗi này là do áp lực của cuộc sống và cơ quan. Em cũng đi làm rồi nên em biết đó. Cách quản lý của phương Tây nó khác, em có năng lực tức em là kẻ mạnh và có nhiều cơ hội để phát huy tài năng. Còn ở các doanh nghiệp nhà nước, đặc biệt là các cơ quan nhà nước, có nhiều việc xem chừng như hợp lý đấy, nhưng... Em có năng lực thật sự, chưa chắc gì em có thể phát huy chuyên môn. Hoặc giả, nếu như có môi trường để em phát huy thì thành tích cũng sẽ rất nhỏ, hay đôi khi lại trống rỗng vô hình. Em muốn làm nhưng không hẳn là em sẽ làm được. Em đọc qua quyển sách Người Trung Quốc xấu xí chưa? Thực sự là như vậy, Mai là dân tỉnh, mà nếu là dân tỉnh thì làm ở cơ quan nhà nước càng khó. Các nhân viên nhà nước gặp dân bao giờ cũng rạng rỡ tươi cười, nhưng thực chất là bòn rút, tham ô đến tàn tệ. Mai là một cô gái mạnh mẽ, tính tình ngay thẳng, trong sáng. Xem ra cô ấy không quen với việc vì dân. Thậm chí có thể nói Mai là cô gái có tấm lòng chính nghĩa, cho nên cô ấy mới...” Tôi liền hỏi, “Anh đang nói gì thế? Em không hiểu lắm, làm quan đương nhiên là phải lấy dân làm chủ rồi, làm quan mà không vì dân thì chi bằng về nhà mà bán khoai lang”. Anh Hùng cười, “Tuyệt Nhi à! Em trong sáng như cái tên của em vậy”. Tôi đáp, “Anh đang mắng em đó ư? Bây giờ hai chữ trong sáng ấy đã biến thành nghĩa khác rồi, là đồ ngốc, là dấn dộn đó anh có biết không? Em ngốc lắm sao anh?” Anh Hùng, “Thôi để anh giải thích cho em nghe, ý của anh là: Ngoài gánh nặng của cuộc sống, Mai còn phải chịu áp lực của công việc. Mai không thể là con người của công việc. Như thế em đã hiểu chưa?” Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Anh Hùng cười, “Thôi! Để hôm khác bọn mình nói nhiều hơn nhé, khi nào rảnh anh mời em đi ăn bít-tết Mỹ, trong thành phố vừa mới khai trương cửa hàng bán bít-tết theo kiểu Texas, rất ngon. Cửa hàng đó là do công ty anh thiết kế, khi nào có dịp anh mời em đến đó nhé”.

Nhìn Kiếm Hùng bước đi, trong tôi có một ý nghĩ, con người ta không thể cùng lúc thành công cả trong tình yêu và sự nghiệp. Chẳng lẽ trong cuộc sống hôn nhân gia đình, muốn cho gia đình hạnh phúc thì một trong hai người phải hy sinh sự nghiệp của mình?

Vài ngày trước, tôi có đọc một quyển truyện, nội dung là: Có một người phụ nữ nọ sống với người chồng không may bị mù hai mắt. Người vợ rất yêu chồng nên đã nhường đôi mắt của mình cho chồng. Từ đó, người vợ vui vẻ sống trong thế giới tối tăm, bởi lẽ theo cô, chồng cô là mặt trời, là ánh sáng của đời cô. Thoạt đầu, người chồng tận tình chăm sóc cô. Nhưng không bao lâu sau, hai vợ chồng dần dần không còn chuyện để nói với nhau vì không còn yêu nhau nữa. Cuối cùng, người chồng bỏ người vợ mù lòa đáng thương mà ra đi.

Câu chuyện thật thương tâm, nhưng từ đó tôi đã rút ra được bài học: trong cuộc sống vợ chồng, chúng ta cũng phải nghĩ đến bản thân chứ không nên hy sinh tất cả như vậy được. Tình yêu sẽ là hoa thơm không bao giờ tàn, nếu như vợ chồng đôi bên biết cùng nhau gìn giữ, vun tưới nó bằng thứ mật ngọt của tình yêu. Còn nếu như “đồng sàng dị mộng” thì sớm muộn gì thứ hoa tình yêu ấy cũng sẽ lụi tàn.

Câu chuyện trên hoàn toàn trái ngược với vợ chồng anh Hùng và Mai. Cuối cùng, tôi vẫn không tài nào hiểu được. Vậy thì trong tình yêu hôn nhân gia đình, hy sinh là tốt, hay là giữ kín một thế giới cho riêng mình mới tốt!?

Thứ ba, ngày 25 tháng 9

Chiều nay, ở công ty, Trương tổng tuyên bố với mọi người rằng hiệu quả làm ăn của công ty khá kém, anh

ta chuẩn bị cắt giảm nhân sự. Tôi không biết anh ta đang có dụng ý gì đây, hay là anh ta muốn chúng tôi chuẩn bị tư thế sẵn sàng bị sa thải chẳng!? Sau khi tuyên bố xong, anh ta bảo tôi vào phòng làm việc của anh ta, tôi cứ tưởng anh ta yêu cầu tôi làm chuyện gì của công ty, thì ra anh ta muốn tối nay tôi đi khách sạn với anh ta, tôi liền từ chối nhưng anh ta đã bước đến, ôm chặt tôi vào lòng rồi cứ thế mà hôn. Tôi ra sức chống cự, nhưng không tài nào vùng khỏi tay anh ta. Cuối cùng thì tôi cũng thoát ra được. Tôi ôm mặt chạy ra ngoài, mấy chị trong phòng thư ký nhìn tôi chằm chằm thật xấu hổ, chỉ muốn khóc...

Gần tới giờ tan ca, chị Ngô đến chỗ tôi và nói rằng muốn nói chuyện với tôi, hẹn tôi sau khi xong việc đến quán rượu Tình Diệu. Y hẹn, tôi đã đến đó. Chị Ngô khổ sở nói với tôi rằng, cô ấy đã bị Trương tổng lừa. Tôi liền hỏi, “Chị bị lừa cái gì?”, chị Ngô nghẹn ngào, “Trong bụng tôi bây giờ đang mang cốt nhục của anh ấy”. Tôi giật mình, không tin vào tai mình, suýt nữa thì phun ngụm nước chanh trong miệng ra. Chị Ngô nhìn tôi dò xét, “Dạo này tôi cứ ngỡ ngờ hình như là Trương tổng thích cô. Hôm nay, nhìn thấy bộ dạng của cô khi chạy ra khỏi phòng làm việc của anh ta thì tôi càng chắc chắn”. Tôi không nói gì, chỉ biết cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ lại có thêm một người phụ nữ nữa đến xin tôi nhường Trương tổng hay sao!? Chị Ngô uống một hơi cạn ly rượu rồi nói tiếp, “Anh ta nói anh ta yêu tôi nhưng anh ta đã có vợ rồi, thế mà lại còn trêu hoa ghẹo nguyệt, anh ta còn bảo tôi hãy đợi anh ta ly hôn xong rồi sẽ lấy tôi...” Chị Ngô rất đau khổ, chị nói tiếp, “Sinh linh bé nhỏ trong bụng tôi đã hơn một tháng. Tôi đã có thai nên tôi muốn làm vợ anh ấy, cho dù là vợ lẽ tôi cũng chịu, chỉ cần sinh đứa bé này ra, tôi muốn... tôi...” Chị Ngô ngửa mặt lên trời uống hết ly rượu, như thể chị đang uống những nỗi thống khổ và uất hận, rồi chị lại rót thêm ly nữa. Chị Ngô lặp lại, “Chỉ cần vợ anh ấy không phản đối, tôi làm vợ lẽ cũng được”.

Ông trời ơi! Chẳng lẽ trong tình yêu, phụ nữ thường mất giá vậy sao? Vì chút tình cảm mà họ lại cúi đầu nhịn nhục như vậy sao? Tôi đồng cảm với nỗi đau của chị Ngô, vì hai chúng tôi là người cùng cảnh ngộ, chẳng phải tôi cũng là vật hy sinh của anh ta đó sao? Chị Ngô đã uống rất nhiều, tôi mặc cho chị ta uống thoải mái, còn gì đau khổ hơn là thất bại trong tình yêu? Tôi đang nghĩ lại chuyện Trương tổng nói muốn cắt giảm nhân viên, có thể là đang nhắm vào tôi, anh ta muốn nhắc nhở tôi phải chiều anh ta, nếu không thì... Xem ra thì tôi nên rời khỏi công ty này càng nhanh càng tốt.

13. Chương 13

Thứ bảy, ngày 29 tháng 9

Hôm nay là ngày đầu của kỳ nghỉ lễ Quốc khánh. Đa số các nhân viên của công ty đều đi du lịch, còn tôi thì lòng dạ đâu mà đi, tốt nhất là tôi nên ở nhà để tận hưởng hương vị cuộc sống một mình. Đôi lúc người ta cũng cần phải được ở một mình, có thể là để suy ngẫm, hay mơ mộng viễn vông cho thư giãn.

10 giờ trưa tôi mới thức giấc, lên mạng lướt qua vài trang web, tôi đang ở nhà nhưng có thể thấy được hết thế giới bên ngoài. Thuận tay, tôi nhấp chuột vào trang web tuyển dụng, nhưng cần phải đăng ký và nộp phí, đọc mãi mà tôi cũng không tài nào hiểu được. Thôi thì nếu như muốn biết cụ thể thì chút nữa đi ăn cơm rồi mua báo xem cũng được. Hiểu Lâm gọi điện đến mời tôi đến nhà chị ấy dùng cơm, chị nói Đạt Minh không có chỉ có một mình chị thôi. Tôi trả lời, “Hay là chị đến chỗ em đi”. Lâm đáp, “Không được, cơm trưa hôm nay chị đã chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi em đến mà thưởng thức thôi”. Tôi hỏi chị ấy, “Làm sao mà chị biết em không đi chơi lễ?” Lâm nói, “Việc đó có gì mà khó đâu, mình cứ nhờ vào trực giác thôi”. Cuối cùng tôi đồng ý.

Hiểu Lâm cười rất tươi nói, “Nhi! Đã lâu rồi chị không nấu ăn, không biết mùi vị như thế nào đây?”

Tôi nhìn trên bàn, thấy có món tôi thích ăn nhất là gà xào sả ớt, cá diếc chiên, chị Lâm còn chu đáo chuẩn bị một bình rượu nho. Chị ấy nói hôm nay chúng tôi phải uống cho thật say mới được. Tôi cũng rất cao hứng nên trả lời, “Được, hay lắm! Lâu lắm rồi tụi mình không dùng cơm với nhau, hôm nay nhất định phải ăn cho đã đời. Chị Lâm hỏi tôi, “Nhi! Mấy bữa nay nghỉ lễ thế nào?” Tôi đáp, “Cũng tạm, sức khỏe không có vấn đề gì, chỉ có điều hơi buồn”. “Buồn cái gì?” “Em muốn tìm việc khác, em làm ở công ty này lâu lắm rồi, em rất hận cái tên giám đốc Trương ấy!” Hiểu Lâm uống hết ly rượu rồi nói tiếp, “Phụ nữ thường là vậy đó, đặc biệt là người phụ nữ đẹp như em, em như cánh chim non yếu ớt đang cần sự bảo vệ, đàn ông một khi nhìn thấy em thì đều muốn che chở. Đàn bà mà, chỉ cần nghĩ ra được điều này thì mọi thứ nhẹ như

lông hồng, anh ta cảm thấy thích thì em cũng vui, còn chuyện quan hệ, có gì quan trọng đâu”. Tôi không nói gì.

Hiếu Lâm nói đến chuyện giữa chị và Đạt Minh, “Chị và Đạt Minh đã nói rõ với nhau rồi, chỉ là quan hệ nam nữ đơn thuần thôi. Anh ấy thích thân xác chị vì chị cho anh khoái cảm. Còn chị?... Chị thích ngôi nhà rộng lớn và đẹp của anh ấy, anh ấy có thể đáp ứng đầy đủ cuộc sống vật chất cho chị. Nói chung là chị cảm thấy đầy đủ về vật chất và rất thích khi hai đứa gần nhau”. Tôi vội hỏi, “Thế là hai người đang sống thử à? Nếu như có ngày nào đó hai người chia tay thì chị sẽ không có gì cả”. Hiếu Lâm cười khanh khách, “Không như thế đâu, chị đâu có khờ như vậy. Một khi người đàn ông muốn sống chung với một người phụ nữ thì tức là anh ta phải có tình yêu và dư dả tiền bạc chứ, Đạt Minh có đủ hai thứ ấy. Khi sống chung với anh ấy, chị thấy mình dường như trẻ lại và sung sức hơn. Đàn ông trẻ tuổi sống chung với phụ nữ lớn tuổi hơn thì lúc nào người phụ nữ ấy cũng thương anh ta như một người mẹ, khiến anh ta đã ham muốn lại càng ham muốn hơn. Đàn ông thích da dẻ mịn màng và sung mãn của người phụ nữ mà, em không biết sao”. Lâm ghé nhỏ vào tai tôi, “Anh ta rất khỏe, một đêm anh ấy có thể làm hai ba lần, rất là cuồng nhiệt, chị phát hiện thấy cái khoản ấy hai đứa chị rất hợp nhau”. Tôi liền phản bác, “Chị say rồi, chẳng phải lần trước chị nói anh ta không được hay sao?” Chị ấy liền đáp, “Nhưng bây giờ thì rất được!” Nói xong Lâm ngửa mặt lên uống hết ly rượu, rồi lại rót đầy thêm ly nữa bắt tôi uống. Chị ấy kể cho tôi nghe, “Cách đây hai ngày, một người bạn giáo viên trước đây dạy cùng trường, gọi điện kể lể với chị. Cô ấy nói rằng cô ấy đang dạy trong một trường của thành phố, nhưng từ lúc cô ấy kiếm việc làm thêm ở ngoại thành thì tiền lương của cô ấy bỗng nhiên bị giảm đi hơn 100 đồng, chẳng những vậy mà tiền lương còn không trả đúng kỳ nữa chứ. Làm việc ròng rã suốt năm tháng rồi mà không thấy lương hưởng gì cả, đó chẳng phải là nợ lâu quá không muốn trả đó sao?! Nhưng ai quản lý chuyện này đây? Người dân phạm tội thì chịu sự trừng phạt của pháp luật, còn nếu như chính phủ phạm tội thì ai xử họ đây?! Cô giáo đó đã đem chuyện này lên các báo, các đài nhưng có thấy ai thụ lý việc đó đâu. Lương của giáo viên không được bảo đảm thì lấy ai dạy học bây giờ?! Cơ quan chính phủ phạm lỗi thì ai xử lý đây?!” Nói đến đây, Hiếu Lâm dừng lại thở dài, “Chắc mình cũng phải tìm nơi khác mà sống thôi, nếu không thì không biết lấy cái gì mà ăn”. Tôi thở dài, “Bây giờ chúng ta không tài nào thay đổi thực trạng này được, xem ra thì chạy trốn cũng là một lựa chọn sáng suốt”.

Hiếu Lâm nói, “Vấn đề là có rất nhiều người không biết cách nào để trốn chạy. Người Trung Quốc quá nhiều, dân mình lại thật thà lương thiện. Lại còn rất nhiều sinh viên tốt nghiệp hằng năm. Chính vì nhiều người tranh nhau miếng bánh ngọt như thế nên chúng ta đành ngậm bồ hòn làm ngọt vậy, tạo điều kiện ấy tay viên chức ấy tha hồ mà tác oai tác quái, coi trời bằng vung”. Tôi trấn an, “Thôi chị ơi! Đó không phải là chuyện của bọn mình, bọn mình cũng không có cách nào để sửa đổi nó, đừng nói chuyện ấy nữa”.

Hiếu Lâm chép miệng, “Dù gì thì cũng phải nói. Chị vẫn nhớ thời gian hơn 10 năm làm giáo viên ngăn ngừi của mình. Tuy là mấy ông to bà lớn ấy xem thường giáo viên tiểu học, nhưng cứ nhìn vào đôi mắt trong sáng, khao khát kiến thức của bọn trẻ thì chị lại thương; muốn đem hết kiến thức của mình truyền thụ cho lũ trẻ. Đó là đạo đức của nhà giáo, cho dù công lao của mình không được người khác tôn trọng, cho dù mình ở vị trí thấp trong xã hội, nhưng mà...”

Hiếu Lâm đã ngà ngà say. Tôi nói, “Chị đừng uống nữa, say đó, say rồi thì rất khó chịu”. Lâm lè nhè, “Say thì càng tốt”. Hiếu Lâm say thật rồi, nằm lên ghế sofa rồi ngủ một giấc ngon lành.

Chủ nhật, ngày 30 tháng 9

Tối qua, trong lúc Hiếu Lâm ngủ thì tôi viết nhật ký, rồi mệt quá cũng lăn ra ngủ. Tỉnh giấc thì đã giữa khuya. Không có chuyện gì làm nên tôi đi ra ngoài tìm thức ăn khuya. Trời lại đổ mưa. Tôi chạy vội về nhà Hiếu Lâm. Cũng không có chuyện gì làm, Lâm gọi điện xuống tiệm cho thuê băng đĩa dưới lầu, bảo chị ấy muốn mượn hai đĩa phim người lớn. Hiếu Lâm nói, “Phim hấp dẫn lắm, toàn cảnh sinh hoạt vợ chồng, mình vẫn thường cùng xem với Đạt Minh, được lắm đó nghe. Nghe nói là các nhà khoa học đã dùng loại phim này để trị bệnh dương suy ở đàn ông đó, nó rất có ích cho sinh hoạt vợ chồng”. Tôi cao giọng, “Những cái đĩa này toàn là in lậu?”

“Đương nhiên rồi, làm gì có chuyện công khai, nó chỉ dùng để trị bệnh sinh lý thôi”. Lâm vừa xem vừa nói chuyện.

Thật tình thì đây là lần đầu tiên tôi xem loại phim như vậy, tôi thấy trong người như có một luồng khí nóng, tim tôi đập thình thịch, tôi thật sự bị cuốn vào đoạn phim ấy. Thật tâm thì đã lâu rồi tôi không ân

ái với ai, đôi lúc tôi cũng nghĩ tới chuyện đó, tôi khao khát... Tôi là người khỏe mạnh, tất nhiên tôi không thể kiềm chế cái khát vọng đó được, tình yêu mà không có tình dục thì nó còn có ý nghĩa gì nữa. Nếu như cứ theo lời Hiểu Lâm nói thì việc tìm một người đàn ông để làm tình thì thật dễ dàng. Nhưng để tìm một người mình yêu và họ cũng yêu mình để làm chuyện ấy thì không dễ. Tình dục là bản năng của con người, nếu chỉ đơn thuần là thỏa mãn sinh lý thì chẳng khác nào loài thú vật. Phải yêu thì mới có cảm giác yêu thương, và có yêu thương thì sự vui sướng ấy mới thăng hoa chứ.

Chị Lâm thấy tôi ngồi thừ ra liền hỏi tôi đang nghĩ đến cái gì vậy? Tôi trả lời không có nghĩ gì hết, tôi đang tận hưởng khoái cảm của người ta kìa. Hiểu Lâm nói, “Sao m không có gì được, không gần gũi Minh mới có hai ngày mà chị đã thấy nhớ... Em ly hôn đã lâu, chẳng lẽ lại không khao khát hay sao”. Tôi đáp, “Nghĩ hay không nghĩ tới thì có quan hệ gì với nhau đâu, mình có thể tìm chuyện khác mà làm cho vui đi”. Lâm nhìn tôi dò xét, “Em không muốn tìm người khác sao? Lẽ nào em định ở giá suốt đời? Em có thể sống thử như chị. Hôn nhân là nắm mồ chôn hạnh phúc, còn sống thử là một cảnh giới tươi đẹp, em có thể được yêu, được hạnh phúc, được thỏa mãn. Sống thử là sự thăng hoa của tình ái, em không phải lo những chuyện vặt vãnh khác mà vẫn được tự do”. Tôi tiếp lời, “Sống thử chẳng qua cũng là hôn nhân thôi mà, vô hình chung nó không thể tách rời cuộc sống, cuộc sống là cuộc sống, không là cái gì khác nữa”.

Hiểu Lâm vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt vào đùi tôi, tôi thấy có luồng khoái cảm dâng lên đến não, “Em nên có một người đàn ông bên cạnh để họ đem lại cho em hạnh phúc, đừng nên giam cầm mình lại, đừng nên sống khép kín, cả ngày chỉ làm bạn với chiếc máy vi tính vô cảm ấy. Con người ta chỉ sống có một lần, chỉ có vài năm xuân sắc thì đại gì lại không hưởng thụ”. Hiểu Lâm thăm thì, “Ngày nay, các dụng cụ kích dục được bán khắp nơi, em có thể mua nó ở bất cứ đâu để giải tỏa ngọn lửa lâu ngày âm ỉ trong lòng”. Tôi im lặng, toàn thân vẫn còn say say, ngây ngất.

Hiểu Lâm lên mạng, vào mục tìm kiếm, đánh vào đó hàng chữ “Dụng cụ kích dục”. Trong giấy lát có tới 266 tên miền có liên quan đến dụng cụ ấy hiện ra trước màn hình. Thì ra cái thị trường này lại sôi động như vậy! Chị Lâm nói, “Thời này là thời đại nào rồi! Chuyện chăn gối người ta cứ đem lên mạng mà nói công khai. Tình dục không còn là thứ có cũng được, không có cũng không sao, mà nó đã trở thành nhu cầu thiết yếu của con người rồi”.

Có thể là do ảnh hưởng của đoạn phim ấy mà về đến nhà tôi không tài nào ngủ được. Tôi nằm trên ghế sofa, trong đầu toàn là cảnh ân ái của đôi nam nữ ban nãy. Tôi nghĩ thầm: hay là tôi cứ như Hiểu Lâm, như Minh Quyên, họ rất xem trọng quan hệ xác thịt. Còn tôi? Tôi lại trói buộc mình vào khuôn khổ của đạo đức, của lễ giáo, tôi có lãng phí tuổi xuân của mình chẳng? Liệu tôi có thể thoát ra khỏi cái khuôn khổ đó không? Liệu tôi có tránh né nó được không? Liệu tôi có hợp với cuộc sống buông thả ấy không? Ôi thôi! Sao tôi lại khao khát, lại mâu thuẫn thế này?

Thứ hai, ngày 1 tháng 10

Trưa nay, tôi cùng Hiểu Lâm đến trại cai nghiện để thăm Quyên. Thần sắc Quyên nhợt nhạt quá, không còn là một Minh Quyên duyên dáng như ngày xưa nữa. Vừa thấy tôi, cô rất mừng, nhưng chỉ nhếch mép cười nhạt rồi tối sầm mặt lại. Quyên nói, “Chuyện lần trước thật tình là rất xin lỗi cậu, thấy cậu buồn, mình chỉ muốn kéo cậu đi để cậu giải khuây, không ngờ lại làm hại cậu”. Tôi cười, “Không sao đâu, chẳng phải mọi việc đều đã qua rồi đó sao?” Tôi giới thiệu Hiểu Lâm với Quyên.

Quyên kể tội chồng, “Cái thằng cha Tân Lượng ấy thật đáng chết! Hắn phạm tội tham ô mà lại đẩy hết trách nhiệm cho mình. Mình sống chung với hắn mới có nửa năm mà hắn cứ đổ tội lên đầu mình. Hắn khai với công an là mình tự ý nhận quà cáp, tiền bạc của người ta. Hắn không biết một tí gì về những thứ đó”. Tôi hỏi thêm, “Anh ta bây giờ như thế nào rồi?” Quyên đáp, “Bằng chứng xác đáng nên dĩ nhiên là phải tù rục xương rồi. Lúc nào hắn cũng nói là hắn yêu tôi, thế mà vậy đó, xảy ra chuyện thì hắn đẩy hết mọi trách nhiệm cho tôi. Hắn định dùng kế ve vàng lột xác”. Tôi nói, “Đó là thủ đoạn của các tay viên chức ấy mà. Xảy ra chuyện thì họ đều dồn đẩy cho phụ nữ, nào là phụ nữ tham tiền, thấy tiền hoa mắt; nào là đàn ông xem nhẹ chuyện tiền nong; nào là tận tâm phục vụ cho lợi ích của nhân dân. Những lời nói điều ngoa như thế nhưng cũng có người tin. Nói không chừng hắn còn được phong làm “Nhà Doanh nghiệp ưu tú” hay là “Người Công dân tiên tiến”... gì gì đó nữa.

Minh Quyên xúi tôi, “Tuyệt Nhì! Cậu giỏi chữ nghĩa, vậy cậu viết đơn tố cáo cái tên Tân Lượng mặt người dạ thú ấy nhé! Cái tên đó đáng bị chặt ra thành trăm mảnh”. Tôi đáp, “Minh làm gì có gan đến mức đó.

Mình bây giờ như cá nằm trên thớt, người ta muốn chém, muốn giết thì cũng mặc. Mình làm gì dám!”

Quyên nghiêng rằng, “Nhi à! Mình muốn chém chết thằng cha đó quá!” Tôi hỏi cô ấy, “Cậu thật sự hận anh ta đến mức đó à? Suy cho cùng thì anh ta cũng là...”. Quyên phủ nhận, “Cậu đừng nói nữa. Sống với hắn mình cũng lắm nỗi nhọc nhằn. Chẳng qua thì đó chỉ là cách để ồ của phụ nữ”.

Tôi thật chạnh lòng trước câu nói ấy, “cách sinh tồn”!... Cách để phụ nữ sinh tồn thì rất nhiều, nhưng cách dựa vào năng lực của bản thân để sinh tồn thì không chút dễ dàng, phụ nữ thật đúng là bất hạnh! Đôi lúc, tôi rất ngưỡng mộ những người phụ nữ thành đạt, ở họ toát lên một ánh hào quang, chắc đàn ông chẳng dám ức hiếp họ đâu. Hiểu Lâm lại bảo là, cho dù người phụ nữ ấy có tài ba đến đâu đi chăng nữa thì họ cũng có những nỗi buồn thâm kín.

Từ trại cai nghiện về đến nhà, thì điện thoại reo. Đó là Lam Lam, con gái của cậu tôi. Nó nói trưa mai nó sẽ đến nhà tôi chơi, nó hỏi thăm tôi có khỏe không? Có rảnh không? Tôi hỏi nó, “Đã lâu rồi chị em mình không gặp nhau, em lại không sử dụng điện thoại nữa, sao rồi, em có khỏe không?” Lam nói, “Chị à! Để ngày mai em lên rồi chị em mình nói chuyện tiếp nha!”

Thứ ba, ngày 2 tháng 10

Trưa khoảng 10 giờ, Lam đi cùng với một chàng thanh niên tóc dài đến. Nó giới thiệu anh chàng đó tên là Trịnh Lý. Anh chàng này là sinh viên ngành vẽ phim hoạt hình của Trường Mỹ thuật, gầy nhom, tóc tai dài cũng ngang giữa tóc Lam, là người rất hiếu động. Tôi chợt nhớ đến chuyện bây giờ người ta đang thịnh cái mốt theo kiểu Hàn Quốc, nhìn lại hai đứa, thấy anh ta cũng bị “Hàn hóa” mất rồi. Lam cũng thế, đầu tóc nó cũng đủ thứ màu, ăn mặc cứ như là minh tinh màn ảnh của Hàn Quốc. Đây đúng là một đôi “lai căng”. Tiếc là họ không đáng yêu như những minh tinh ấy, trái lại trông thật phản cảm.

Hai đứa đem đến căn nhà này sự cuồng nhiệt của tuổi thanh xuân. Lam nói, “Chị Nhi! Chị càng ngày càng đẹp, thân hình thật cân đối, chị có đi tập thể dục thẩm mỹ không vậy?” Tôi đáp, “Chị làm gì có thời gian để mà tập thể dục thẩm mỹ. Cả ngày bù đầu bù cổ lên vì cơm áo gạo tiền, chị làm gì còn thời gian”. Nghỉ ngơi một lúc, Lam viện cớ kêu Trịnh Lý đi mua cơm trưa để hai chị em tôi nói chuyện. cười rồi không biết làm sao đành phải đi. Sau khi Lý đi khỏi, Lam nói với tôi là nó và anh chàng đó đã có rồi. Tôi chưa hiểu nên hỏi lại, “Có quan hệ thân thiết?” Lam đáp, “Còn hơn như thế nữa, em đã có thai rồi”. Tôi bất ngờ, hỏi lại, “Em không dùng biện pháp tránh thai nào à?” Lam, “Biện pháp gì hả chị? Uống thuốc thì sợ mập, còn trẻ mà lại mập như các bà hay sao? Dùng bao cao su thì anh Lý lại không thích”. Tôi liền nói, “Thế thì không thể cứ mỗi lần như vậy là mỗi lần đi phá thai, nếu không may nguy hiểm đến tính mạng rồi tính sao đây?” Lam ngụy biện, “Nói không chừng, sau này người ta không sinh con đâu, bây giờ có rất nhiều người không thích sinh con, có con phiền phức lắm”. Tôi cảm giác Lam chưa chứng chặc lắm, tôi nói vậy mà nó không hiểu. Tôi bảo, “Thế thì mau chóng đến bệnh viện mà phá thai đi”. Nó nói muốn ở chơi hai ngày nữa rồi Trịnh Lý đưa nó đi. Tôi đành phải đồng ý. Bây giờ các cô cậu thanh niên đúng là “điếc không sợ súng”. Họ xem nhẹ trinh tiết. Họ xem nhẹ tình yêu và tình dục. Tôi không tài nào hiểu nổi họ.

Khoảng 9 giờ tối thì Lam nói muốn đi ngủ nên tôi nhường phòng tôi cho hai đứa nó, còn tôi thì ngủ ngoài ghế sofa. Tôi đóng cửa lại, nỗi cô đơn lại bám lấy tôi, tôi lại viết nhật ký. 10 phút sau, tôi nghe từ trong phòng phát ra những tiếng rên từng hồi của Lam, tiếng rên ấy làm lòng tôi sôi sục, tôi đứng dậy, bước ra cửa vài bước rồi lùi trở lại, trong những tiếng rên mẫn nguyện ấy có cả tiếng rên của Trịnh Lý. Tôi biết trong phòng, Lam và Lý đang làm gì rồi.

Thượng đế tạo ra con người là đã tạo ra niềm khoái lạc và hạnh phúc. Nhưng ngài lại cố ý tách ra làm hai “hạnh phúc” và “khoái lạc”, rồi ban cho nam giới và nữ giới mỗi người một nửa. Do vậy từ khi con người được sinh ra, là họ bắt đầu khổ sở tìm kiếm hạnh phúc hoặc khoái lạc, theo đuổi nửa còn lại của cuộc đời. Có khoái lạc chưa chắc gì đã hạnh phúc, có hạnh phúc chưa chắc đã vui sướng, chỉ khi nào khoái lạc và hạnh phúc giao hòa thì con người ta mới thật sự có niềm vui tột đỉnh. Tôi không tài nào bỏ ngoài tai tiếng rên xiết của Lam, lòng tôi cũng dâng trào một nỗi khát thèm, đầu tôi lại xuất hiện cảnh tượng nam nữ ân ái mà hôm trước tôi đã xem ở nhà Hiểu Lâm. Tôi đang tự kiểm chế mình, trong nỗi ghìem nén ấy lại là nỗi khát khao cứ căng phồng, như muốn nổ tung ra. Tiếng rên của Lam nhỏ dần, tôi...

Tôi muốn ngày mai tôi sẽ đi khỏi đây, tôi trở nên dư thừa giữa hai người họ, tôi sợ mình không chế bản thân không được. Ngày mai... ngày mai tôi phải về nhà, đã lâu rồi tôi chưa về nhà thăm ba mẹ và con gái.

Thứ sáu, ngày 5 tháng 10

Trưa nay tôi đến “Trung tâm giao lưu nhân tài” ở trên đường Bắc Quảng Trường, thì ra ở đây cũng khá đặc sắc, hai bên đường là hai hàng biển quảng cáo “Chiêu mộ nhân tài”, tôi nhìn lướt qua các biển quảng cáo. Có chị đến hỏi tôi có phải đến để tìm việc không, muốn tìm công việc như thế nào. Tôi nhìn họ thờ ơ rồi không để ý đến họ nữa, nhưng có một người vẫn nhìn theo tôi, nói là muốn giới thiệu cho tôi làm nhân viên tư vấn của một công ty. Thì ra đây là “Phổ giới thiệu việc làm”, có tới vài chục trung tâm giới thiệu việc làm, ở đây tập trung tất cả các trung tâm lớn nhỏ của thành phố, có tất cả các thông tin về rất nhiều công ty, tha hồ mà chọn lựa.

Nhờ sự “khuyến bảo tận tâm” của một nhân viên môi giới, tôi bước vào trung tâm của họ, trung tâm giới thiệu việc làm này rộng chừng 30m2, có sáu cái bàn làm việc, với sáu cô cậu thanh niên đang ngồi ở vị trí của mình. Nhìn thấy tôi bước vào cùng với người môi giới, họ liền nhìn tôi và nói, “Hoan nghênh”.

Người môi giới chỉ cho tôi một cô gái ngồi ở gần cửa ra vào và nói, “Em làm thủ tục đăng ký đi”. Cô gái cười và đưa cho tôi một mẫu đơn, nội dung của lá đơn gồm có tự giới thiệu về bản thân, muốn tìm công việc như thế nào... rất nhiều mục. Điền xong mẫu đơn ấy, tôi giao lại cho cô ta. Cô ấy nói, “Mời chị nộp 10 tệ lệ phí”. Tôi thắc mắc, “Điền có mỗi cái đơn thôi mà cũng phải mất 10 tệ á?” Cô gái trả lời, “Đúng vậy, từ bây giờ thì tin tức của chị đã được đăng trên mạng, chị có thể lên mạng kiểm tra bất cứ lúc nào”. Tôi nhìn xung quanh, trong phòng, ngoài cái bình nấu nước sôi ra thì không có cái gì thêm, ngay cả thiết bị tối thiểu nhất ở văn phòng như bộ máy vi tính cũng không có, thì lên mạng cái nổi gì? Cô gái giải thích, “Ở đây chỉ là văn phòng đại diện, thiết bị máy móc đều ở công ty”. Tôi không thoát khỏi “lời khuyên chân thành” của họ nên đã nộp 10 tệ lệ phí. Rồi lá đơn ấy được chuyển đến tay của một anh chàng khác. Anh ta nói, “Ở đây chúng tôi đang có thông tin tuyển dụng thư ký và k giả ột tòa báo”. Anh đó mở cuốn sổ dày cui ra, lật lật một lúc rồi dừng tay lại và nói, “Có rồi, có một xí nghiệp hợp tác xã muốn tuyển người vào vị trí thư ký, em rất hợp, anh đưa cho em số điện thoại liên lạc nhé”. Anh ta nhắc máy lên, nói nói gì đó rồi cúp máy, vẻ mặt rạng rỡ, “Giám đốc công ty đó đã đồng ý tuyển em rồi, họ muốn em ngay lập tức đến công ty họ phỏng vấn”. Vẫn còn do dự, tôi hỏi, “Hay là anh thử hỏi công việc ở toàn soạn báo thử xem sao”. Anh chàng đó cũng mở lại quyển sổ đó ra và lật tiếp, một lúc sau mắt anh ta chợt sáng lên rồi nói, “Có rồi! Tòa báo đó đang cần một công tác viên”. Tôi lập tức gọi điện hỏi thử xem sao. Đầu bên kia nhắc máy nói là Tổng biên tập đã đi công tác ở Tây An rồi. Anh chàng đó gọi điện cho Tổng biên tập. Khoảng 2 phút sau anh ta nói, “Tổng biên tập của tờ báo đó rất xem trọng em. Họ muốn em đi gặp Phó tổng biên tập để phỏng vấn”. Trong lòng vui mừng, tôi đồng ý đến tòa báo ấy phỏng vấn. Anh chàng đó có chút không vừa lòng nói, “Châu Tuyết Nhi! Anh nói cho em rõ là trung tâm giới thiệu việc làm kiếm sống nhờ vào những tin tức. Trước khi em muốn đến tòa báo đó thì em phải trả lệ phí cho các anh”. Tôi hỏi, “Phải trả bao nhiêu?” Anh chàng nói, “Nếu như giới thiệu việc tốt thì bọn anh thu phí là 450 đến 500 tệ, công việc bình thường mới lấy giá 300 đến 450 tệ”. Tôi hỏi lại anh ta, vậy công việc anh ta giới thiệu cho tôi thuộc dạng nào. Anh ta nói, “Công việc của em đương nhiên là chỗ tốt rồi”. Tôi nghĩ thầm, vậy chẳng phải là anh ta muốn tôi phải trả 450 tệ hay sao? Tôi đâu có mang theo nhiều tiền đến như vậy, nên đành nói, “Thôi thì chiều nay em lại đến vậy, em không mang theo nhiều tiền như vậy”. Anh ta đáp, “Nhi! Em đừng bỏ lỡ cơ hội này, tin tức là tiền bạc mà. Thôi thì thế này vậy, bọn anh sẽ ưu tiên cho em, chỉ lấy em 400 tệ thôi, nộp phí rồi em có thể đến tòa báo ngay”. Tôi, “Em thật sự là không mang theo nhiều tiền như vậy”. Một anh chàng khác ngồi gần bên kiểm chế không được bật nói, “Thôi thì thế này vậy, bây giờ chị có bao nhiêu tiền thì nộp bấy nhiêu vậy, nộp tiền rồi, đi phỏng vấn về rồi tính tiếp”. Nghe lời nói đó, tôi như chết điếng. Hình như là bọn họ đang lừa người?! Trước đây, tôi có nghe người ta bàn tán về những trung tâm giới thiệu việc làm kiểu này, dường như mọi người không tin vào “chữ tín” của bọn này. Nhìn lại mấy cô cậu đang ngồi ở các bàn làm việc cũng vậy, họ đứng đưng như không biết gì, như chuyện này quá quen với họ, chỉ là chuyện thường ngày ở huyện.

Tôi lén trốn khỏi nơi ấy như một tên tù vượt ngục. Ra khỏi con phố giới thiệu việc làm, tôi không dám nhìn ngang nhìn dọc. Tôi sợ, tôi sợ nếu như mình để mắt đến một cái biển quảng cáo nào đó thì nhất định sẽ có người tới “hỏi thăm”.

1 giờ trưa thì chuông điện thoại của tôi reo lên, là trung tâm giới thiệu việc làm ấy gọi đến, giọng nói của người bên kia có vẻ nặng nề, “Chị Châu! Tòa soạn đó gọi, hỏi chị đến đây mau, tụi em đưa chị đi”. Tôi nói, “Anh nói cho tôi tên của tờ báo đó đi, tôi tự đến cũng được”. Người nam bên kia trả lời, “Như thế

không được”. Tôi hỏi, “Tại sao vậy?” anh ta nói, “Bởi vì chị phải đóng phí”. Tôi giận quá liền cúp điện thoại. Tiền! Tiền! Tiền! Tất cả đều là tiền. Tôi tức giận, nhưng chính tôi cũng không biết mình đang giận ai! Có cái gì đó thật kỳ lạ!

14. Chương 14

Thứ bảy, ngày 6 tháng 10

Đáng lẽ hôm nay phải đi làm nhưng tôi lại ở nhà. Đến khoảng 8 giờ thì tôi tiễn Lam và người yêu của nó về, rồi tôi theo những thông tin đọc được trên báo ngày hôm qua để liên hệ tìm việc, tôi muốn đi đến công ty thiết kế đồ thử xem sao.

Tiếp tôi là một cô gái hãy còn trẻ, tôi đưa cho cô ấy những giấy tờ có liên quan. Xem xong, cô ấy nói là tôi không thích hợp, vì họ cần tuyển một nhân viên tốt nghiệp trường mỹ thuật hoặc là những ngành nghề khác có liên quan cũng được. Tôi sắp xếp giấy tờ lại, định ra về thì có giọng một người đàn ông gọi tôi. Tôi quay lại, thì ra là Kiếm Hùng, anh ấy cười. Tôi không hiểu gì hết. Tại sao anh ta lại có mặt ở đây? Hùng bước đến gần nói, “Sao? Em đi xin việc à?” Tôi đáp, “Thôi bỏ đi!” Anh đáp, “Có thật vậy không? Nếu như em muốn thì anh sẽ tuyển em”. Cô gái đó vội đứng lên giới thiệu, “Đây là giám đốc của công ty chúng tôi”. Tôi hỏi Kiếm Hùng, “Công ty này là do anh sáng lập hả?” Hùng đáp, “Ừ! Đúng vậy”. Trong nháy mắt tôi đã đổi ý, tôi không muốn được phỏng vấn ở công ty này. Tôi nói, “Để em suy nghĩ rồi sẽ tính sau”. Sau một lúc suy nghĩ, Kiếm Hùng nói, “Thôi được! Em có thể đến đây làm việc vào bất cứ lúc nào”.

Về đến nhà, không biết làm sao cho phải bây giờ, tôi không muốn làm ở công ty nào. Nếu như vì tình bạn đồng môn ngày xưa mà anh ta tuyển tôi thì còn có ý nghĩa gì nữa. Tôi rất ghét phải nhận ân huệ của người khác. Đó là nguyên tắc của tôi, nhiều lần tôi muốn thay đổi nguyên tắc này nhưng không được.

Về lại công ty cũ làm việc, nhất định giám đốc Trương sẽ quấy rầy tôi nữa. Nếu như tôi chịu lấy anh ta thì cũng không có kết quả gì. Anh ta không bao giờ chấp nhận bỏ hết những gì mình đang có để lấy một phụ nữ không thể mang lại lợi ích gì cho anh ta. Tôi cũng không muốn suốt đời làm người tình của người đàn ông đã có vợ. Đi khỏi công ty ấy chính là một giải pháp tốt nhất. Tôi phải đồng ý với lời mời của Kiếm Hùng thôi. Nhưng tôi...

Đến trưa, tôi vẫn đến công ty. Trương tổng nghiêm túc nói với tôi, anh ta muốn tôi đi làm, anh ta hỏi tôi mấy ngày qua sao lại không nghe lời. Tôi không hiểu! “Không nghe lời” nghĩa là sao? Trương tổng, “Em đừng có làm bộ làm tịch như vậy, lúc anh ở khu nghỉ mát, anh mời em đi, nhưng em...” Lúc ấy có tiếng ồn ào, tiếng gõ cửa ầm ầm ở bên ngoài và tiếng của một người phụ nữ, “Tuyệt Nhì! Cô thật không biết xấu hổ! Cô cảm dỗ chồng tôi để làm gì chứ?” Đó là vợ của Trương tổng. Anh ta ra mở cửa, cười khì khì. Vợ anh ta không nói lời nào, chạy đến túm lấy áo tôi. Vừa xông vào tôi, chị ta vừa la lớn, “Cái bản mặt cô thật trắng trẻo”. Theo bản năng, tôi đánh trả lại chị ta, tôi túm lấy tóc chị ta giật mạnh, làm cho chị ta thật đau mới thả tay ra. Lúc này, giám đốc Trương mới xông vào can hai người chúng tôi. Anh ta kéo vợ mình ra. Vợ anh ta quay người lại, cho anh ta một tát tai. Nhân cơ hội đó, tôi chạy khỏi công ty. Về nhà, tôi đã khóc một trận. Đến trưa, tôi gọi cho Thành, bảo muốn nói chuyện với anh. Nhưng anh lại khoe với tôi là Quốc khánh vừa rồi anh đã lấy vợ. Anh muốn mời bạn bè, nhưng vì cô dâu muốn về quê nên anh đã đưa vợ đi. Nghe giọng Thành vui mừng như thế, tôi không thể kể khổ với anh được, đành chúc phúc cho họ. Đặt điện thoại xuống, tôi thấy trống vắng vô cùng, Thành cũng đã có nơi để về sau một ngày làm việc vất vả, anh ấy không thể quan tâm đến tôi như ngày xưa nữa. Bây giờ, tôi không còn lòng dạ nào để nghe những lời tâm sự tạt đáy lòng được. Trước mắt tôi là một viễn cảnh buồn chán, cô đơn và trống trải.

Chủ nhật, ngày 7 tháng 10

Hôm nay, tôi mê man ngủ tới 10 giờ mới dậy, nếu như Trương tổng không gọi đến phá giấc ngủ thì tôi cũng không muốn dậy. Anh ta gọi đã ba lần, nhưng lần thứ tư tôi mới nhấc máy, anh ta nói, “Nhì ơi! Em tha thứ cho anh đi, anh không cố ý làm tổn thương em đâu. Em cũng biết đó, vợ anh vô lý lắm, làm sao anh sống với cô ta được”. Tôi đáp, “Em không cần anh phải giải thích, em không đến công ty nữa đâu, em không muốn làm chung với anh nữa, anh thanh toán tiền lương cho em đi”.

Tôi bỏ máy xuống rồi cảm thấy sợ, không đi làm ở công ty anh ta nữa có nghĩa là tôi đã thất nghiệp. Tôi có thể làm gì đây?! Tìm việc bây giờ không phải là chuyện dễ, tìm được công việc hợp với mình thì lại càng khó. Chẳng lẽ tôi lại đến chỗ của Vương Kiếm Hùng hay sao?!

Tôi nằm dài trên ghế sofa, đầu óc trống rỗng, tôi chợt nảy ra ý định đi Quảng Châu hoặc Thâm Quyển gì đó... nơi những thành phố sôi động, không chừng tôi lại có thể tìm được một vị trí nào đó ỉnh. Nghe một số người bạn của tôi từ Quảng Châu về nói rằng, người Quảng Châu rất xem trọng hiệu quả, đó mới là một xã hội cạnh tranh. Có phải vì tôi làm hoài một công việc nên đầu óc của tôi đâm ra ù lì và kiến thức chai cứng rồi. Tôi ngồi bật dậy. Đúng rồi, đi Quảng Châu, tôi liền gọi điện cho Đường Mai (một người bạn học chung thời đại học). Liên lạc với ba người bạn cùng lớp thì cả ba đều khuyến khích tôi đi, khiến tôi càng quyết tâm hơn. Tôi gọi về quê ngay, ba tôi nhắc máy. Ba nói, “Chuyện của con thì con cứ quyết định đi. Có thể ở Quảng Châu có nhiều cơ hội để phát triển, nhưng cuộc sống ở đó con đã quen chưa?” Tôi gửi gắm ba, “Khi con đi rồi thì Gia Gia nhờ tất cả vào ông bà nhé! Con sẽ tranh thủ về nhà luôn”. Ba hỏi, “Khi nào thì con đi? Trước khi đi, con có thể về nhà một lần không?” Tôi hứa, “Dạ! Trước khi đi, con sẽ về nhà một chuyến”.

Vì đã tìm được lối thoát, tôi rất phấn chấn, giống như là mình đã sống và làm việc ở Quảng Châu rồi vậy.

Tôi lại gọi cho Hiểu Lâm và Đạt Minh, chị Lâm không đồng tình với chuyện tôi đi Quảng Châu. Chị ấy nói rồi thì Gia Gia biết phải làm sao. Gia Gia ngày một lớn, không thể để cho nó thiếu tình cảm của mẹ được, không thể cứ để ông bà ngoại nuôi mãi được. Hiểu Lâm khuyên tôi với tư cách của người làm cha làm mẹ. Đúng thế thật, Gia Gia không thể sống mãi với ông bà được, mỗi thời một khác, cách giáo dục của ba mẹ tôi ngày xưa không thể phù hợp với thời bây giờ nữa, ông bà ngoại sẽ tạo những ảnh hưởng không hay cho Gia Gia. Câu nói của Hiểu Lâm làm bao nhiêu mộng tưởng về Quảng Châu bỗng chốc tan thành mây khói. Tôi luôn tự vấn mình, rốt cuộc tôi có nên đi không?

Thứ hai, ngày 8 tháng 10

Sáng sớm hôm nay Trương tổng lại gọi điện thoại đến, anh ta nói, “Em đến làm việc lại đi”. Tôi liền hỏi, “Anh thanh toán tiền lương cho tôi chưa?” Anh ta cười cười, “Chưa, anh đợi vài ngày để em suy nghĩ, anh sợ khi em nghĩ lại sẽ không kịp”. Tôi lớn giọng, “Tôi chẳng việc gì phải hối hận cả. Một khi Châu Tuyết Nhi tôi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không bao giờ hối hận cả”. Trương nói, “Hà cớ gì phải như vậy Nhi, chuyện nhỏ như vậy mà em cũng không tha thứ cho anh được sao, sau này em làm sao làm được chuyện lớn hả? Anh thương em nên chân tình nói với em như thế, nếu là người khác thì đừng hòng anh để mắt đến”. Tôi trả lời, “Vậy thì cho tôi cảm ơn lòng tốt của anh nhé”. Nói đến đó, tôi bỏ máy điện thoại xuống.

Khoảng 5 phút sau, Trương tổng lại gọi điện, “Nhi! Em còn giận à? Em nghe anh nói nè, công ty mình muốn mở thêm một chi nhánh nữa ở Lan Châu, anh đã suy nghĩ rồi, anh muốn em làm giám đốc ở đó. Em nghĩ sao?” Trương coi trọng tài năng của tôi như thế, tôi cũng lấy làm vui, nhưng trong chốc lát tôi giật mình tỉnh lại ngay “Ngựa giỏi không nhai lại cỏ đã ăn rồi”, những gì tôi nói không thể nuốt lời. Do đó tôi trả lời anh ta, “Cảm ơn anh, nhưng tôi không có tài như vậy đâu”. Nói xong, tôi gác máy.

Tôi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về quê, tôi muốn hỏi thêm ý kiến của ba mẹ. Sau khi tôi nói chuyện với Hiểu Lâm, bao nhiêu mộng mơ về một khởi đầu mới của tôi bị khựng lại, đến một nơi hoàn toàn xa lạ để bắt tay làm lại từ đầu, thật không dễ tí nào, mà nếu như tôi có thể thành công thì cũng không biết đến khi nào sẽ thành công? Không chừng lúc ấy Gia Gia đã trở thành một thiếu nữ rồi. Thậm chí, trong thời hoa niên của cháu, không có hình bóng của người mẹ, tôi thật tình không muốn sự bất hạnh của tôi lại ảnh hưởng đến con. Càng không muốn vì hạnh phúc của bản thân mà lơ là trách nhiệm của người mẹ đối với con gái.

Thu xếp quần áo xong, chuẩn bị ra cửa thì Trương tổng lại gọi điện thoại, anh ta nói, “Tuyết Nhi! Anh đi thành phố H ngay bây giờ, đi công ty N bàn bạc làm ăn, anh muốn em đi cùng anh. Chuyến đi lần trước, hai đứa mình phối hợp với nhau rất ăn ý. Giám đốc công ty N có ấn tượng rất tốt với em. Anh xin em đó, giúp anh lần này đi, anh sẽ lấy tiền riêng của mình trả công cho em”. Tôi hỏi thêm, “Anh bỏ tiền túi ra trả công cho tôi à?! Anh mà rộng rãi vậy sao?!” Trương cười nói, “Vì người phụ nữ như em thì có chuyện gì mà anh chẳng dám làm?” Tôi hỏi lại, “Có thật vậy không? Anh... anh... anh có thể bỏ vợ anh được không?” Anh ta đáp, “Em đang đùa đó à? Anh...” Anh ta chưa kịp nói xong thì tôi đã bật cười “ha... ha...”, tôi cười rất sảng khoái. Cười một lúc rồi tôi mới nói, “Chẳng phải anh đã nói là rất yêu tôi đó sao? Vậy anh hãy cười tôi đi, tôi đang chờ ngày anh hỏi cưới đây”. Trương tổng năn nỉ, “Nhi à! Em đừng đùa nữa, em tha thứ

cho anh đi, anh xin em tha lỗi mà em cũng không muốn đi sao? Hay là thế này, anh đưa em 50.000 tệ vậy, em thấy sao?” Tôi tức tối, “50.000 tệ? Anh nói 50.000 tệ hả? Vậy anh có thể kiếm được 500.000 tệ hay 5.000.000 tệ hả? Anh thật độc ác!” Anh ta liền đổi ý, “Thì 100.000 tệ, thôi thì 100.000 tệ vậy!” Tôi chững lại một lúc, trong đầu tôi hiện lên những tờ giấy bạc. Với tôi, 100.000 tệ là số tiền mà ít nhất tôi phải làm 5 năm mới có. Anh ta hỏi tiếp, “Thế nào? Nghĩ xong chưa? Anh không trả cao hơn được đâu, trả em 100.000 tệ là xem trọng em rồi đó”. Thật tình tôi không thể bỏ qua một số tiền hấp dẫn như vậy được! Tôi trả lời, “Thôi được, chút nữa tôi sẽ đến công ty”. Anh ta nói, “Không cần đâu, em thu xếp rồi đến thẳng phi trường, anh đang ở phi trường đợi em nè!” Tôi nói, “Hình như anh đã nắm chắc phần thắng rồi thì phải!” Trương tổng trả lời, “Không dám nói là nắm chắc phần thắng. Em rất có cá tính, anh thích em ở điều đó. Nhưng anh nghĩ anh đưa ra cái giá cao như vậy thì em hay bất cứ cô gái kiều ngạo nào cũng không thể từ chối. Ai cũng người trần mắt thịt cả mà!”

Thứ ba, ngày 9 tháng 10

Một ngày âm u và buồn

Tối qua tôi và Trương tổng đến công ty N, vừa xuống máy bay thì anh ta liền đưa tôi chi phiếu 100.000 tệ, xem như đó là tình nghĩa giữa chúng tôi. Giám đốc công ty N đến phi trường đón chúng tôi rồi đưa chúng tôi thẳng đến khách sạn, giám đốc Nhậm mở tiệc đãi hai chúng tôi, rồi mời vào quầy bar của khách sạn để khiêu vũ. Trong quầy không có ai nữa ngoài ba người chúng tôi. Giám đốc Nhậm còn mời riêng cho Trương hai cô gái thật đẹp.

Trương tổng nói nhỏ vào tai tôi, “Anh Nhậm có mời cô nhảy thì cô đừng từ chối anh ta nhé! Nếu không thì lần đàm phán này sẽ hỏng bét đấy”. Tôi không trả lời, nhưng tôi cũng không thể từ chối, xét cho cùng thì người ta trả tiền để kêu tôi đến đây mà. Tôi phải tận lực mà hoàn thành công việc này.

Lão Nhậm miệng nồng nặc hơi rượu, ngật ngưỡng như thăng say. Hắn ta đâu có thích nhảy nhót gì! Hắn ta chỉ thích ôm tôi để tìm chút cảm giác thôi.

Tôi cũng uống vài ly rượu, để hoàn thành nhiệm vụ mà, tôi đành phải cắn răng chịu đựng. Hắn ôm tôi cũng chẳng sao, miễn là đừng quá đáng là được. Nhưng không biết tại sao mà trong tôi khoáy cảm lại dâng trào, hình như dục vọng đang xâm chiếm cả con người tôi, trước mặt tôi bây giờ không còn là một giám đốc Nhậm đáng ghét nữa. Hắn trở thành một người đàn ông hòa nhã, gần gũi, ga lăng, tình tứ. Mỗi lúc hắn một xiết chặt lấy tôi, tôi không mấy may chống cự, ngược lại còn thích thú đón nhận cái hôn của hắn. Cả người tôi mềm lả, cứ dán chặt vào người hắn. Tay hắn bắt đầu vuốt ve tôi. Khoáy cảm cứ lớn dần, lớn dần khiến tôi không thể kiểm soát được mình nữa, tôi dựa vào người lão Nhậm để xuống phòng ở lầu dưới. Lão Nhậm chỉ chờ có thế, và rồi dường như không thể chờ thêm được nữa, đặt tôi lên giường. Tôi chỉ cảm thấy khi lão Nhậm hôn điên cuồng lên mặt lên người tôi, cơn kích thích của tôi cũng đã lên đến cực điểm, tôi thấy mình như đang bay trong cõi cực lạc. Tôi vui sướng, tôi hạnh phúc và dường như tôi không còn thuộc về tôi nữa rồi, tôi không thể điều khiển được mình nữa...

Không biết mất bao lâu, tôi khoan khoái thức dậy. Cảm thấy có cái gì đó nặng nề đang túm chặt lấy hai bầu ngực mình, tôi quay đầu lại nhìn thì, hỡi ơi, lão Nhậm, trên người không một mảnh vải che thân đang nằm cạnh tôi, hai cánh tay ôm tôi vào lòng, hai bàn tay đang mân mê ngực tôi. Tôi hét toáng lên và nhảy ra khỏi giường, lúc đó tôi mới biết mình cũng không mặc gì. Hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi tức giận tát hắn một cái.

Hắn giải thích, “Tuyệt Nhì! Em đừng có giận dữ, anh trả tiền, anh vui sướng, em hạnh phúc, chúng ta đôi bên đều có lợi mà”.

Tôi lớn giọng, “Ai thèm những đồng tiền dơ bẩn của anh chứ!” Hắn nói tiếp, “Cái gì? Anh trả tới 100.000 tệ lận mà em không nhận được hay sao?” 100.000 tệ! Tôi chợt hiểu: thì ra Trương và Nhậm đã có âm mưu từ trước, 100.000 tệ đó là tiền bán thân của tôi!

Tức quá! Tôi muốn giết cái tên giám đốc Trương chó chết đó! Nhưng tôi lại không có đủ sức, tôi chỉ biết gục đầu vào đầu gối khóc tức tưởi. Hắn nói, “Nhì! Em đừng buồn, con người ta sớm muộn gì cũng trải qua chuyện ấy thôi, mà em đã kết hôn rồi mà. Từ lúc gặp em lần đầu tiên anh đã thích em rồi, anh đã yêu em lắm rồi, nhưng anh không có cách nào để có được em...” Tôi ngẩng đầu lên hét lớn, “Cút! Cút ngay! Ông cút khỏi đây ngay...”

Hắn ngồi dậy, mặc quần áo vào, nói, “Anh biết dùng cách này là rất bỉ ổi nhưng thật tình anh không còn cách nào hay hơn. Em tha thứ cho anh!”

Hắn lại rút ra một xấp 100 tệ đặt lên giường và nói, “Anh xin lỗi, chút tiền nhỏ này anh muốn bồi thường cho em, em nhận đi...” Tôi cầm xấp tiền lên quăng vào người hắn. Từng tờ giấy bạc rơi lả tả xuống đất, hắn mặc kệ tôi, rồi quay người bỏ đi.

Tôi thật ngốc! Tôi vẫn ngồi đó, trên giường và một khối trống rỗng. Tôi đau đớn! Tôi hận! Tôi hận mình tại sao lại làm thân đàn bà!

Tôi muốn báo cảnh sát, tôi muốn cái tên mặt người dạ thú ấy phải ngồi tù. Nhưng lúc nhắc máy điện thoại lên thì tôi lại do dự, chuyện này có cần thiết không?! Tôi kiện hắn tội cưỡng hiếp phụ nữ hay là...? Nhưng kiện để làm gì chứ? Không chừng tới lúc đó mình lại thân bại danh liệt. Châu Tuyết Nhi tôi trước mắt người khác chẳng khác nào gái làng chơi sao? Càng nghĩ, tôi càng rung mình sợ hãi. Tôi là phận đàn bà, không thể nào thắng nổi bọn đàn ông. Đến cơ quan pháp luật, người ta cần bằng chứng, ai làm chứng là tôi bị cưỡng bức đây?

Lúc này Trương tổng gọi điện đến, vừa nghe tiếng hắn tôi điên tiết quát, “Mày là thằng lòng lang dạ sói, tao hận đến mức muốn băm vằm mày ra”. Hắn nói, “Nhi! Em đừng có giận như thế. Đừng có mắng anh, em hãy coi lại mình đi, anh mời em tới là để bàn việc chứ đâu có mời em đến để bán thân đâu!” Tôi hét, “Cút, cút ngay! Tao căm thù mày! Mày sẽ bị ngàn dao băm vằm cho đến chết!” nói đến đó tôi dập điện thoại xuống. Hắn lại gọi điện nữa, nói, “Nhi! Em nghĩ thoáng một chút đi, anh trả cho em cái giá thật à, 100.000 tệ lận. Số tiền lớn như vậy anh thấy cũng còn ham nữa là, mấy con bé làm ở tiệm gội đầu-cắt tóc, mỗi lần đi khách làm sao có thể kiếm được chừng đó. Em nên bằng lòng đi. Có khi ở một chừng mực nào đó em còn nên cảm ơn anh”. Tôi không nói gì. “Rụp” một cái, tôi tắt máy điện thoại.

Tối nay tôi không tài nào ngủ được, nằm trần trọc mãi...

Thứ tư, ngày 10 tháng 10

Sáng nay thức dậy, tôi tắm nước nóng ngay, chà tới chà lui khắp người. Tôi muốn chà sạch hết những nhơ nhuốc, bắn thỉu của tối hôm qua, lau sạch đi, lau sạch đi...

Tôi ngồi trước bàn trang điểm, ngắm kỹ mình trong gương. Tôi nhận ra rằng mình đã già, khuôn mặt xinh đẹp không còn nét thanh xuân như ngày nào. Tôi thấy mình thật thê thảm, thật cô đơn. Không chỉ chịu áp lực của cuộc sống mà còn bị bọn đàn ông quấy rối thân xác.

Chuông điện thoại reo, Trương bảo tôi thu dọn rồi đi xuống dùng cơm, để trưa ra phi trường về nhà. Tôi hỏi hắn, “Về à? Còn chuyện làm ăn này thì sao?” Hắn đáp, “Không cần nữa, bàn bạc xong rồi, em là mối then chốt của phi vụ này...” Thì ra là vậy, tên Trương chết tiệt ấy thật bỉ ổi. Hắn dùng một món tiền lớn để cá cược. Công nhân, một tháng cật lực làm việc, chỉ kiếm được 400 đến 500 tệ. Còn hắn, chỉ có một đêm phong lưu mà dám chi ra 100.000 tệ. Hắn độc ác chẳng khác nào con quỷ hút máu người. Đã thế thì tôi cảm thấy tôi càng xứng đáng được nhận số tiền này, tôi muốn rửa hận. Họ dùng tiền trên xương máu của công nhân. Còn tôi? Tôi đã đánh đổi nó bằng thân xác và lòng tự trọng của mình. Mặc dù tôi không tự nguyện, nhưng chẳng phải cũng như nhau hay sao? Trương lại gọi điện hỏi tôi mau xuống nhà hàng dùng cơm để về nhà.

Thứ năm, ngày 11 tháng 10

Hôm qua, từ phi trường, tôi đi thẳng về nhà. Trên máy bay, Trương tổng úp úp mở mở rằng, tối ấy, hai lão này đã lén bỏ thuốc kích dục vào trong ly rượu của tôi, khiến tôi không thể làm chủ được mình. Lão Nhậm thì đã uống Viagra ngay từ chiều. Chúng đã toan tính từ trước, hắn còn khuyên tôi nên nghĩ thoáng một tí, đừng suy nghĩ nhiều về chuyện đó. Hắn nói hắn sẽ bù đắp cho tôi. Tôi không nói gì, trong lòng rất khó chịu.

Về đến nhà, cứ nghĩ đến chuyện hôm ấy, tôi lại nhức nhối, căm hận. Tôi ước chi thay đổi hết con người mình, để trở lại là tôi nh

Gần đây, thỉnh thoảng tôi lại cảm thấy ngứa ngáy vùng kín. Soi người vào gương mới phát hiện chỗ ấy bị sưng đỏ hết. Tôi lo không biết mình mắc bệnh viêm nhiễm đường tình dục gì không đây. Mấy thằng đàn

ông chó má, ăn chơi phè phỡn như lão Nhậm kia, không chừng hẳn có bệnh đó thật! Càng nghĩ tôi càng lo, nếu tôi mắc bệnh thật thì tôi tiêu rồi!

Tôi đón ngay taxi đi bệnh viện, nhưng vừa đến cửa bệnh viện thì tôi lại do dự, lỡ gặp người quen thì sao? Đang do dự thì có một phụ nữ trung niên lân la mỉm cười và hỏi tôi, “Em ơi! Em đến khám bệnh à? Chị có quen một bác sĩ đông y, ông ta trị bệnh theo phương pháp cổ truyền. Ông ta trị bá bệnh, cả những bệnh khó trị nhất, bảo đảm em sẽ hài lòng”. Tôi không trả lời, chỉ nhìn chị ta rồi lặng lẽ bỏ đi. Nhưng chị ta không chịu bỏ cuộc, cứ bám theo tôi lải nhải, “Em ơi! Bệnh của em là...” Tôi quay đầu lại lớn tiếng quát, “Ai cần chị mà chị cứ nói hoài vậy!” nhưng chị ta vẫn lì lợm, cười nói, “Chị đoán chắc là bệnh lây qua đường tình dục rồi. Đúng rồi, ông bác sĩ già đó chuyên trị những loại bệnh đó, giá cả có thể thương lượng được, trị xong rồi thanh toán cũng được”. Tôi mặc kệ chị ta, đúng lúc ấy xe taxi từ xa chạy tới, tôi vẫy tay gọi. Lên xe ngồi, tôi không nói tiếng nào, chú tài xế quay lại hỏi tôi muốn đi đâu. Tôi thuận miệng đáp, “Đường Tân Giang”.

Đến đường Tân Giang, nhìn đám đông vui vẻ mà tôi thấy mình lạc lõng, bơ vơ. Tôi chợt nhớ đến một câu nói trong truyện của Chu Tự Thanh mà tôi được học thời phổ thông, Vui sướng là của người ta, tôi chẳng có gì cả. Tân Giang là con phố đi bộ, có đủ các loại máy trò chơi cho người ta thư giãn, tha hồ để bạn trẻ tài trước đám đông. Bây giờ đã giữa trưa mà người ra vô vẫn tấp nập, các cửa hàng ăn uống bên trái xem ra còn đắt khách hơn nữa. Tôi men theo đường, tìm được một cái ghế ngồi nghỉ chân, gọi thức ăn, ăn no rồi mua một tờ báo đọc.

Ngồi một lúc, thấy trời nắng nóng, tôi đứng lên và đi dạo men theo lề đường. Đi được một đoạn, tôi nhìn thấy cột điện trước mặt có dán một tờ giấy quảng cáo “TU VẤN BỆNH”. Tôi bước lại gần, đó là tờ quảng cáo chuyên trị các bệnh xã hội và bệnh nam giới, bác sĩ cam đoan là tuyệt đối bảo mật thân thể của thân chủ. Phòng mạch nằm trên một tòa nhà, số phòng là xxx. Tôi đã nghe nói nhiều về cái ki “Bác sĩ du mục” như thế này rồi, có động là họ di chuyển đi nơi khác. Nhưng thật ra, y thuật của họ cũng cao minh lắm.

Tôi đang đọc qua các tờ quảng cáo thì có một bà cụ bước đến, bà cười và hỏi tôi, “Cô gái nè! Cô khám bệnh hả? Ông bác sĩ nhà tôi là bác sĩ của bệnh viện xxx đã nghỉ hưu. Nhưng ông vẫn chưa nghỉ, vẫn làm thêm ở nhà”. Tôi không tin tưởng lắm nên cứ nhìn nhìn bà, bà nói tiếp, “Xem ra cô cũng là người có ăn học, tôi cũng không lừa cô đâu, khỏi bệnh rồi cô trả tiền cũng được”. Nhìn dáng vẻ thật thà của bà, tôi có thiện cảm nên hỏi nơi đó cách đây có xa không, bà đáp rất gần, đi 6 hay 7 phút gì đó thì tới.

Tòa nhà của bà cụ này nằm ngay mặt tiền đường Tân Giang, lầu 5, ngôi nhà khoảng 100m², dành riêng một phòng để làm phòng khám. Ông cụ tự xưng là họ Lăng, tốt nghiệp một trường y danh tiếng, đáng người dong dong, sau cặp kính cận là đôi mắt hiền hòa, cho người ta một cảm giác yên tâm và tin tưởng. Bà cụ theo chồng đưa tôi vào phòng khám. Bác sĩ nói, “Cô bị lây nhiễm không nhẹ đâu, may là chỉ mới bị viêm nhiễm, chỉ cần tiêm kết hợp với uống thuốc, bệnh sẽ mau dứt”. Bác sĩ Lăng ung dung từ tốn, còn tôi thì hơi lo, liền hỏi bác sĩ mất thời gian bao lâu bệnh mới khỏi. Bác sĩ nói, “Nếu như cô muốn nhanh bình phục thì phải dùng loại thuốc tốt, mà thuốc tốt thì hơi đắt...” Bác sĩ nói đến đó rồi không nói gì thêm, tôi càng lo, liền hỏi, “Rốt cuộc là bao nhiêu tiền?” Bác sĩ chậm rãi trả lời, “Thôi thế này vậy... cô đưa tôi 2.000 tệ, tôi bảo đảm trong vòng một tuần bệnh của cô sẽ thuyên giảm, ngoài ra bệnh sẽ không tái phát nữa”. Không một chút do dự, tôi đồng ý. Người nào trong tình cảnh này cũng đều muốn trị lành bệnh, còn chuyện giá cả bao nhiêu thì không còn là vấn đề nữa. Bác sĩ tiêm cho tôi, ông nói đó là thuốc tiêm tốt nhất trên thế giới, 300 tệ một mũi, bệnh của tôi chỉ cần tiêm hai mũi thôi, ông còn đưa cho tôi hai bịch thuốc, là thuốc uống của tôi hôm nay và sáng ngày mai. Tôi đưa trước 800 tệ, bác sĩ Lăng muốn tôi trưa ngày mai đến nữa để ông đưa thêm thuốc.

15. Chương 15

Thứ sáu, ngày 12 tháng 10

Trưa nay tôi lại đến chỗ bác sĩ Lăng, đưa thêm cho ông 1.200 tệ, tiêm nốt một mũi thuốc c lại và lấy thêm 7 gói thuốc. Tôi nhận thấy bác sĩ Lăng “như thần”, hôm nay phần dưới của tôi không còn đau nữa, xem ra thì số tiền 2.000 tệ đó thật không đắt.

Chiều hôm nay, Trương tổng lại gọi cho tôi, nói hắn đã quyết toán rồi, và cũng đã bồi thường cho tôi 10.000 tệ, lương là hơn 3.000 tệ. Hắn nói hắn đã gửi vào tài khoản ở Ngân hàng Công thương. Hắn hỏi tôi muốn đi đến đó lấy hay là để hắn đưa cho tôi. Tôi nói, “Không cần anh phải nhọc công, tôi đi lấy cũng được”. Hắn nói tiếp, “Nhi à! Em giúp anh chuyện lớn như vậy, em không thể bỏ đi, em là người đã thành thạo với công việc ở công ty, em bỏ đi, anh rất tiếc”. Tôi không trả lời, hắn nói thêm, “Em đi rồi thì anh buồn lắm em có biết không? Em có biết em có một vị trí như thế nào trong tim anh không? Anh...” Tôi không muốn nghe những lời điêu ngoa ấy nên cúp máy. Rồi tôi cảm thấy thất vọng, công ty bây giờ chỉ là một dấu vết còn con trong tâm trí tôi. Tôi thầm nghĩ nếu như không bị tên Trương ấy quấy rối thì chắc có lẽ tôi vẫn còn làm việc ở đó, dù sao tôi là người luôn hết mình vì công việc. Nhưng mà, chuyện gì phải đến thì nó sẽ đến. Chúng ta không thể tránh khỏi, nói theo chủ nghĩa duy tâm thì đó là số trời đã định. Thôi, chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi.

Trời đã về khuya, tôi mở toang cửa sổ, ánh đèn xa xa kia vẫn lấp lánh từng đêm, nhưng sao tôi cô đơn quá, tôi muốn phá tan nỗi cô đơn lạnh lẽo ấy. Nhưng đứng nhìn cảnh đêm trắng lẽ như thế mà tôi không hề cảm thấy “say”, Vui nhộn là của người ta, tôi chẳng có gì cả. Thật vậy, chẳng có gì hết, trước mặt tôi là những ngày tháng cô đơn nhạt nhẽo. Tôi đang đứng bên lề cuộc sống, tôi muốn tranh đấu, tôi muốn ném nỗi cô đơn, đau khổ vào vực sâu, tôi còn có thể làm được gì nữa? Tôi có thể làm được gì?

Thứ hai, ngày 15 tháng 10

Trưa hôm nay Hiểu Lâm hẹn tôi đi ăn cơm trưa, chị hỏi tôi mấy ngày nay biến đi đâu vậy. Gọi đến công ty thì tiếp tân nói không làm ở đó nữa, gọi về nhà thì điện thoại bận liên tục, điện thoại cầm tay thì tắt máy, hôm qua chị còn định đến nhà tìm tôi. Hiểu Lâm hỏi, “Nhi! Em nghỉ việc ố thật hả?” Tôi vội đáp, “Dạ thật!” Chị lại hỏi, “Vậy em có dự tính gì chưa?” Tôi trả lời, “Bây giờ em cũng chẳng biết phải làm sao! Để thêm một thời gian nữa rồi tính vậy, em vẫn muốn đi tới vùng ven biển tìm việc. Em nghĩ em hợp với công việc ở đó!” Hiểu Lâm nói, “Em nên nghỉ kỹ đi, Gia Gia không thể sống mãi với ông bà ngoại được, em phải chăm sóc nó, trên đời này còn ai dạy dỗ con cái tốt cho bằng cha mẹ chúng?” Hiểu Lâm nói cũng có lý! Có đôi khi ngồi bên Gia Gia, tôi thấy cháu càng lớn thì càng giống Quốc An, đặc biệt là đôi má. Những lúc ấy tôi lại cảm thấy điên lên. Quốc An nói đi là đi, trút hết trách nhiệm. Dạy bảo, nuôi nấng con cái, tất tât mọi thứ đều phó mặc cho tôi. Nhìn thấy con mình ngày càng lớn khôn xinh xắn, người mẹ nào nỡ lòng bỏ rơi nó, nỡ nhún nhường để cho tuổi thơ của con mình lại thiếu vắng tình cảm cha mẹ. Con tôi vô tội, tôi không có một lý do gì không yêu thương con gái! Tôi vẫn còn là cô gái đa sầu đa cảm, tôi nhận thấy mình càng ngày càng yếu đuối. Tôi muốn bay, muốn thoát khỏi hiện thực nhưng có vật gì đó đè nặng lên đôi cánh tôi, tôi không thể bay được. Tôi không còn là Tuyết Nhi của ngày trước nữa, cái ngày mà vì Quốc An, vì tình yêu mà tôi có thể bỏ hết tất cả. Về đến nhà, tôi mở những tấm ảnh của con gái ra xem. Ôi! Sao đôi mắt con đẹp thế, tôi không nén nổi bật khóc. Con gái tôi! Chắc lúc nào nó cũng mong nhớ tôi. Tôi nhắc điện thoại gọi về nhà, ba tôi nghe máy, ba nói, “Ba tính chiều nay gọi cho con đây. Gia Gia bệnh rồi, đi khám bác sĩ người ta nói bị cảm. Hai ngày qua Gia Gia không đến nhà chị Châu được mà phải ở nhà để ba mẹ chăm sóc”. Ba lại nói tiếp, “Nhi à! Con có rảnh không, nếu có thì hãy về thăm cháu đi con, nó nhớ con lắm đó”. Ba nói thêm, “Nhi! Con nói con đi Quảng Châu hả? Con đi thật hả? Nếu muốn liên lạc với con thì ba biết gọi cho con ở đâu?” Tôi đáp, “Thôi được rồi, mai con về”. Ba tôi đã cúp máy từ lâu nhưng tôi vẫn áp sát bên tai nghe. Tim tôi như muốn nói điều gì đó. Tôi gọi cho Hiểu Lâm, nhưng điện thoại không liên lạc được, chắc chị ấy đang có việc riêng, làm gì có thời gian để mà nghe tôi tâm sự! Tôi cứ ngồi nhìn cái điện thoại, với rất nhiều lời muốn bày tỏ. Tôi liền gọi cho chương trình “Đường dây nóng lắng nghe tâm tình của bạn”. Bất luận đầu dây bên đó có ai nghe hay không, tôi cũng không màng tới, tôi chỉ muốn nói thôi...

Thứ ba, ngày 16 tháng 10

Hôm nay khoảng 9 giờ thì tôi về đến nhà. Mẹ đã đưa Gia Gia đến bệnh viện, chỉ có mình ba ở nhà. Tôi để đồ đạc vào phòng rồi cũng lên bệnh viện. Gia Gia đang nằm trong phòng cấp cứu truyền dịch, mẹ tôi thì ngồi kê bên cháu. Gia Gia thấy tôi, cháu vẫy tay chào. Tôi cúi người xuống hôn lên gương mặt bé bỏng của con. Con bé thật đáng thương! Mới có chừng ấy tuổi đầu mà phải vào viện. Cháu cười với tôi, một nụ cười thật ngọt ngào. Mẹ tôi nói, “Gia Gia chỉ bị cảm thôi, không có gì trầm trọng cả. Bác sĩ bảo ngày mai phải truyền dịch nữa”. Mẹ nói với tôi, “Nhi! Con yên tâm đi! Gia Gia có ba mẹ chăm sóc rồi, không xảy ra chuyện gì đâu”. Tôi thuận miệng nói cảm ơn mẹ. Mẹ hỏi, “Con cảm ơn mẹ là cảm ơn cái gì? Con khách sáo với mẹ vậy sao?” Tôi chỉ biết cười trừ thôi. Trong lòng tôi thầm cảm ơn mẹ rất nhiều. Tôi nói,

“Mẹ! mấy ngày nay mẹ đã cực lắm rồi, mẹ về nhà nghỉ ngơi đi, để con ở lại trông cháu là được rồi”. Mẹ tôi đáp, “Mẹ muốn ở cùng con và cháu, đã lâu rồi mẹ con ta không gặp nhau. Đúng rồi! Chuyện con muốn đi Quảng Châu ra sao rồi?” Tôi trả lời, “Bây giờ con vẫn chưa quyết định. Con nghĩ nhiều về Gia Gia, cháu nó càng ngày càng lớn, con không thể để cháu cứ phải nhờ ba mẹ và chị Châu trông nom hoài được. Nếu con đi rồi thì ít có thời gian về nhà, một năm có khi chỉ về thăm ba mẹ 1, 2 lần thôi. Nên con vẫn còn do dự”. Mẹ tôi nói, “Con nói cũng có lý! Con là mẹ của Gia Gia, con không thể để cháu lớn lên trong sự thiếu vắng tình thương của người mẹ được. Huống hồ gì Gia Gia là con gái, có nhiều chuyện cần con chỉ bảo lắm”. Tôi không nói thêm lời nào, chỉ nhìn con. Mẹ tôi nói tiếp, “Nhi! Con không đi cũng tốt. Thật ra thì con đi Quảng Châu là để tìm một cơ hội làm việc mới, kiếm một số tiền kha khá để cuộc sống khỏi phải vất vả phải không? Chỉ cần kiếm được tiền thôi mà, vậy thì ở đâu mà chẳng được. Mà chắc gì con đã quen với cuộc sống nơi đó, chưa chắc gì con có thể tìm được công việc ở đó. Sống ở nơi mình thân thuộc thì thứ gì cũng có. Con người ta sống chẳng phải là để đi tìm những ngày tháng ổn định đó sao!”

Câu nói của mẹ tôi xem ra có phần đơn giản nhưng rất thực tế. Thật vậy, con người ta chẳng phải chỉ mong có được những ngày tháng ổn định, yên bình hay sao? Tự đi tìm vất vả để mà làm gì! Huống chi tôi là một người phụ nữ yếu đuối, cần gì phải bắt đầu lại từ con số không. Tôi sống khá đơn giản, bữa ăn hằng ngày của tôi cũng xem như là đầy đủ, thật sự tôi chẳng phải gồng mình thêm nữa để làm gì. Điều cốt yếu bây giờ là Gia Gia dễ thương vẫn đang chờ tôi; chờ tôi để được yêu thương, được chăm sóc, được sống hạnh phúc.

Đang lúc hai mẹ con nói chuyện thì chị Châu đến. Thấy tôi, chị Châu mừng rỡ. Chị nói, “Nhi! Đã lâu rồi tụi mình không gặp nhau, em khỏe không?” Tôi cười đáp, “Dạ khỏe! Cảm ơn chị đã chăm sóc con em chu đáo, em thật biết phải cảm ơn chị như thế nào cả!” Chị Châu là người rất bộc trực, chị lớn giọng trách tôi, “Xem kìa! Em nói với chị như vậy sao? Chị là người ngoài hả?” Ba người chúng tôi cười với nhau, chị Châu hỏi thăm tôi, “Chị nghe nói em đi Quảng Châu, có thật vậy không? Khi nào thì em đi?” Tôi trả lời, “Em và mẹ vừa nói về chuyện ấy xong, bây giờ em vẫn chưa quyết định”. Chị Châu nói, “Gia Gia cứ để cho chị chăm, cháu rất mến chị. Gần nhà chị có một nhà trẻ, con bé lớn một tí thì có thể đi nhà trẻ rồi”. Chị Châu nói nhỏ vào tai tôi, “Cháu gái của chị là hiệu trưởng của trường đó, em cứ yên tâm, chị sẽ chăm sóc cháu chu đáo”. Tôi nói “Đó là chuyện đương nhiên rồi, nếu như em có đi Quảng Châu thật thì Gia Gia nhất định là nhờ chị lo giúp. Em rất yên tâm để cháu ở bên chị”.

Nói chuyện phiếm một lúc thì tôi bảo mẹ về nhà nghỉ ngơi. Chị Châu không bằng lòng, “Không đi được, trưa hôm nay hai mẹ con em về nhà chị ăn cơm. Chị biết em rất thích ăn cá diếc chiên, chị đã nhờ người đi mua rồi”. Chị Châu quay sang hỏi tôi, “Sao? Em phải nể mặt chị Châu này chứ, em phải đến đấy nhé”. Tôi cười rồi bàn với mẹ, “Mẹ ơi! Hai mẹ con mình không đến không được mẹ ạ”. Mẹ tôi cười, gật đầu đồng ý.

Thứ sáu, ngày 19 tháng 10

Mưa rờn rã suốt mấy ngày liền, đến hôm nay vẫn chưa tạnh. Về quê đã 2 ngày rồi, hôm nay tôi trở lại với “cái ổ” của mình. Minh Quyên từ trại cai nghiện gọi cho tôi, bảo rất nhớ tôi, muốn tôi đi thăm cô. Biết tin ngày mai tôi sẽ đi thăm thì Quyên rất mừng. Cô nói, “Vậy sao? Cậu đừng có gặt mình nhé, mình có nhiều chuyện muốn nói cùng cậu”. Tôi đáp, “Minh Quyên! Mình có khi nào gặt cậu chưa hả?” Cô nói, “Được rồi! Mình đợi cậu, cậu nhất định phải đến sớm đấy!”

Tôi ngồi xuống xem phần tin tức, xem tiếp một vài tiết mục ca nhạc của địa phương rồi tắt ti vi. Tôi gọi điện cho Hiếu Lâm, nghe giọng tôi, chị ấy liền reo lên, “Nhi! Hai ngày nay em đi đâu thế? Điện thoại nhà em không ai bắt máy, điện thoại cầm tay cũng tắt luôn”. Tôi trả lời, “Gia Gia bệnh, em phải về nhà”. Lâm nói, “Thật vậy hả? Sao em không báo cho chị biết để đi thăm nó?” Tôi trả lời, “Chị bận vậy mà. không dám gọi cho chị”. Chị Lâm hỏi tôi, “Nhi! Có thật là em không làm ở công ty đó nữa không?” Tôi trả lời, “Đúng vậy! Em đã làm ở đó nhiều năm rồi, bây giờ em muốn tự do”. Chị Lâm hỏi thêm, “Vậy Quảng Châu thì sao? Em có đi không? Khi nào em đi?” Tôi nói, “Đi hay không thì bây giờ vẫn chưa quyết định. Em thì muốn đi, nhưng chuyện của Gia Gia không thể giải quyết được”. Hiếu Lâm nói, “Đừng có do dự nữa, không đi thì thôi, sao phải chần chừ như thế! Hôm nay em rảnh không? Nếu rảnh thì hai chị em mình đi ăn khuya”. Tôi bảo không muốn đi, tôi chỉ muốn gọi điện hỏi thăm thôi. Lâm nói, “Chị vẫn khỏe, cảm ơn em!”

Đặt điện thoại xuống, thật chán quá! Tôi lại lên mạng. Khoảng 10 giờ Trương tổng gọi điện đến, hắn nói chuẩn bị gởi tiền lương cho tôi. Tôi nói, “Không cần anh phải nhọc tâm, ngày mai tôi đến phòng Tài vụ

lấy cũng được”. Trương tổng nói tiền lương đang ở chỗ hần, hần muốn tôi đến đó lấy. Nhưng tuyệt đối tôi không muốn đến nhà hần. Hần thấy tôi tỏ vẻ cương quyết nên đành đồng ý. Hần nói thêm, “Đợi 2 ngày nữa anh sẽ đi Quế Lâm, anh muốn em đi với anh”. Hần còn đồng ý ra giá cho tôi. Nghĩ đến chuyện hôm đó thì tôi càng cương quyết cự tuyệt hơn. Hần nói, “Em nghĩ thoáng tí đi, sao mà em lại cố chấp đến như vậy, có cơ hội để kiếm tiền mà em lại bỏ lỡ sao?” Tôi trả lời, “Tôi đành phải làm anh thất vọng thôi. Tôi không phải là loại phụ nữ dễ dãi vậy đâu. Tôi sẽ không bao giờ đem bán nhân cách của mình đâu”. Hần cười khẩy, “Trời ơi! Sao cứng rắn quá vậy ta! Cô tưởng cô trong trắng vậy sao?! Thực chất thì... thôi được rồi, không cần nói nhiều nữa, từ nay về sau tôi không tìm cô nữa”. Không nghe tôi nói gì hần nói tiếp, “Cô có biết ở Nhật Bản có cô gái tên là Phan Đảo Ái không? Đó mới đúng là mẫu người để cô học hỏi. Để kiếm tiền, cô ấy đã không ngại dùng thân xác mình để hoán đổi, đó là cái vốn trời à, thật đáng tiếc cho cô”. Nói xong hần liền dập máy.

Tôi không hiểu hần muốn nói gì nên vô mạng tìm kiếm. Tôi gõ vào chữ “Phan Đảo Ái”, vài giây sau, có tới hai mươi mấy tên miền có liên quan đến Phan Đảo Ái. Tôi xem từng trang một. Phan Đảo Ái nổi tiếng là một phụ nữ gợi cảm nhất Nhật Bản hóa ra lại chỉ có vậy thôi sao?! Những cô gái thoát y dạng như vậy ở trên mạng có đầy, có cô còn đẹp hơn, gợi cảm hơn cô ấy nhiều! Tôi còn đọc qua một số bài báo viết về cô ta. Thật ra, Phan Đảo Ái gặp may như vậy không phải nhờ thân xác, mà vì cô ấy đã viết một cuốn tự truyện có tên là Thủ thuật chăn gối. Quyển sách này mới phát hành chưa được một tháng đã đạt doanh số đến gần 500.000 quyển. Theo thống kê thì trong số độc giả, chiếm đại đa số là phụ nữ từ 20 đến 30 tuổi. Nếu phân tích một cách thoá đạo thì “Những cô gái giang hồ có rất ít phẩm hạnh, không phải vì họ không bị lương tâm cắn rứt, mà chính cuộc sống xô bồ này đã nặn ra họ”. Có câu nói, “Phụ nữ chinh phục được đàn ông là đã chinh phục được cả thế giới”. Đàn ông luôn muốn chứng tỏ mình là phong lưu, hào hoa. Cái được gọi là tình dục kia chẳng qua là một món hàng, như thành công của Phan Đảo Ái vậy. Tình yêu cũng đã bị kinh tế thị trường biến thành một món hàng. Trương tổng là loại người rất hợp với kiểu đàn bà như vậy. Hần có tiền, mà “Có tiền là có tất cả”, đó là quy luật. Nhưng thật đáng tiếc, đáng tiếc là cái quy luật đó không đúng với mọi phụ nữ.

Thứ bảy, ngày 20 tháng 10

9 giờ sáng nay tôi đi đến trại cai nghiện để thăm Minh Quyên. Người trực tiếp phụ trách chăm sóc Quyên báo với tôi, Quyên chịu sức ép tâm lý rất nặng, sợ Quyên sẽ tái nghiện. Thần sắc của Quyên đã khá hơn nhiều, nhìn thấy tôi, cô òa khóc, Quyên nói bây giờ cô không có được tự do, Quyên khóc nói là cô bị Lượng hại, bây giờ cô không còn gì hết. Tôi an ủi Quyên một hồi lâu, nghe cô trút bầu tâm sự một lúc, rồi tôi ra về. Tôi muốn về công ty cũ lấy tiền lương, nhưng khi vừa đứng trước cửa công ty thì tôi do dự. Tôi gọi điện đến phòng Tài vụ, người phụ trách nói, tiền đó họ đã đưa cho giám đốc Trương. Tôi liền gọi cho hần, hần nói đang chuẩn bị đến phi trường. Hần rất đặc ý, “Nhi! Anh biết thế nào em cũng sẽ về với anh mà. Anh tin không ai có thể thoát khỏi ma lực của đồng tiền”. Tôi rất bình tĩnh nói, “Anh nghĩ sai rồi, tiền cũng không hần có sức hấp dẫn với tất cả mọi phụ nữ đâu. Tôi chỉ muốn lấy li những gì thuộc về tôi thôi”. Trương tổng do dự một lúc lâu, “Thôi được rồi, cô đến lấy tiền của cô đi, tôi ở công ty chờ cô”. Tôi đi thẳng đến văn phòng làm việc của hần, chỉ có một mình hần ở đó, hần mời tôi ngồi nhưng tôi lờ đi. Tôi hỏi, “Trương tổng! Anh đưa tiền cho tôi đi”. Hần đặt hai tay lên mặt bàn, cười nói, “Anh là người đáng ghét vậy sao? Trương tổng này muốn cô gái nào là được cả. Riêng em thì...” Tôi nói, “Tôi không muốn nói nhiều với anh về chuyện đó nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi”. Hần không trả lời tôi, chỉ nhìn tôi cười cười, một nụ cười đều giả, “Anh đoán tối hôm qua em đã lên mạng xem cái cô người Nhật đó phải không? Như thế nào? Em không thấy là cô ấy đáng để em học hỏi sao?” Tôi hơi tức, “Tôi mong anh hãy đưa tiền liền cho tôi. Nếu không thì...” Hần hỏi, “Nếu không? Nếu không thì sẽ như thế nào...?” Tôi rút từ trong túi ra chiếc điện thoại cầm tay, dứ dứ trước mặt hần và nói, “Tôi gọi cho vợ anh, tôi kêu chị ấy đến, chuyện của anh, chị Lâm đã kể hết cho tôi nghe rồi”. Nghe thế Trương tổng có vẻ kinh ngạc, rồi gượng cười nói, “Thôi được rồi, thôi được rồi, cô học cách gọi viện binh từ lúc nào vậy?” Tôi mặc kệ hần, bước đến lấy sổ tiết kiệm trên bàn làm việc của hần. Vừa lúc đó hần với tay ra chụp lấy tay tôi và nói, “Nhi! Anh yêu em thật mà! Tình cảm của anh đối với em là thật đó!” Tôi muốn giật tay lại, nhưng hần giữ chặt quá, tôi vội nói, “Anh coi chừng, tôi sẽ la lên đó”. Trương tổng nhìn tôi trừng trừng, lúng túng, rồi hần bỏ tay tôi ra. Cả thẹn, hần lớn tiếng, “Được rồi! được rồi! Cô lợi hại thật!” Tôi xem lại tên, số tiền, số chứng minh nhân dân của tôi trong sổ tiết kiệm rồi ra về. Ra khỏi cửa công ty tôi thấy rất sáng khoái, có cảm giác nhẹ nhàng như con chim vừa được thả ra khỏi lồng, như người vừa khỏi bệnh.

Thứ ba, ngày 23 tháng 10

Tối hôm qua tôi quyết định đi khỏi nơi này, không muốn báo cho ai biết. Ngủ một đêm thật ngon rồi thu dọn quần áo, và ra ga. Một mình ngồi trong nhà ga, tôi thấy thật tội tệ. Xung quanh người ta cười nói ồn ào, sao tôi vẫn cảm thấy mình lạc lõng, tôi muốn gào lên thật to, tôi muốn khóc! Ghé đối diện với tôi có một đôi, hình như họ mới yêu nhau, cô gái ngồi trong lòng bạn trai. Tôi chợt nhớ đến cảnh yêu đương hạnh phúc của tôi và Quốc An. Nhớ một lần nghỉ đông, trời rất lạnh, ngồi trên xe, Quốc An ôm tôi vào lòng, xe đi bao xa thì anh ôm tôi bấy lâu. Anh dùng hơi ấm của mình để sưởi cho tôi. Tôi đắm chìm trong cái ấm áp, cái hạnh phúc ấy. Tôi như đang bay, tôi bay lên chín tầng mây vì hạnh phúc. Có hạnh phúc thì chuyện gì mà tôi lại không làm được chứ! Huống hồ gì cái lạnh ngoài kia. Nhưng ông trời có công bằng với con người ta bao giờ đâu. Trong chớp mắt thì những cảnh hạnh phúc đó của tôi cũng tan thành mây khói. Sao tình yêu lại vội đến mà cũng vội đi như thế?! Nó làm tôi..., làm tôi... Trong khóe mắt tôi rưng rưng giọt lệ... Nhân viên của bến xe báo là hành khách nào đi Quảng Châu thì đến trạm soát vé và lên tàu. Tôi vội lau nước mắt rồi bước đến nơi soát vé.

Tạm biệt nhé! Tạm biệt nhé giấc mộng của tôi! Tạm biệt nhé thành phố vui sướng mà cũng lắm đau khổ! Lần này tôi đi không biết khi nào sẽ quay lại. Tôi lặng lẽ khóc, không biết đó là giọt hạnh phúc hay đau buồn nữa. Lấy làm lạ, cô nhân viên kiểm vé hỏi tôi, “Chị ơi! Chị có sao không?” Nhìn về mặt đầy lo lắng của cô ấy, tôi lắc đầu, cố gượng cười, “Không sao đâu! Cám ơn cô nhé!”.

Lên tàu tìm được chỗ ngồi và chỗ để hành lý, tôi chồm người ra khỏi cửa sổ để nhìn người đưa tiễn. Đối diện với tôi là một cô gái rất dễ thương, bạn trai của cô thì gầy nhỏ đang đứng dưới đất mà cứ nhón người lên cửa sổ, cô gái khom người xuống, cố gắng đưa hai cánh tay ra ngoài cửa sổ. Họ nắm tay nhau không rời, trên nét mặt hiện lên niềm hạnh phúc. Tôi nhắm mắt lại, tôi không thể nhìn họ đang diễn cảnh tình yêu đẹp đẽ. Dù nhắm mắt nhưng trong đầu tôi vẫn hiện lên cảnh ấy. Tình yêu ơi! Tình yêu! Người là thiên sứ mà cũng là tên đao phủ nhẫn tâm! Tôi hé mắt nhìn họ. Anh chàng gầy nhom ấy cứ cố nhón chân lên để ôm hôn cô gái. Họ muốn lưu lại thời khắc này cho 10 năm sau, thậm chí là 100 năm sau. Tình yêu quả có sức mạnh diệu kì! Có lẽ bác tài xế không nỡ phá hỏng thời khắc quý giá của họ nên bóp ba tiếng còi rồi tàu từ từ chuyển bánh. Anh chàng ấy cứ chạy theo tàu, tàu càng tăng tốc, anh ta cũng tăng tốc, anh đang chạy đua với xe lửa. Tình yêu! Đó là tốc độ của tình yêu!

Tàu chạy được một đoạn, cô gái bắt đầu bình tĩnh trở lại, cô đã khóc như thể chưa từng khóc, không thêm biết gì đến chung quanh. Cảnh chia ly bao giờ cũng náo lòng! Tôi làm ra vẻ như không để ý đến cô, nhưng thật ra trong tôi vẫn đang bùng bùng một ngọn lửa. Lúc đó điện thoại của tôi reo lên. Là ba của tôi gọi, giọng ba hốt hoảng, “Gia Gia vừa mới bị xe tông, bây giờ nó đang ở trong bệnh viện”. Người tôi lạnh toát mồ hôi, choáng váng, tôi hét lớn, “Có nặng không? Bị thương ở đâu?” Ba nói, “Bây giờ chỉ biết là nó gãy xương chân thôi, còn cái khác thì phải đợi kết quả xét nghiệm”. Tôi nói, “Ba hãy bình tĩnh lại đi, khi nào có kết quả cụ thể thì báo cho con biết liền nha!” Ba nói, “Nhi! Con đang ở đâu vậy? Về đây liền đi con”. Tôi chỉ kịp nói, “Con về liền” thì điện thoại của tôi hết pin. Tôi sốt ruột như con kiến bị đốt trong chảo, tôi rất lo, không biết phải làm sao đây, tôi muốn khóc... Một chị ngồi cạnh tôi hỏi, “Em ơi! Nhà em có việc gì gấp à?” Tôi nhìn chị rồi không nói tiếng nào. Nhìn về mặt bình tĩnh của tôi, chị hỏi tiếp, “Đừng quá căng thẳng. Có phải ba em gặp chuyện gì không?” Thấy chị có vẻ nhiệt tình nên tôi kể chuyện của Gia Gia cho chị ấy nghe. Nghe xong chị đưa điện thoại cho tôi, bảo tôi gọi về nhà xem tình hình thế nào. Tôi cảm ơn chị rồi từ chối, chị nói thêm, “Chị nghĩ là em nên xuống tàu ở ga kế tiếp đi. Nếu em có việc gấp thì hãy làm xong rồi hăng đi”. Lời nói đó làm tôi bừng tỉnh, tôi nên xuống ở ga kế tiếp thôi, tôi cần phải lo cho

16. Chương 16

Thứ tư, ngày 24 tháng 10

Trong nỗi giày vò ấy, tôi trở lại quê. Gia Gia đã ra đi trước lúc tôi trở về. Ba nói, “Gia Gia chết do xuất huyết não”. Tôi gục xuống bật khóc, tôi gào thét, tôi muốn theo con, tôi... tôi hét to tên Gia Gia, nhưng con gái tôi không có một chút phản ứng nào. Tôi quay lại hỏi ba, “Người tài xế tông chết Gia Gia ở đâu rồi ba?” Ba trả lời, “Hắn chạy luôn rồi. Ba đã báo cảnh sát, đội điều tra của huyện đang tìm kiếm”. Ba tự trách, “Đều do ba cả. Nếu như ba không đón Gia Gia từ nhà chị Châu về. Nếu như ba không mang đồ cho bác Lưu thì Gia Gia sẽ không, sẽ không...” Trời ơi! Con tôi!

Khi mở mắt ra thì tôi thấy mình đang nằm trên giường bệnh, tay phải đang truyền dịch, tôi la lớn tên con, tôi muốn ngồi dậy. Có một bàn tay nào đó đã ngăn tôi lại, tôi mở mắt nhìn. Thì ra đó là mẹ! Nước mắt mẹ rơi lã chã, mẹ nói bằng giọng van nài, “Con gái ngoan của mẹ! Con đừng như vậy. Con đã mất một đứa con. Mẹ cũng không muốn mất thêm đứa con của mẹ nữa”. Tôi không khóc nữa, tôi nhìn những giọt nước mắt của mẹ. Đúng thế! Tôi không thể làm ẹ đau khổ. Tôi đã mất con rồi. Tôi không thể mất thêm một người mẹ nữa. Mẹ tôi cũng không thể mất tôi. Tôi bình tâm lại, nói với mẹ, “Mẹ! Mẹ đi lo cho ba đi. Chúng ta khỏe thì mới lo được chuyện hậu sự cho cháu. Ba cần mẹ hơn con”. Mẹ còn đang do dự. Tôi nói tiếp, “Đi đi! Mẹ đi đi!” Mẹ vừa đi thì chị Châu đến.

Tôi nhờ điện thoại của bác sĩ trực ban để gọi cho Hiểu Lâm, tôi muốn chị đến đây ngay. Nói thật là lòng tôi đang quặn đau, tôi cần tìm người để mà thổ lộ. Lúc này tôi lại lên vi tính viết nhật ký. Tìm tôi như ai vô ai xé. Tôi thật... Tôi còn gửi cho Quốc An vài dòng tin nhắn, mong anh ta sớm xem được.

Thứ bảy, ngày 27 tháng 10

Hai ngày rồi tôi buồn khổ vô cùng, lúc nào tôi cũng phải cố gượng cười. Tôi không muốn làm cho ba mẹ phải buồn thêm nữa. Ba mẹ đã buồn đã khổ vì tôi và Gia Gia nhiều rồi. Ở bệnh viện một ngày, tôi đã khỏe được phần nào, tôi cố làm bộ đã khỏe hẳn. Đương nhiên là ba mẹ vẫn bán tín bán nghi rồi. Để chứng minh là mình không sao, tôi đi siêu thị mua về một túi thức ăn dinh dưỡng. Tôi về đến nhà thì thấy mẹ đang đứng tựa vào ba.

Lúc ấy, trong nỗi cô đơn quạnh hiu, tôi ngồi thừ ra đó, không biết là nên làm gì bây giờ. Đời người như một giấc mơ, đến và đi thật vội vàng. Gia Gia đến thế giới này mới có hơn một năm, cuộc đời tươi đẹp vừa mới bắt đầu thì cháu đã ra đi. Ậy là nỗi đau sẽ theo suốt cuộc đời tôi, không bao giờ xóa mờ. Gia Gia là kết tinh tình yêu của tôi và Quốc An, và cũng là vật hy sinh của tình yêu đó. Nếu không kết hôn, tôi đã không sinh ra Gia Gia, nếu tôi không để Gia Gia cho ba mẹ nuôi, thì đâu có xảy ra chuyện như hôm nay. Tôi đổ hết bao nhiêu nỗi oán hận lên Quốc An. Hà Quốc An, anh là thằng xấu xa, anh là..., anh là tội nhân của tôi và Gia Gia. Hà Quốc An! Bây giờ anh ở đâu? Anh có biết là con của tôi đã chết thật rồi không?

Tôi tìm được hai bức ảnh của Gia Gia, có một bức Gia Gia chụp chung với ba mẹ, nhìn gương mặt đáng yêu của con, không kiềm lòng được, tôi hôn lên mặt con trong bức ảnh thật lâu. Trong tâm trí tôi bây giờ chỉ có hình ảnh nụ cười của con. Hiểu Lâm gọi hỏi thăm xem tôi đã đỡ tí nào chưa. Tôi nói tôi đang ở nhà và tôi không sao đâu. Hiểu Lâm nói mai chị ấy sẽ đi cùng tôi đến nhà tang lễ để tạm biệt Gia Gia lần cuối. Hiểu Lâm nói bây giờ cũng đang buồn vì vừa cãi nhau với Minh. Thật ra Đạt Minh không sai, có điều trong lòng chị đang lo nghĩ đủ chuyện. Chị nói Tết này sẽ đưa con trai lên ở vài ngày để mẹ con gần gũi nhau hơn. Tôi biết Hiểu Lâm thấy thương cảm trước cái chết của Gia Gia. Trên đời này, có bà mẹ nào mà lại không thương con chứ! Chẳng qua là lực bất tòng tâm thôi. Tôi đang buồn mà lại còn phải khuyên chị ấy nữa, “Nghĩ thoáng một tí đi chị, đừng có tự trói buộc mình trong gông cùm như thế, đừng có nhìn sự việc một cách tẻ tẻ như vậy. Cái chết của Gia Gia là ý trời, ai mà chẳng mong nó lớn lên một cách vui vẻ chứ”. Hiểu Lâm nói, “Nhi! Ngoài miệng thì em nói vậy thôi. Ôi! Minh thật là kỳ, lẽ ra chị phải khuyên em mới đúng chứ, đằng này em lại phải khuyên chị. Nhi! Em đừng quá đau lòng nữa nha!” Nghe thế tôi càng buồn hơn, nước mắt cứ thế tuôn trào. Tôi không chế ngự được nỗi đau thương. Hiểu Lâm vội hỏi tôi, “Nhi! Em sao thế? Em đừng có như vậy chứ!” Tôi đáp, “Em không sao! Em nhớ Gia Gia quá...”

Chủ nhật, ngày 28 tháng 10

Từ nhà tang lễ về thì đã hơn 1 giờ trưa. Đạt Minh đề nghị mọi người ra ngoài ăn. Nhưng tôi và mẹ chẳng lòng dạ nào mà ăn. Không nói thêm gì, chúng tôi ngồi bất thần trên ghế sofa. Mẹ tôi liên tục lau nước mắt, trong lòng tôi cũng u ám. Gia Gia là nơi gửi gắm tình cảm của tôi. Bây giờ tôi chẳng còn gì. Gia Gia đi rồi, tình cảm của tôi và Quốc An cũng tan biến theo con. Ngày trước, mỗi khi nhìn thấy con là tôi lại nhớ những ngày tháng tươi đẹp khi chúng tôi còn bên nhau, bây giờ thì đã hết, hết thật rồi. Tình yêu thời thanh xuân của tôi cũng đã tan theo mây khói rồi. Tôi nhận ra rằng, vì tình yêu, tôi đã đau khổ, đã thất bại. Tôi bắt đầu nghi ngờ về cái gọi là tình yêu, trên đời này liệu có tình yêu thật không? Tình yêu là cái gì mà lại khiến người ta đau khổ?

Cả nhà vẫn ngồi đó, tôi nghĩ không thể để chuyện này ảnh hưởng đến sức khỏe của ba mẹ, cái gì đã qua thì cũng đã qua rồi, ba mẹ vẫn còn đây. Ở độ tuổi như ba mẹ tôi, điều gì giúp họ sống vui tươi? Đương nhiên là sức khỏe rồi! Có sức khỏe mới có sống vui được. Tôi đứng dậy nói, “Con đói rồi, con muốn ăn cái gì đó”.

Ba tôi gạt đầu đồng ý. Tôi kéo mẹ theo nhưng mẹ nói không dói. Tôi cứ ngồi lì ra đó. Một lúc sau, thấy tôi không nhúc nhích gì nên mẹ đành phải chiều ý tôi. Tôi dìu mẹ xuống lầu. Đến trưa, tôi cùng mẹ thuyết phục ba đi bệnh viện. Tôi bảo mẹ về nhà nghỉ ngơi, để tôi ở lại chăm ba, mẹ tôi không chịu, mẹ muốn ở lại với ba. Hiểu Lâm và Đạt Minh cũng về rồi. Tôi thật biết ơn anh chị, cả hai đã bỏ cả công việc mà phụ giúp tôi lo hậu sự cho Gia Gia.

Thứ sáu, ngày 2 tháng 11

Mấy ngày qua tôi ở bên ba mẹ, sức khỏe của ba cũng đã khá hơn nhiều.

Trong đêm tối chỉ có mình tôi cô đơn đối diện với căn nhà quạnh vắng, tôi nghe lòng mình trống rỗng. Cả ngày mẹ ở bệnh viện chăm sóc ba. Ở nhà nhìn mãi tấm hình con, tôi như muốn phát điên lên. Khuôn mặt non nớt xinh xắn ấy làm cho tôi hạnh phúc mà cũng lắm nỗi hối hận. Tôi tự trách mình, Gia Gia đoán mệnh một phần cũng do tôi. Thế mà có một dạo tôi còn muốn bỏ rơi con nữa chứ. Tôi thật là người mẹ vô tâm. Tôi muốn xin lỗi đứa con gái bé nhỏ của tôi. Xin lỗi con nhé! Gia Gia! Gia Gia vẫn thường trở về trong những giấc mơ của tôi. Cả ngày tôi cứ nhớ con, ngày cả nhật ký tôi cũng không buồn viết.

Thứ bảy, ngày 3 tháng 11

Tối hôm qua tôi nhận được điện thoại của Quốc An. Anh cuống cuống hỏi, “Gia Gia chết thật rồi sao?” Tôi đáp, “Quốc An! Tối giờ này anh mới xem tin nhắn của tôi à?” Quốc An nói, “Đã rất lâu rồi anh không dùng cái địa chỉ mail đó, hôm nay mới tình cờ xem. Nhì! Có thật là Gia Gia của anh không còn nữa hả?” Tôi đáp, “Tôi nói thật đó, tôi không gạt anh đâu. Như vậy đã vừa lòng anh chưa?!...” Nói xong tôi liền cúp máy. 6 giờ sáng hôm nay Quốc An lại gọi nữa. Anh nói, “Anh đang ở phi trường, khoảng hai tiếng nữa anh sẽ đến nơi”. Tôi không nói tiếng nào. Quốc An nói tiếp, “Nhì! Em đi cùng anh đến nhà tang lễ thăm con nhé!” Tôi đồng ý. Tôi muốn anh ta xuống máy bay thì đi thẳng đến nhà tang lễ luôn, đến nơi rồi thì báo cho tôi. Anh ta nói, “Em hận anh đến mức đó sao? Trước mặt con, em hãy nể mặt anh một chút được không?” Tôi không nói gì rồi cúp máy.

Chỉ có hai tiếng đồng hồ thôi mà sao nó lâu thế, sao lại có cái gì đó cứ bòn chòn trong tôi! Sắp 9 giờ thì Quốc An gọi, bảo rằng anh ta đã tới nhà tang lễ và đang trước cửa đợi tôi. Tôi thu xếp một lúc rồi đi đến nhà tang lễ. Từ xa tôi đã thấy Quốc An, anh ta mặc chiếc áo khoác màu xanh đen, tóc dài phủ tai. Tôi hơi xúc động, người đàn ông đó là tình yêu tuổi thanh xuân, là người mà có một thời tôi đã đặt hết niềm tin. Sao tôi lại xúc động như thế nhỉ? Nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi. Tôi đã chế ngự được tình cảm của mình, những gì tươi đẹp giờ đây đã là quá khứ. Ngày hôm nay chúng tôi gặp nhau không phải là để hò hẹn, mà vì một sinh linh nhỏ bé đã ra đi mãi mãi. Đời người hợp rồi lại tan. Bốn mắt nhìn nhau như đã nói bao điều, Quốc An lộ vẻ bất an và đau khổ. Anh ta chìa tay ra muốn nắm lấy tay tôi nhưng tôi gạt tay lại. Ngượng quá, anh ta nói, “Nhì! Anh là kẻ có lỗi với em và con, em tha thứ cho anh nhé!” Tôi đáp, “Tôi không biết, anh cứ hỏi Gia Gia đi”. Anh ta nói, “Em đừng có giày vò anh nữa được không?” Tôi liền nói, “Tôi giày vò anh cái gì kia chứ?”

Chúng tôi cùng đi vào nhà mai táng, trong hàng hà sa số những tấm bia mộ ấy, Quốc An đã nhận ra di ảnh của con mình. Trước ảnh con, Quốc An nghẹn ngào không nói nên lời, hai mắt dần dần đỏ hoe. Tấm hình trên bia đá chụp hôm lễ Quốc tế Thiếu nhi, trông Gia Gia cười thật hạnh phúc. Đứng ở đó khá lâu, rồi Quốc An gào lên đau đớn, “Gia Gia! Con của ba! Ba lại thăm con đây!” Nói đến đó, anh ta ôm mặt khóc. Rồi anh ta quỳ sụp xuống đất. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Quốc An khóc trong nỗi đau khổ đến thế. Quốc An nói tiếp, “Gia Gia! Con hãy tha thứ cho ba nhé! Ba yêu con mà!” Tôi đứng bên cạnh mà lòng cũng đau. Hà Quốc An ơi là Hà Quốc An! Biết nên có sự này thì ban đầu anh việc gì phải...? Bây giờ anh biết mùi vị của khổ đau chưa?

Trên đường về nhà, Quốc An hỏi tôi, “Nhì! Em đã có dự tính gì cho tương lai chưa?” Tôi đáp, “Không có dự định gì hết. Trái đất quay làm sao thì tôi sống như vậy thôi!” Anh ta nói tiếp, “Em có thể cho anh cơ hội để chuộc lỗi không? Những thứ anh mất đi đã quá nhiều rồi, anh không muốn mất thêm em nữa”. Tôi nói, “Tôi đồng ý thì sao? Không đồng ý thì sao? Tất cả đều là quá khứ cả rồi!” Đúng lúc ấy có chiếc taxi chạy đến, tôi gọi taxi rồi lên xe. Xe từ từ lăn bánh. Tôi quay đầu lại nhìn, vẫn thấy Quốc An đứng ở đó nhìn theo chiếc xe taxi. Lúc ấy, tôi thấy anh ta thật đáng thương! Còn gì đau thương và mất mát hơn khi người thân yêu của mình không còn nữa?

Tôi về nhà ba mẹ tôi, ba mẹ vẫn ở trong bệnh viện, tôi cô đơn ngồi trên chiếc ghế sofa, không khí thật tĩnh lặng. Một lúc sau thì có tiếng gõ cửa, đó là Quốc An. Vừa thấy anh ta, tôi liền quay người lại, bỏ vào nhà, tôi lạnh lùng, “Anh đến đây làm gì?” Quốc An nói, “Nhi! Em đừng như thế, anh đã đáng thương lắm rồi!” Tôi bật khóc, “Sao lúc đó anh không nghĩ tôi đáng thương? Quốc An! Tôi hận anh! Tôi hận anh đến mức muốn giết chết anh, anh đáng bị ngàn dao băm vằm”. Quốc An van xin, “Nhi! Anh sai rồi! Em cho anh cơ hội đi, cho anh cơ hội để chuộc lỗi. Anh đã sai rồi, không thể sai thêm nữa! Anh yêu em!” Tôi càng khóc to hơn, khóc cho bao nhiêu oan ức, bao nỗi tủi hờn! Quốc An bước đến gần rồi lấy khăn giấy lau nước mắt cho tôi. Khóc... khóc... khóc rồi tôi ngồi vào lòng anh ta lúc nào không hay. Vẫn như ngày nào, anh vuốt tóc tôi, từ từ áp mặt vào tóc tôi, hôn nhẹ nhàng. Anh nói, “Nhi! Anh rất ân hận vì những chuyện đã qua! Hãy để cho anh làm lại từ đầu nhé!” Nghe thế tôi bỗng giật mình bừng tỉnh. Tôi chồm ngồi dậy, lắc đầu, “Không, không, tôi không thể quên được những chuyện đã qua. Tôi không thể quên! Tôi không thể quên mà bắt đầu lại từ đầu với anh được. Anh đã làm tổn thương tôi rồi! Vết thương ấy không bao giờ và sẽ không bao giờ có thể hàn gắn lại được”. Tôi lớn tiếng, “Đi! Anh đi khỏi đây ngay!” Quốc An bị tôi làm cho ngẩn người ra, nên anh ta nhìn tôi chăm chăm, lúng túng. Muốn nói điều gì đó, nhưng không thể mở lời. Anh lặng lẽ ra về.

Thứ hai, ngày 5 tháng 11

Hôm nay mẹ xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng. Tôi cũng về với “cái lồng chim” của mình. Một mình buồn chán trong ngôi nhà quanh vắng, tiếng cười trong trẻo của Gia Gia vẫn loáng thoáng đâu đây. Dường như con đang gọi tôi. Tôi ngồi bật dậy, lật tung đồ đạc để tìm ảnh của con gái, tôi muốn nhìn lại những thời khắc của con. Nhưng thật đáng tiếc! Gia Gia chụp có chưa tới 10 tấm hình. Lúc trước mải lo công việc mà tôi không dành nhiều thời gian cho con, đương nhiên hình ít là phải rồi. Tôi thật là người mẹ đáng trách!

Đạt Minh gọi đến nói là Quốc An đang ở nhà anh, muốn tôi tới nay đến nhà anh để gặp mặt. Vì lúc đi Quốc An có lấy tài liệu của người ta nên không dám xuất đầu lộ diện. Tôi nói không muốn gặp anh ta.

Đạt Minh, Hiếu Lâm, Quốc An ba người cùng nhau đến nhà tôi. Hiếu Lâm và Minh đều có ý vun vào, nói giúp Quốc An. Minh nói Quốc An muốn đưa tôi đi Bắc Kinh sống và làm lại từ đầu ở đó. Tôi từ chối, chị Lâm nói, “Người ta đã có lòng thành thì em hãy chấp nhận đi. Đời người ai mà tránh được sai lầm. Nhưng điều quan trọng là họ có biết sửa sai hay không”. Đạt Minh tiếp lời, “Chúng ta cứ mãi nghĩ đến mặt sai trái của anh ta, chứ hoàn toàn không suy xét xem tại sao anh ấy phạm sai lầm? Và sai lầm ở chỗ nào? Thành công thì cũng do hoàn cảnh thuận lợi, sai lầm cũng thế, cũng phải suy xét đến hoàn cảnh chứ. Không thể vì một lần phạm lỗi mà cả đời người ta phải mang tội”. Xem ra thì Hiếu Lâm và Đạt Minh sắp trở thành những triết gia mất rồi. Thật buồn là những lời nói triết lý ấy không thể xoa tan đi hết những nỗi khổ đau mà tôi đã gánh chịu. Nếu như họ có thể hàn gắn được vết thương đó thì tôi tin là tôi và Quốc An có thể gương vỡ lại lành. Thật đáng tiếc! Thật đáng tiếc! Trên đời này không có thứ thuốc nào trị khỏi vết thương lòng! Lúc này Quốc An cứ cúi đầu xuống, cứ như đứa trẻ phạm lỗi. Trong đầu tôi lại hiện lên hình bóng Gia Gia, tôi nhớ con, tôi nhớ con đến độ chị Lâm và Minh nói gì tôi cũng không biết. Tôi không nói gì thêm, nên hai người họ đành ra về. Trước lúc đi, Đạt Minh còn nói, “Thôi được rồi! Bọn này có việc phải đi trước, để cho hai người cứ từ từ mà suy nghĩ. Bọn mình mong rằng hai người có thể lại vui vẻ như ngày nào”. Tôi quát ầm lên, “Minh! Cậu nghĩ chuyện đơn giản vậy sao? Nói hợp là hợp. Nếu là cậu thì cậu có thể làm như vậy không?” Minh hơi cáu, nhưng chỉ gượng cười. Nhìn anh lúc ấy thật buồn cười. Chị Lâm nói, “Tuyệt Nhi của tôi ơi! Nếu em không muốn thì không ai có thể ép em được”. Chị quay sang nói với Quốc An, “Ai đã làm cho tim cô ấy chai lì như thế, không phải tại cô ấy, chính là anh đấy. Tuyệt Nhi đáng yêu như thế này mà anh nhẫn tâm bỏ đi!” Hiếu Lâm và Minh, người nói người phụ họa, vừa nói vừa bước ra khỏi cửa, để lại mình tôi và Quốc An. Chúng tôi không ai nói lời nào trong bầu không khí trầm lắng. Rất lâu sau, Quốc An ngồi dậy, lại “bịch” một cái anh ta đã quỳ gối trước mặt tôi, hai tay nắm chặt lấy tay tôi, “Nhi! Em tha lỗi cho anh đi. Cho anh một cơ hội để chuộc lỗi. Anh yêu em! Ly hôn rồi anh rất nhớ em. Em hãy chấp nhận anh lần nữa nhé!” Nhìn thái độ thành khẩn của anh ta, tôi không nỡ lòng nào để anh ta như thế. Năm đó tôi bày tỏ tình yêu của mình với anh ta thì anh ta không thèm để ý, còn bây giờ thì... bây giờ tất cả cái gọi là dũng khí của một nam tử hán cũng không còn, quỳ gối trước mặt người phụ nữ mà anh ta từng ruồng bỏ để mong được tha thứ. Tại sao lại như vậy? Tại sao phải đợi đến lúc mất đi thì mới thấy quý, mới thấy yêu thương? Nhìn Quốc An nước mắt lăn dài trên má, tôi đã đưa tay lau những giọt nước mắt ấy, rồi tôi hôn vào má anh, không nói gì thêm, tôi nhắm mắt lại. Tôi không muốn dùng những câu nói cay độc làm anh tổn thương thêm nữa. Anh ôm xiết tôi vào lòng, rồi hôn lên trán, lên mặt... Tôi

chợt nhớ đến cảnh ân ái ngày trước. Tôi vẫn nhắm hai mắt lại, anh mơn trớn, vuốt ve tôi. Anh nhẹ nhàng đưa tôi vào cảm giác mê mẩn cuồng như ngày trước. Khi anh hôn lên da tôi, một luồng khoái cảm lại cháy bỏng trong tôi. Tôi đến Gia Gia, bỗng chốc lạc thú ấy tan thành mây khói. Tôi cố sức đẩy Quốc An ra. Anh hỏi tôi, “Nhi? Em sao thế?” Tôi quay mặt sang chỗ khác rồi đáp, “Em vừa thấy Gia Gia”. Nghe vậy Quốc An cũng ngậy người ra, sau một lúc trấn tĩnh, anh mới nói, “Nhi! Em sinh cho anh một đứa khác nhé. Anh muốn dùng cách này để chuộc lỗi”. Tôi quát lớn, “Anh tưởng là chuyện gì cũng có thể theo ý anh muốn hay sao? Không! Quốc An! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!”, nói xong tôi òa khóc. Tôi khóc một lúc sau vẫn thấy Quốc An ở đó, đang ngồi trên sofa. Tôi thay quần áo, thu dọn một lúc rồi nói, “Tối nay anh ở đây đi, nó từng là nhà của anh mà”. Tôi bỏ đi, Quốc An kéo tay tôi nói, “Ở lại đi em!” tôi liền đáp, “Tôi ở lại được nhưng Gia Gia của chúng ta đã đi rồi, nó đã không còn trên đời này nữa!”

Thứ năm, ngày 8 tháng 11

Trưa nay tôi về đến nhà thì Quốc An đã đi rồi. Anh ta để lại một quyển sổ tiết kiệm và một lá thư với nội dung là, “Tuyệt Nhi! Em yêu của anh! Lúc em đọc những dòng chữ này thì anh đã đi rất xa. Anh định chờ thêm vài ngày nữa để bắt tên sát nhân tông chết Gia Gia phải đền tội, rồi anh cùng em đi nơi khác làm lại từ đầu. Anh bị sốc mạnh trước cái chết của con, mọi niềm vui trên đời này dường như đều bị chôn vùi. Anh rất ân hận. Anh những tưởng rằng cái chết của con có thể hàn gắn tình cảm của chúng ta, nhưng anh đã lầm. Chuyện này trách ai bây giờ? Chỉ biết trách bản thân, trách anh đã làm cho em đau khổ. Tại anh cả! Anh đã chối bỏ tình yêu của mình. Bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi! Trong em bây giờ chỉ chất chứa nỗi oán hận. Xem ra thì mong muốn cùng em gương vỡ lại lành chỉ là mộng tưởng của anh thôi...! Anh đã không thể tìm lời nào để biểu đạt ý của mình nên chỉ còn cách duy nhất là quỳ trước mặt em, hồng mong em tha thứ, nhưng em cũng không chấp nhận... Đây là số tiền 10.000 tệ mà anh đã kiếm được bằng chính đôi tay của mình, anh muốn để lại để em lo cho Gia Gia. Những tháng ngày tươi đẹp của chúng ta đã đông cứng ở đây rồi! Anh sẽ gửi email cho em. Kể đã làm em đau khổ. Hà Quốc An. Trưa 6 tháng 11 năm 2001”.

Quốc An cũng đi rồi! Lúc này tôi mới thấy hối hận, tôi hối hận vì mình đã không chấp nhận cho anh ta cơ hội. Nhưng liệu tôi có thể quên những chuyện đã qua không?! Tôi có thể sống vui vẻ như ngày ấy được không?! Không! Không! Tôi không thể! Sốt ruột. Tôi ngồi trấn tĩnh một lúc sau rồi gọi điện về quê để hỏi thăm tình hình của ba mẹ, ba nói, “Nhi! Hôm nay đội công an điều tra nói là tên sát nhân chạy chiếc xe đó đã đến thú tội, là một cô gái”. Tôi vội hỏi, “Có thật vậy không ba? Con muốn giết chết tên sát nhân ấy, hẳn đã cướp đi đứa con bé nhỏ của con!” Tôi nói tiếp, “Ba! Ngày mai con sẽ về”. Ba an ủi, “Nhi! Con đừng quá xúc động như thế! Người ta phạm tội thì chắc chắn sẽ bị pháp luật trừng trị”. Tôi đáp, “Ba! Con biết rồi. Mai con về”. Tối, nằm trên giường mà tôi không tài nào ngủ được, trong đầu cứ nghĩ đến tên sát nhân ấy. Tôi nguyện rửa và muốn giết chị ta quá đi mất!

17. Chương 17

Thứ sáu, ngày 9 tháng 11

Hôm nay tôi chạy vội về quê, ba mẹ vẫn còn buồn vì cái chết của Gia Gia. Ba nói, “Đúng là một cô gái đã tông chết Gia Gia, cô ấy tên Từ Thành Phương, làm ở cửa hàng rượu trên triền núi. Con cô ấy đang học trung học, ba năm trước cô ấy đã ly hôn. Cả nhà sống nhờ vào chiếc xe honda ấy”. Nghe mẹ nói thế mà người tôi vẫn cứ nóng ran như thể có thể đốt cháy tất cả mọi thứ. Một lúc sau tôi nói, “Dù có như thế nào con cũng muốn người tông chết Gia Gia phải đền tội”. Mẹ tôi nói, “Nhất định phải đòi cô ta bồi thường, lấy mạng đền mạng, đó là thuận theo lẽ trời”.

Đến trưa tôi cùng ba đến đồn công an, Tiểu Lý, người phụ trách vụ án của Gia Gia nói là, “Ngày hôm đó Thành Phương phải đưa một người khách nước ngoài đến địa điểm du lịch, trên đường về, cô ấy đi quá nhanh nên đã tông vào một cháu gái trên đường. Lúc đó thấy cháu bé đi cùng với một ông lão, sợ phải chịu trách nhiệm, do dự một hồi rồi cô ấy bỏ chạy. Lúc đó, cô ấy đội nón bảo hiểm nên không ai nhìn thấy. Mãi đến ngày hôm qua, cô ấy mới gọi điện đến đồn cảnh sát thú tội. Cô ấy nói vì biết được người chết là một đứa bé nên cô ấy không ăn ngủ gì được, lương tâm cắn rứt, nên cô ấy đã...” Khi Tiểu Lý thuật lại chuyện này, tôi nhìn thấy mắt ba tôi ướt ứa, có lẽ ông cụ đang tự trách mình. Tôi hỏi Tiểu Lý chỗ Thành Phương tạm giam. Tiểu Lý nói, “Chúng tôi đã thẩm vấn cô ấy và chuẩn bị giao cô ấy cho tòa án xét xử. Căn cứ

vào hành vi này đã đủ để xử cô ấy vào tội giết người rồi. Hơn nữa, Bộ Công an và Chính phủ từ trước đã có quyết định không cho chở khách đến các địa điểm du lịch rồi, cho nên cô ấy cũng vi phạm quy định này nữa”. Tôi hỏi Tiểu Lý tôi có thể gặp mặt cô ấy một lần không. Tiểu Lý đồng ý. Tiểu Lý dẫn tôi và ba vào phòng tạm giam, trong phòng, tôi thấy Thành Phương đang ngồi gục đầu vào giường. Tôi đứng ngoài cửa sắt còn cô ấy thì đứng phía trong, chúng tôi chỉ thấy nhau qua cái ô cửa nhỏ. Tôi nói, “Tôi là mẹ của đứa bé mà chị đã tông chết”. Cô ấy bán tín bán nghi nhìn tôi, rồi run rẩy, quỳ xuống, vừa khóc vừa nói, “Tôi đáng chết, tôi xin lỗi chị”. Tôi lạnh lùng nói, “Chị quỳ làm gì, con gái tôi có sống lại được đâu”. Chị ta khóc òa lên, “Tôi sợ tôi không gánh được trách nhiệm này, tôi rất sợ. Lúc ấy tôi muốn đưa cháu đến bệnh viện, nhưng nghĩ đến viện phí đắt đỏ và tiền phạt của công an, tiền bồi thường, tôi đã toát mồ hôi. Đi được một đoạn rồi, tôi đã định quay xe lại để chở cháu đi bệnh viện. Nhưng thấy đám đông người xúm lại, tôi đã do dự, tôi không đủ dũng khí. Chị ơi! Chị tha thứ cho tôi nhé!” Tôi cũng khóc theo cô ấy, nhưng quay người đi, không đành lòng nhìn cô ta khóc. Lúc này thì Tiểu Lý đến. Thấy tôi muốn bỏ đi, Thành Phương đứng lên, tay đưa ra ngoài qua cái ô cửa nhỏ ấy như muốn níu lấy tôi, miệng hét lớn, “Chị ơi! Tôi có tội với chị! Tôi xin chị! Tôi còn có con! Nó đang đợi tôi ở nhà!” Tôi không nghe cô ấy phân trần nữa, tôi bỏ về mặc cho cô ấy quỳ ở đó. Ba tôi cũng theo tôi về, ba nói, “Cô ấy cũng thật đáng thương!” Nhưng mà luật pháp không thể dung tình cho kẻ đã cướp mạng sống đứa con gái nhỏ dại của tôi.

Về đến nhà thì trời đã tối, mẹ đã chuẩn bị cơm nước đâu đó sẵn sàng, chị Châu cũng có ở đó. Thấy tôi khóc, mẹ cũng buồn theo. Tôi vội cười gượng nói, “Không có gì đâu mẹ!” Mẹ đã làm một bữa cơm thật thịnh soạn nhưng tôi còn lòng dạ nào để ăn nữa kia chứ! Ba cũng không nói lời nào. Một người mồm miệng liến thoắng như chị Châu mà cũng ngồi im. Tôi nghĩ, nhìn thấy vẻ mặt của tôi như thế này, mẹ hẳn rất đau lòng, mấy ngày qua mẹ đã đau buồn vì chuyện của Gia Gia nhiều rồi. Nên tôi giả vờ vui vẻ ăn uống rất nhiệt tình. Thấy thế mẹ cũng vui, gấp thức ăn cho tôi đầy cả chén. Nhưng tôi thì phải cố nuốt khổ đau vào lòng. Ba thì vẫn còn buồn, ba nói là mình không đói, không muốn ăn. Ba muốn đi ngủ sớm. Tôi bảo mẹ hãy đi theo an ủi ba. Chị Châu giúp tôi thu dọn chén bát rồi ra về. Một mình tôi ngồi đối diện với chiếc máy vi tính mà viết những lời đau thương này.

Chủ nhật, ngày 11 tháng 11

Tôi về với cái tổ của mình, ngủ một giấc thật say, đến trưa thì ba gọi điện thoại nói, “Cái chết của Gia Gia là do tai nạn giao thông, họ đã chuyển vụ án cho cơ quan điều tra rồi. Mặc dù chúng ta không báo án nhưng họ vẫn thụ lý vụ án này”. Tôi nói, “Con không muốn kiện cáo gì hết, chị ta đã vi phạm gì thì để cho tòa án xử lý, con không để tâm đến. Gia Gia đã chết, bây giờ họ có xử như thế nào thì Gia Gia cũng không thể sống lại được”. Ba nói, “Nhi! Chuyện đó, thật ra là do ba không đúng, trước giờ ba rất muốn nói câu xin lỗi con nhưng ba không thể nào thốt nên lời. Nhi con! Con có thể tha thứ cho ba được không?” Tôi đáp, “Ba! Ba đừng tự trách mình như vậy. Đâu có ai muốn chuyện đó xảy ra! Ba đừng nên quá đau buồn, con không trách ba đâu. Chuyện đã qua thì cho nó qua đi ba. Con còn trẻ mà, con còn có cơ hội để làm mẹ nữa mà”. Đầu dây bên kia, ba không nói lời nào. Tôi liền nói thêm, “Ba đừng như thế!” Gác điện thoại xuống mà nụ cười của con cứ lớn vồn quanh tôi. Tôi lại cô đơn, sao nỗi cô đơn cứ xiết chặt lấy tôi làm tôi muốn nghẹt thở. Tôi bèn lên mạng tìm bạn tâm sự để bớt buồn. Trong chatroom có ba người đang nói chuyện, tôi vào chào họ. Họ hỏi tôi không đi làm sao? Tôi nói là tôi đang thất nghiệp và đang được tự do.

Phù Nhi: Mình năm nay đã 26 tuổi rồi, mình không muốn đi làm.

Tôi: Tại sao?

Phù Nhi: Bạn là nam hay nữ?

Tôi: Như cậu vậy!

Phù Nhi: Kết hôn chưa?

Tôi: Kết hôn rồi nhưng cũng ly hôn rồi. Một cuộc hôn nhân đau buồn và nhiều n

Phù Nhi: Mình cũng đã từng yêu rồi, nhưng chỉ chơi vậy thôi. Mình bỏ anh ta...

Sau đó chúng tôi kể cho nhau nghe về chuyện của mình. Cô ấy an ủi tôi, cô ấy đưa cho tôi số QQ của cô ấy, chúng tôi trở thành tri kỷ qua mạng. Đã rất lâu, rất lâu rồi tôi không cùng nói chuyện với ai lâu và say sưa đến thế. Chúng tôi nói chuyện đến hơn 2 giờ trưa, Phù Nhi nói bụng cô ấy đang “kháng kiện” (muốn

ăn cái gì đó). Tôi cũng đã đói, nên gọi điện xuống quán cơm để gọi cơm. Năm ngón tay tôi đã tê cứng vì đánh máy quá nhiều, cầm đũa ăn cơm cũng không nổi. Phù Nhi lại gọi tôi, chúng tôi tiếp tục tâm sự đến hơn 11 giờ đêm. Lúc này, điện thoại của tôi lại reo, Phù Nhi gọi tới. Giọng cô ấy nghe rất dễ thương, cô ấy nói hôm nay là ngày cô ấy vui nhất. Tôi nói tôi cũng thế. Phù Nhi người Nam Kinh, cô ấy hăm hở rủ tôi đến Nam Kinh để phát triển sự nghiệp. Tôi đáp để vài ngày nữa xem sao, nếu như có thể tôi sẽ đến đó. Sau khi tắt máy vì tính, tôi lại ngồi nhìn chăm chăm vào điện thoại, có cái gì đó khoan khoái lạ thường. Tôi biết, tôi phần chần lên được như vậy là do Phù Nhi. Tôi nên cảm ơn cô ta.

Thứ năm, ngày 15 tháng 11

Mấy ngày qua không ra khỏi cửa, ngày nào tôi cũng ngồi trước máy tính. Thế giới muôn màu muôn vẻ của internet có thể tạm thời làm cho tôi vui đi nỗi đau mất con và nỗi trống trải trong lòng. Con người là vậy! Lúc có công việc, ngày nào cũng đi làm rồi tan sở, đều đều nhàm chán thì muốn được tự do thoải mái. Nhưng một khi đã thất nghiệp, đã được tự do rồi thì lại muốn làm việc, muốn được bận rộn. Bây giờ tôi là người như vậy. Cả ngày lên mạng tôi đã thấy chán rồi! Bỗng nhiên Hiểu Lâm gọi điện đến hỏi tôi mấy ngày qua đã đi đâu mà chị ấy tìm không ra. Chị ấy còn hỏi tôi chuyện của Gia Gia xử thế nào rồi. Tôi trả lời, “Thì cái gì nên làm cũng đã làm hết rồi”. Nghe giọng điệu của tôi như vậy, Hiểu Lâm cũng buồn. Chị nói, “Nhi!... Không phải là chị trách gì em, nhưng có lúc em tỏ ra rất là vô tình”. Tôi hiểu ý Hiểu Lâm muốn nói gì. Tôi nói “Em cũng chẳng biết nên giải thích thế nào với chị nữa? Chứ chị thấy em là người như thế

Hiểu Lâm không nói đến chuyện này nữa, mà nói ngày mai chị định về khu mỏ XX, đi lâu như vậy rồi, không biết sức khỏe của con cái ra sao nữa.

Tôi nói, “Được đó, về là đúng rồi”. Hiểu Lâm hỏi, “Em về cùng chị nhé? Dù sao đi nữa thì bây giờ em cũng đang rảnh rang, đi đâu đó thư giãn thì tốt hơn”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói, “Thôi chị ạ, em đi cùng sẽ ảnh hưởng đến chuyện của chị”.

Hiểu Lâm nói, “Không sao đâu, em cũng chưa đến đó bao giờ mà”.

Tôi nói, “Thôi, em không muốn đi, chị đi với Đạt Minh không phải sẽ hay hơn sao?”

Hiểu Lâm nói, “Đạt Minh lại càng không thể đi được”. Hiểu Lâm nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Thôi được rồi, em không muốn đi thì chị cũng không ép làm gì”.

Đặt máy điện thoại xuống, tôi lại cảm thấy hơi hối hận. Khi Gia Gia mất, Hiểu Lâm đã bỏ cả chuyện làm ăn để đến bên tôi, giúp tôi vượt qua được nỗi đau mất con, giờ người ta rủ đi chơi một chuyến mà tôi cũng không chịu, tôi như vậy thì coi có được không cơ chứ.

Nghĩ như thế tôi liền gọi ngay cho Hiểu Lâm nói là tôi sẽ đi, nhưng lại bị kẹt điện thoại nên tôi cũng thôi luôn.

Thật ra thì nguyên nhân mà tôi không muốn đi cũng chẳng phải là do tôi vẫn đắm mình trong nỗi đau mất đi bé Gia Gia, tôi vốn không có tâm trạng cứng nhắc như thế

Tôi chẳng có tâm trạng nào để làm bất cứ chuyện gì nữa cả ngoài việc tán gẫu trên trang web “Khi con người ta đến tuổi trung niên”, tìm đại một người đàn ông để trò chuyện, nghe anh ta kể chuyện tình cảm của mình. Mãi đến hơn hai giờ sáng thì anh ta mới kể xong chuyện, tình yêu là cái quái gì cơ chứ? Sao đàn ông, đàn bà trên đời này đều khổ sở, mệt mỏi vì tình thế nhỉ?

Cứ như lời của Trần Minh hát Yêu thì yêu đi, còn hối hận nữa làm gì? Nếu không yêu thì sẽ không có gì phải hối tiếc sao? Không đâu, nhiều khi còn hối hận hơn nữa đấy.

Thứ ba, ngày 20 tháng 11

Hiểu Lâm từ khu mỏ XX đã về.

Trong điện thoại chị nói, “Tuyết Nhi, chị định học kì sau sẽ rước con lên đây học, nhưng thằng bé lại không chịu lên, em nói xem chị có phải là...”

Tôi nói, “Xem ra thì trong mắt con trai chị, chuyện chị ly hôn lại có ảnh hưởng không hay như thế. Nó đã hiểu chuyện rồi, với lại ba nó thế nào chả nói xấu chị với nó. Bởi vậy có lẽ nó hận chị rồi đấy. Ly hôn sẽ

làm ảnh hưởng đến tâm lý và sức khỏe của con cái, tính cách của những đứa con trưởng thành trong gia đình tan vỡ sẽ có những nét dị dạng, những điều này chúng ta đều rõ cả mà”.

Hiếu Lâm nói, “Lúc trước, khi em muốn đi Quảng Châu, chị còn khuyên em là không nên làm ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Gia Gia, thế nhưng chính chị lại chẳng nghĩ đến những điều đó, chị chỉ mới đi có hai tháng thôi mà thằng bé đã giận chị đến vậy rồi”.

Tôi nói, “Chị phải hiểu cái cảm giác bị bỏ rơi nó như thế nào chứ, chị ly hôn rồi bỏ đi, xem ra thì có vẻ bình thường, nhưng thực tế thì chị đang bỏ rơi chồng và con đấy, chị hiểu không? Là bỏ rơi đó”.

Hiếu Lâm nói, “Tuyệt Nhi ơi, em nói xem chị nên làm gì đây?”

“Làm gì ư? Chị có muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này không?”

Hiếu Lâm có vẻ căng thẳng, “Vậy phải làm sao đây hả, Tuyệt Nhi, em góp ý cho chị với”.

Tôi nói, “Giờ thì em cũng chưa nghĩ ra cách gì hay cả, những gì đã mất rất khó mà tìm lại được, nhất là chuyện tình cảm. Còn chuyện bị bỏ rơi thì em rất có kinh nghiệm, cho nên em nghĩ là chị muốn bù đắp lại cũng khó lắm, có lẽ cần phải có thời gian chị ạ”.

Hiếu Lâm chẳng nói gì cả. Tôi lại nói tiếp, “Chị Hiếu Lâm à, cũng đừng quá tự trách mình như thế, những việc của quá khứ thì làm sao cứu vãn được, thôi thì mình nên quý trọng cuộc sống hiện tại, chị và Đạt Minh vẫn tốt chứ?”

Hiếu Lâm nói, “Ừ thôi được, chẳng qua là hôm nay tâm trạng của chị xấu quá, làm Đạt Minh cũng buồn lây”. Trong điện thoại lại vang lên giọng của Đạt Minh, “Em Tuyệt Nhi ơi, có khỏe không?” Tôi cự, “Anh trở thành anh tôi từ khi nào ấy nhỉ?”

“Ê ê, sao em lộn xộn vậy, anh bây giờ là chồng của chị họ em đấy nhé”. Tôi nói, “Anh rể ư, anh rể cái con khỉ, chưa chắc là chị Hiếu Lâm của tôi sẽ lấy cậu đâu nhá”. Đạt Minh nói, “Làm gì có chuyện ấy, em cứ đợi mà coi, anh rất có lòng t

Đạt Minh nói, Thành có gọi điện đến hỏi thăm chuyện của tôi. Thành nói, sau khi xem nhật ký của tôi xong, cũng rất đau lòng về cái chết của Gia Gia. Thành kể có gửi mail cho tôi, không biết tại sao lại nói là hộp mail của tôi đã hết hạn rồi nên không thể gửi được. Thành định gọi cho tôi, nhưng sợ hỏi đến chuyện của Gia Gia lại làm tôi đau lòng.

Tôi nghĩ cái cậu Thành ấy cũng hay thật đấy, anh ta sống hạnh phúc rồi thì liền quên bống luôn tôi. Tôi nói với Đạt Minh, tôi sẽ gọi cho Thành.

Thứ hai, ngày 26 tháng 11

Trời âm u

Có hai người nọ yêu nhau, thường cùng nhau ngắm hoàng hôn, rồi sau đó cùng cầu nguyện được sống thật hạnh phúc bên nhau. Thế nhưng vào một ngày kia, chàng trai không may mắc bệnh nan y. Cô gái tuyệt vọng liền đến hỏi Thượng đế, phải làm sao để có thể cứu được người yêu của mình. Thượng đế nói, chỉ có một cách thôi, con phải biến thành một con bướm, trong vòng ba năm, con không thể gặp anh ấy với hình dạng con người được, cũng không thể nói chuyện với anh ấy được, chỉ cần con làm được như thế thì sẽ cứu được anh ấy. Cô gái chấp nhận. Cô yêu anh còn hơn cả mạng sống của mình. Thế là cô gái biến mất. Chàng trai rất đau lòng, hàng ngày chàng đến bãi biển mà họ đã từng nguyện ước để nhớ về cô.

Cánh bướm ấy cứ nhẹ nhàng bay quanh anh, nó nghĩ, chỉ cần ba năm thôi thì chúng ta lại có thể ở bên nhau được rồi. Anh có biết là em yêu anh lắm không?

Cứ thế từng ngày từng ngày trôi qua, thời hạn ba năm ngày càng gần hơn. Trong lòng bướm tràn đầy niềm hy vọng. Nhưng một ngày nọ, tại bãi biển mà họ đã từng ước nguyện, con bướm vô cùng đau xót khi trông thấy bên cạnh người yêu của nó là một người con gái khác. Con bướm nhẹ nhàng bay tới bên chàng trai, nghe anh nói với cô gái rằng, “Anh đã từng yêu một người con gái, nhưng cô ấy lại đột ngột mất tích. Thật may là em xuất hiện, xoa dịu đi nỗi đau của anh”. Con bướm nghe thấy như thế thì vô cùng đau đớn và lặng lẽ bay đi luôn.

Chàng trai sắp cùng cô gái ấy kết hôn, cũng chính ở nơi giáo đường mà anh đã từng nói sẽ kết hôn với cô. Con bướm trần trần nhìn anh trao nhẫn cho cô gái. Nước mắt nó tuôn rơi, chậm chậm bay đi, nhẹ nhàng đậu lên vai anh, sau đó nghe anh nói,... “tôi đồng ý lấy em làm vợ!”

... Thế là con bướm chẳng còn biết gì nữa cả...

Thượng đế thấy con bướm đau lòng đến thế, liền nói với nó, “Con đã hy sinh cho anh ta nhiều đến vậy mà anh ta chẳng hề hay biết, lại lấy người con gái khác, bây giờ thì con có thể quay trở lại hình dáng con người rồi, không cần phải làm bướm nữa đâu...”

Con bướm lắc đầu, “Không, hay là con cứ làm một cánh bướm vậy...”

Đó là câu chuyện mà người bạn trên mạng tên là Phù Nhi kể cho tôi nghe. Câu chuyện thật buồn, đọc xong lòng tôi trĩu nặng, một sự trĩu nặng khó diễn tả thành lời.

Câu chuyện này có tên Đã từng có cánh bướm nào đậu trên đôi vai của bạn chưa? Phù Nhi nói, cô ấy chính là cánh bướm gốc gác ấy đấy.

Tôi nói, tại sao trong chuyện tình cảm, phụ nữ luôn là người sẵn sàng hy sinh tất cả, những câu chuyện tình cảm của phụ nữ thường luôn thê lương như vậy, sự chung thành và sự cống hiến của phụ nữ đối với tình yêu luôn vượt qua sinh mệnh của họ.

Phù Nhi nói, hãy xem câu chuyện cảm động và buồn bã này đi, lúc nào phụ nữ cũng là người hy sinh, sao đàn ông lại không làm như thế được cơ chứ? Muốn có được người phụ nữ nào đó thì họ luôn dùng lời ngon ngọt, làm người kia hài lòng, mãn nguyện. Đến khi người phụ nữ bắt đầu mê muội vì tình yêu thì đàn ông lại chẳng thêm đoái hoài gì đến tình cảm của người phụ nữ. Trong chuyện tình cảm, đàn ông chỉ muốn nhận mà thôi.

Tôi không hiểu Phù Nhi đang nói những gì, giống như một nhà triết học vậy, cứ như là đang trút hết bất mãn ra khỏi con tim vậy. Thật ngạc nhiên là cô ấy còn trẻ vậy mà sao tâm trạng đầy chua xót.

Phù Nhi nói, “Chị Tuyết Nhi à, em chính là cánh bướm tội nghiệp, là cánh bướm đã bị thương ấy đấy”.

Phù Nhi kể rằng, cô từng được một người đàn ông đã có vợ yêu thương, cô cũng rất yêu anh ta, anh ta cũng hứa là sẽ ly dị vợ rồi cưới Phù Nhi làm vợ. Phù Nhi đã sống trong những lời đường mật của anh ta, đã sống kiểu “già nhân ngãi non vợ chồng” với anh ta ba năm nay. Phù Nhi chỉ mới 23 tuổi, và từng phá thai một lần. Quay nhìn lại thì anh ta vẫn đang rất hạnh phúc vui vẻ bên vợ, còn Phù Nhi thì lại cô đơn lẻ loi một mình trong gian phòng nhỏ, nước mắt thường tuôn rơi vì thương cho thân phận mình. Phù Nhi đã dâng hiến cả tuổi thanh xuân của mình cho tình yêu, bây giờ thì trắng tay.

Tôi khuyên, “Phù Nhi ơi, hãy cứng rắn lên, đừng trở thành nô lệ của tình yêu nữa”.

Phù Nhi nói, “Tại chị không biết đẩy thôi, trong lòng em đau xót lắm, em cũng muốn cứng rắn lên nhưng lại không làm được...”

Phù Nhi vội vã thoát khỏi mạng.

Tôi ngây người ra trước máy tính một hồi lâu mới định thần lại, tôi lại vào QQ một lần nữa để xem phần ghi nhớ câu chuyện bướm bướm mà Phù Nhi đã kể, trong bóng tối mờ ảo ấy, tôi dường như cũng trở thành một con bướm, một con bướm có bề ngoài thật xinh đẹp nhưng trong lòng lại mang một vết thương một mối đớn đau.

Phù Nhi à, tối nay em sẽ bay đến đâu chứ? Em cũng vẫn đậu trên vai người đàn ông ấy ư?

Thứ năm, ngày 29 tháng 11

Tối hôm qua, trò chuyện trên mạng với Phù Nhi cả đêm.

Phù Nhi nói, “Chị Tuyết Nhi, chị vẫn ở vậy à?”

Tôi biết thật ra thì Phù Nhi cũng chỉ sống có một mình mà thôi. Cô là bồ nhí của người ta, có chung một người đàn ông với một người phụ nữ khác, nhưng cái thứ tình cảm anh ta dành cho Phù Nhi dường như chỉ là một sự bố thí mà thôi.

Phù Nhi nói, “Chị Tuyết Nhi này, chị cứng rắn hơn em nhiều, chị dám yêu dám hận, còn em thì, ngoài chuyện đau khổ một mình ra, chẳng tìm thấy cách nào hay hơn cả”. Tôi không biết nên an ủi Phù Nhi như thế nào nữa, thật ra thì cả hai chúng tôi đều là người bị hại trong tình yêu.

Mãi đến lúc trời sáng tôi mới thoát khỏi mạng, gọi điện thoại kêu một hộp cơm để ăn rồi sau đó muốn ngủ thiếp đi.

Nhưng, càng nghĩ thì lại không ngủ được, nằm trên giường, mặc dù mí muốn sụp xuống nhưng trong đầu thì luôn thấy hình ảnh một cánh bướm xinh đẹp đang bay lượn, ánh mắt đau buồn của Phù Nhi cứ như lượn lờ đung đưa trước mắt tôi, không tài nào gạt đi được.

Đột nhiên tôi nghĩ đến Minh Quyên, vào chiều tối hôm đó, cái người mà tôi thấy ở trước cửa quán rượu có thật là Minh Quyên không nhỉ? Chẳng phải Quyên hiện đang ở trong trại cai nghiện sao? Sao lại ra ngoài được chứ. Tôi liền gọi đến trung tâm cai nghiện để hỏi thăm Minh Quyên, người ở phòng trực ban của trung tâm cai nghiện nói là không biết. Thế là tôi đành phải đích thân đi thôi. Đã lâu rồi tôi chưa gặp Minh Quyên, không biết bây giờ cô như thế nào nữa?

Hơn một giờ trưa thì tôi đến trung tâm cai nghiện, đến đó mới biết nửa tháng trước Minh Quyên đã ra trại rồi. Cái cô Minh Quyên này thật tình, ra trại rồi mà cũng chẳng thêm báo cho tôi một tiếng nữa, lúc đó thì tôi mới tin, người mà chiều tối hôm ấy tôi nhìn thấy ở quán rượu Tân Trào chính là Minh Quyên.

Từ trại cai nghiện về, tôi không biết nên làm gì nữa, nên đi đâu để giết thời gian bây giờ nhỉ. Ma xui quỷ khiến tôi lại vào một quán rượu ở đường Sơn Tây, vì mới là buổi chiều nên trong quán cũng vắng vẻ, chỗ quầy bar rượu có hai người đàn ông đang ngồi cười cười giỡn giỡn với cô phục vụ quầy, thấy tôi vào nhưng họ vẫn tỏ ra rất thờ ơ, trong quán rượu, âm nhạc dập dềnh khắp phòng, mang lại cho người ta một thứ không khí ấm áp ngọt ngào kỳ bí.

Tôi tìm một chiếc bàn trong góc để ngồi, lúc đó tôi mới để ý thấy là ở trong mấy góc kín và tối có mấy cặp nam nữ đang ôm ấp nhau. Người phục vụ đến, lịch sự hỏi tôi muốn dùng gì, tôi gọi một ly rượu nho đỏ của Úc. Tôi buồn ngủ đến nỗi hai mí mắt cứ như là bị keo dán dính lại vậy, tôi nhắm mắt lại, mặc cho tiếng nhạc saxophone thấm vào tai.

Lúc ấy có một chàng trai đến, ngồi đối diện với tôi. Anh ta đặt cái hộp quẹt lên bao thuốc lá hiệu “Trà hoa”, tôi chỉ liếc nhìn anh ta một cái và không thêm để ý đến nữa. Chàng trai trẻ ấy không nhịn nổi liền hỏi tôi, “Chị gì ơi, chị đi một mình hay sao?”. Tôi cũng chẳng nói gì hết. Anh ta lại hỏi tiếp, “Chị à, có rảnh không, c tôi phục vụ chị không, tôi có thể trò chuyện với chị”. Tôi trừng mắt nhìn anh ta rồi nói, “Thôi cảm ơn cậu, tôi chỉ muốn được yên tĩnh thôi”. Anh ta lại nói tiếp, “Cứ một mình như thế làm sao mà vui lên được, tôi không lấy nhiều tiền đâu, nếu cảm thấy không hài lòng thì chị khỏi trả tiền cũng được”. Lúc ấy tôi mới biết cái gã này là những người đàn ông chuyên làm cái nghề “Phục vụ nhu cầu tình cảm”, mà người đời thường gọi là “trai bao”. Thường thì mấy gã “trai bao” này là những người kiếm sống dựa vào tướng mạo và thân xác của mình, chuyên phục vụ cho những người đàn bà có nhu cầu về tình cảm và sinh lý, so với mấy cô gái bán hoa thì cũng là “đồng môn huynh đệ” cả thôi.

Cái gã trai này đúng là lì thật, đã bảo không cần rồi mà gã vẫn cứ bám dai như đĩa, rồi lải nhải đủ chuyện, tức giận tôi chỉ còn cách bỏ đi.

Ra khỏi quán rượu, trời vẫn chưa tối. Một cơn gió lạnh ủa đến, tôi vội vã thắt lại chiếc khăn quàng cổ, tôi định vào quán rượu để giết thời gian, nhưng thật ra, quán rượu lại không phải là nơi mà những phụ nữ độc thân như tôi nên lui tới.

Tôi gọi điện cho Hiếu Lâm, muốn mời Hiếu Lâm cùng đi đâu đó ăn, nhưng chị ấy nói là đang bận. Xem ra tôi lại phải tiếp tục gặm nhấm nỗi cô đơn một mình rồi.

18. Chương 18

Chủ nhật, ngày 2 tháng 12

Trời âm u

Cũng khoảng một tuần không viết nhật ký rồi. Cứ cảm thấy cái quyển nhật ký này có viết thì cũng chẳng có tác dụng gì cho lắm, cũng như một người bạn trên mạng đã từng nói “Cậu viết những dòng ấy thì có tác dụng gì cơ chứ?” Đúng thật, viết những chuyện ấy ra thì có gì hay nhỉ? Ngược lại những chuyện riêng tư của mình trong cuốn nhật ký còn làm cho người khác có ấn tượng không hay về một phụ nữ hơi phóng túng và không bị

Thế nhưng mấy ngày không viết thì lại nhớ, xem ra tôi đúng là hết thuốc chữa rồi. Viết nhật ký đã trở thành một phần cuộc sống hiện nay của tôi, tôi chẳng cách nào bỏ qua hay thay đổi được nữa. Tôi vẫn thường hay nghĩ, ngày nào cũng rảnh rang, không có chuyện gì làm, cứ ở nhà thế này cũng không tốt, sống một mình, thui thủi một mình, cơ hội để tiếp xúc với xã hội bên ngoài cũng ngày một ít đi, tôi nghi ngờ chẳng biết liệu mình có bị mắc bệnh thần kinh không nhỉ, thời gian gần đây lại thường hay gặp ác mộng, lúc thì mơ thấy Hà Quốc An, lúc là Trương Diễm, lúc là Gia Gia khi còn sống, có lúc lại có cảm giác như là đang bị ai đuổi bắt vậy, tôi cứ thế chạy thục mạng, nhưng tay chân chẳng thể nhúc nhích được, mềm nhũn không sao chạy nổi. Tôi không có nơi nào để ẩn trốn, bị bao vây tứ bề. Tỉnh dậy sau cơn ác mộng là không thể nào ngủ lại được, mắt cứ mở trừng trừng nhìn bốn bức tường, tôi cảm thấy như mình bị nổi cô đơn nuốt chửng vậy.

Để thoát khỏi ác mộng vì cô đơn, tôi quay về nhà ở vài bữa. Ở bên ba mẹ, được ba mẹ che chở, tâm trạng tôi đã khá hơn nhiều. Tôi đi chợ mua thức ăn với mẹ rồi cùng làm công việc nhà, rồi lại cùng ba mẹ mua hàng, bận rộn luôn tay, cuộc sống cũng trở nên đầy đủ và có ý nghĩa hơn. Xem ra thì con người ta sống phải bận rộn một chút, nếu không thì cuộc sống sẽ chẳng có ý nghĩa gì nữa. Sống mà không có hoài bão cũng không được, khi cuộc sống vật chất đã đầy đủ rồi thì càng cần phải có mục tiêu để vươn tới, nhưng tôi thì làm được gì đây chứ? Ba nói, “Tuyết Nhi à, con không cần phải đi tìm việc làm nữa đâu, quay về trông coi, quán xuyên cái cửa hàng này đi. Ba đã lớn tuổi rồi, có khi cũng lực bất tòng tâm, ba mẹ đều muốn để lại cửa hàng cho con kinh doanh”. Tôi không trả lời ba mẹ, ít nhất thì giờ đây tôi cũng chưa muốn ngồi cả ngày ở cửa hàng, rồi cứ làm đi làm lại những việc giống nhau như thế này đâu.

Hôm qua tình cờ gặp được Lưu Linh, người cùng làm ở công ty cũ, cô ấy cũng vừa mới xin nghỉ việc. Cô kết hôn với một người lớn hơn mình những hai mươi tám tuổi, chồng giàu có, cho cô nhà cao cửa rộng. Suốt ngày cô ấy cũng chẳng phải làm gì, việc duy nhất mà cô làm là mỗi ngày, từ 7 giờ đến 9 giờ tối, đến Trung tâm Thể dục Thẩm mỹ Tân Mỹ để tập, cô ấy hẹn tôi cùng đi. Sáng nay tôi đã đăng ký, hôm nay tập buổi đầu tiên. Tôi muốn tập tành một chút cho thoải mái, hy vọng là việc tập thể thao như thế có thể mang lại cho tôi những niềm vui mới.

Thứ ba, ngày 4 tháng 12

Trời âm u

Mới sáng sớm Minh Quyên đã gọi điện thoại đến. Minh Quyên đã thực sự được ra khỏi trung tâm cai nghiện rồi. Tôi mừng quá.

Minh Quyên nói, “Tuyết Nhi này, trưa nay rảnh không? Lâu rồi hai đứa mình chưa có dịp tán dóc với nhau, hôm nay mình phải nói cho đã mới được”. Tôi vui mừng nhận lời.

Nhưng lúc tôi chuẩn bị đi thì Minh Quyên lại gọi điện đến nói là có chút việc không thể đi cùng tôi được, hẹn tôi ba khác. Mất cả hứng. Cái cô Minh Quyên này cũng thiệt là...

Tôi đành phải lên ngồi trước máy tính, mở hộp mail năm triệu tin Tân Lãng lên xem, hộp mail mới được dọn sạch ngày hôm qua, hôm nay lại đầy nhóc, toàn là email do những người bạn trên mạng gửi, họ đều tỏ ra hết sức nhiệt tình đối với quyển nhật ký của tôi, đều muốn kết bạn với tôi. Sự nhiệt tình của họ bỗng chốc khóa lấp đi nỗi cô đơn lạnh lẽo của tôi.

Trong vô số những bức mail, tôi thấy mail của Hà Quốc An. Khá hồi hộp, tôi mở nó ra. Thư của Hà Quốc An khoảng gần một ngàn chữ, anh ấy hồi tưởng lại chuyện tình cảm trước đây của chúng tôi. Anh ấy tỏ ra ân hận vì sự vô tình của mình, và liên tục nhắc tới Gia Gia. Anh ấy còn gửi kèm theo một bài mà anh đã đăng trên báo để gửi gắm nỗi nhớ thương con gái của chúng tôi. Đọc xong bài văn anh viết về con gái, lòng tôi bỗng chùng lại...

Trước mắt tôi lại hiện lên cái cảnh Quốc An quỳ trước hộp hài cốt của con gái mà sám hối.

Trái tim tôi lại đau nhói vì Hà Quốc An. Đột nhiên tôi nghĩ đến việc có nên tìm cho Gia Gia một mảnh đất nhỏ để làm mộ, tôi không thể cứ để nó ở nhà mai táng mãi được.

Tôi viết qua quýt cho Hà Quốc An mấy chữ, coi như trả lời anh ấy vậy.

Tôi đến nhà tang lễ.

Taxi vừa ngừng trước cổng nhà tang lễ, tôi trông thấy Vương Kiềm Hùng đang đi ra cửa, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong tôi là không lẽ Vương Tân Mai đã qua đời rồi sao?

Vương Kiềm Hùng nước mắt chảy dài, sau anh ta còn có một cụ già. Tôi bước tới hỏi thăm, “Vương Kiềm Hùng, Tân Mai có phải cô ấy đã...”.

Vương Kiềm Hùng cố gượng vui vẻ nói, mẹ Vương Tân Mai đã mất, mất hồi tuần trước. Vương Kiềm Hùng - người đàn ông cao to, mạnh mẽ thế kia sao nghe giọng nói lại bi thương thế.

Vương Kiềm Hùng lại hỏi tôi, “Tuyệt Nhi, cô đến đây để...?”

Tôi cúi đầu, khẽ nói, “Con gái tôi...”

Vương Kiềm Hùng liền nói ngay, “Tôi hiểu rồi, Tuyệt Nhi à, cô cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé. Tôi đi trước đây”. Nói xong anh liền quay sang dìu ông cụ, đó là ba của Tân Mai. Tôi dõi mắt trông theo họ đi khuất rồi mới đi vào cổng nhà tang lễ. Tôi đến thăm Gia Gia, muốn mua mộ cho Gia Gia thì phải đến Văn phòng Quản lý Nghĩa trang của Ủy ban khu vực

Lúc đi ra khỏi nhà hỏa táng, nghe thấy tiếng còi đình tai phát ra từ chiếc xe màu đen ở phía xa, sau đó tôi thấy Vương Kiềm Hùng đứng trước xe, vẫy tay chào tôi, “Tuyệt Nhi, nhà cô ở đâu thế, để tôi đưa cô về nhà trước rồi sẽ quay lại bệnh viện thăm Tân Mai”.

Tôi nghĩ, cũng lâu rồi tôi không đến thăm Tân Mai, liền nói với Vương Kiềm Hùng, tôi cũng muốn đi thăm Tân Mai. Vương Kiềm Hùng nghĩ một hồi rồi nói, “Thôi được”, và cho xe chạy về hướng bệnh viện Tâm thần.

Một mình Vương Tân Mai ngồi ở chiếc ghế gỗ trong phòng, vừa cười vừa hát. Chúng tôi đi vào phòng, cô cũng chẳng có phản ứng gì cả, cứ như thế giới này chỉ có mỗi mình cô vậy. Vương Kiềm Hùng nói, “Tân Mai, ba đến thăm em này”.

Tôi nhìn thấy ba Tân Mai đã nước mắt ràn rụa, khẽ lấy tay áo để lau nước mắt. Vương Tân Mai quay người lại, đột nhiên phá lên cười ha ha với chúng tôi.

Ba người chúng tôi cứ thế đứng ở đó khoảng hai mươi phút, trầm lặng không nói câu nào, chỉ nhìn Tân Mai tự diễn trò một mình. Tôi nhìn thấy gương mặt Vương Kiềm Hùng đầy vẻ đau đớn. Vẻ lạnh lùng của người đàn ông chín chắn cứ như một bức điêu khắc mang những đường viền vô cùng rõ nét vậy, đẹp nhưng lạnh lùng, làm cho người ta trông thấy mà e ngại, nhưng cũng làm cho người ta sinh lòng ái mộ. Tôi nghĩ, người đàn ông đang ở trước mặt tôi đây tâm tư thế nào nhỉ? Phụ nữ thiếu sự quan tâm săn sóc của đàn ông thì chưa hoàn mỹ, còn đàn ông nếu thiếu sự dịu dàng của người phụ nữ thì sẽ ra sao đây? Sẽ lạnh lùng ư? Sẽ lặng lẽ ư? Hay hoang mang trong tình cảm?...

Ngày 7 tháng 12

Trời mưa

Tôi nằm trên giường đến hơn 9 giờ mới dậy, mở máy giặt chuẩn bị giặt đồ nhưng vòi nước lại bị hư, tôi gọi bộ phận quản lý cho người đến thay. Chỉ một lúc sau, một người đàn ông trung niên đến, ông ta kiểm tra hệ thống ống nước một hồi rồi nói ống nước nóng trong nhà tắm cũng cần phải thay, trong đường ống có một lỗ rò làm nước rỉ ra ngoài. Tôi cảm động trước sự nhiệt tình của người thợ sửa, liền vội pha cho ông ta một tách cà phê, ông ta nói, ông ta muốn uống trà. Thế là tôi liền gọi điện cho cậu Lưu ở khu cửa hàng mang lên một gói trà hoa nhài.

Người thợ sửa thay vòi nước trước, tôi bảo ông ta hãy nghỉ ngơi một lát, uống ngụm trà rồi hãy làm tiếp. Người thợ cũng không khách sáo, liền ngồi xuống uống trà, tôi ngồi ở cái sofa gần đấy để tiếp chuyện. Ông ta vừa uống vừa khen tài nghệ pha trà của tôi. Tôi cứ thăm trong bụng, tôi thì làm gì có tài nghệ pha trà

nào cơ chứ, chẳng qua là do có nhiều dịp đi đến các quán trà, biết được một chút về nghệ thuật pha trà mà thôi. Người thợ sửa nói từ chuyện quản lý khu vực đến chuyện cuộc sống cá nhân, rồi tự nhiên ông ta lại kể cho tôi nghe về chuyện vợ ông ta không hiểu ông ta như thế nào, như thế nào... tôi chỉ cười an ủi ông ta. Ông ta nói rất cảm ơn vì tôi đã hiểu cho ông ta. Ông ta buồn buồn quay sang thay vòi nước nóng cho tôi.

Tôi hỏi ông ta hết bao nhiêu tiền. Ông ta nói là không cần, chỉ giúp tôi sửa lại một chút mà thôi. Nhận được lòng tốt của người khác, tự nhiên cảm thấy vô cùng biết ơn, nên tôi mời ông ta ở lại uống trà. Ông ta lại hỏi đến cuộc sống của tôi, tôi chỉ nói là rất tốt. Ông ta nói, những phụ nữ như cô thì nên có một người đàn ông để bảo vệ mình, cô đẹp đến thế này mà, phụ nữ đẹp thì thường được đàn ông ham muốn thương yêu. Ông ta nói, tôi giống như nhân vật Lâm Đại Ngọc trong truyện Hồng Lâu Mộng vậy, cần phải có người yêu thương và chiều chuộng. Ông ta nói, đã để ý đến tôi từ lâu rồi, trong cái khu này tôi được coi là người đẹp nhất. Lúc nói chuyện mắt ông ta cứ nhìn tôi chằm chằm, tôi cảm thấy hơi ngại nên cúi đầu xuống, lúc đó tôi mới nhận ra là mình ăn mặc không được lịch sự và đẹp mắt cho lắm, một chiếc quần ở nhà nền trắng có điểm xuyết những bông hoa màu hồng hồng nhỏ li ti, một chiếc áo len bó sát người màu hồng đậm. Do lúc ấy tôi quá vội, lo tìm người đến sửa giúp cái vòi nước hư nên mới sơ suất quên cả mặc áo khoác ngoài.

Tôi vội đứng dậy nói xin lỗi, tôi xin phép vào khoác chiếc áo, lúc tôi đứng lên thì người thợ sửa cũng đột ngột đứng dậy theo, kéo lấy tay tôi nói, “Cô Châu này, tôi...”

Quá bất ngờ trước hành động của ông ta, tôi sợ đến toát cả mồ hôi, lắp bắp, “Ông...?”

Người thợ liền nói, “Tôi... tôi rất muốn được hôn cô một cái”. Tôi sợ hãi, vùng khỏi tay ông ta rồi chạy thẳng vào phòng, ông ta cũng liền bám gót theo sau, tôi ngậy người ra, sợ hãi hỏi, “Ông muốn gì?” Ông ta như bị thôi miên, cười hết sức nhăn nhó, “Tôi, tôi chỉ muốn được gần gũi với cô một lát thôi mà”.

Tôi hét lên, “Ông rút đi mau!” Tôi chụp lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, “Nếu ông còn chưa chịu đi tôi sẽ báo cảnh sát đấy”. Ông ta hoang mang vội chụp lấy tay cầm điện thoại của tôi ấn xuống, “Thôi được rồi, cô đừng có như vậy... cứ coi như hôm nay tôi chưa nói gì đi, tôi sẽ đi, sẽ đi mà...” Rồi ông ta đi ra với vẻ tiếc nuối.

Ông ta ra khỏi cửa thì nỗi sợ hãi trong tôi mới dần tan, tôi ngã vật xuống giường, đau đớn khóc một mình. Tại sao? Tại sao lại như vậy? Đàn bà thế nào mà lại bị bọn đàn ông tùy tiện trêu đùa, quấy nhiễu chứ? Bọn mày tưởng tao là loại đàn bà hư hỏng hay sao mà muốn bốn cọt thế nào cũng được hả?

Tôi không sao lấy lại được sự bình yên trong tâm hồn, cả ngày trời cứ bị hình ảnh lão thợ kia ám ảnh, sợ hãi. Tôi trở nên âu sầu buồn bã.

Buổi chiều, nhân viên khu quản lý gửi đến một tờ biên lai thu tiền, bao gồm những mục như tiền công sửa chữa: 20 tệ; phụ liệu sửa chữa: 80 tệ.>

Thứ năm, ngày 8 tháng 12

Trời âm u

Ở quán trà Thanh Nhân, lúc tôi kể cho Vương Kiềm Hùng nghe chuyện tôi bị người thợ sửa ống nước quấy rối thì Vương Kiềm Hùng tỏ ra hết sức tức giận, “Thật khốn nạn, những thằng đàn ông thói tha có tâm địa bất chính, cứ trông thấy phụ nữ đẹp là suy nghĩ bậy bạ”. Lúc Vương Kiềm Hùng nói, anh chau mày lại, trừng mắt lên, rất có khí phách nam nhi.

Kiểm Hùng nói, “Tuyệt Nhi này, sau này nếu có ai dám bắt nạt em thì hãy gọi ngay cho anh nhé. Anh không tin là có kẻ nào dám ăn hiếp bạn của Vương Kiềm Hùng này đâu”.

Vương Kiềm Hùng lại hạ giọng nhỏ nhẹ nói, “Thế nhưng, Tuyệt Nhi à, em cũng phải tìm hiểu một chỗ để nương tựa chứ, chính vì bọn họ thấy em cô đơn lẻ loi một mình nên mới dám giở trò như vậy đấy”. Tôi nhìn Vương Kiềm Hùng, trong lòng bỗng thấy ấm áp. Tôi chợt nghĩ nếu như bên cạnh tôi có được một người đàn ông như Vương Kiềm Hùng thì chắc chắn sẽ chẳng có ai dám ăn hiếp tôi cả.

Vương Kiềm Hùng châm một điếu thuốc, rồi nhẹ nhàng phả ra những vòng khói tròn, cử chỉ khoáng đạt ấy của anh trông thật hấp dẫn.

Do muốn mời tôi làm người mẫu nên Vương Kiếm Hùng mới hẹn tôi ra đây. Anh định sẽ sáng tác một bức tranh sơn dầu phản ánh giai cấp trí thức đương đại nơi thành thị để gửi tham dự cuộc triển lãm do Hiệp hội Mỹ thuật thành phố tổ chức vào tháng tám năm sau, ý tưởng cho bức tranh thì đã có rồi, chỉ còn thiếu người mẫu nữa thôi, nên muốn nhờ tôi giúp.

Tôi nói e là em không thể giúp được đâu, chí ít mà nói thì em cũng không có được cái khí chất như thế.

Vương Kiếm Hùng nói, “Sao em lại đánh giá thấp bản thân mình đến thế chứ, em thật đúng như câu nói ‘Cứ cuộn mình trong vỏ ốc thì sao thấy mình thế nào’, tất nhiên là em không thể nào quan sát được nét đẹp của mình rồi, nhưng khi người khác ngắm nhìn em thì không như thế, anh học về mỹ thuật, anh cũng rất khắt khe khi chọn người, nhưng trong cái nhìn khắt khe ấy của anh, anh lại thấy em rất dịu dàng và xinh đẹp...”

Tôi cười và nói, “Anh quá khen em rồi, nhưng em rất ghét người khác nói em như thế, cái ông thợ sửa áo cũng đã từng nói em như vậy đấy”.

Vương Kiếm Hùng không tỏ thái độ gì, anh nhấp một ngụm trà, “Em cho rằng anh nói vậy là để lấy lòng em sao, em dựa vào đâu mà lại nói là anh đang lấy lòng em chứ?”

Tôi cười nói, vì những lời đó em đã được nghe quá nhiều rồi nên chẳng biết trong đó có bao nhiêu phần là thật nữa.

Vương Kiếm Hùng lại trở nên trầm mặc hơn. Tôi cũng chẳng nói thêm gì nữa, tôi nhìn anh cúi xuống hút thuốc, nhìn thấy từng làn khói đang phát phơ bay lên phía trên đầu. Hút xong một điếu, anh nhẹ nhàng dụi mẩu thuốc lá xuống gạt tàn rồi đứng dậy nói, “Vậy thì chúng ta về thôi”. Tôi hết sức thất vọng khi nghe anh bảo vậy, cả một lúc lâu sau tôi mới đứng dậy rồi cùng anh đi ra cửa.

Chúng tôi kẻ đi trước người đi sau, chẳng ai nói với nhau tiếng nào cả. Thật ra thì tôi cảm thấy rất hối hận vì đã không nhận lời mời khi nãy của anh, nên giờ đây tôi trông đợi anh nhắc lời mời ấy lại một lần nữa, nếu như bây giờ anh mời tôi thêm một tiếng nữa thì tôi nhất định sẽ nhận lời ngay.

Anh vẫy tay gọi một chiếc taxi, rồi quay sang nói với tôi, “Tuyệt Nhi, em về trước nhé, anh vẫn còn bận một chút chuyện nữa”.cho tôi nói thêm một lời nào, anh mở cửa xe sẵn cho tôi.

Tôi leo lên xe rồi mà anh vẫn còn đứng ở đấy, tôi cố gắng quay đầu để nhìn ra phía sau thì cũng chỉ thấy chiếc áo khoác dài màu xanh thẫm của anh mà thôi, xe chạy cũng khá xa mà tôi vẫn còn nhìn thấy anh đứng đấy dõi mắt trông theo tôi.

Về đến nhà, tôi càng nghĩ càng thấy hối hận, càng giận bản thân mình vì đã không chịu nhận lời anh. Đã mấy lần tôi muốn gọi cho anh, nhưng cứ cầm máy lên rồi lại để xuống, tôi nghĩ anh nhất định sẽ đến tìm tôi thôi.

Thứ tư, ngày 19 tháng 12

Rốt cuộc thì Minh Quyên cũng gọi điện thoại đến.

Tôi hỏi Minh Quyên, “Những ngày vừa qua cô đã làm gì thế?” Minh Quyên nói, “Thì lo kiếm sống thôi, cũng chẳng còn cách nào khác cả, giờ đây tôi thật sự không còn gì cả”.

Tôi nói, “Kiếm việc gì đó để làm đi”, lúc nói câu này, mặt tôi cũng đỏ lựng cả lên, tôi bảo Minh Quyên đi tìm việc làm, chẳng phải bản thân tôi cũng đang ăn không ngồi rồi hay sao?

Minh Quyên nói, “Tôi cũng đang làm việc đấy chứ”. Tôi nghĩ, Minh Quyên thật có sức nhẫn nại, mới ra trại cai nghiện có vài ngày mà đã tìm được việc làm rồi. Tôi hỏi Minh Quyên làm việc ở đâu, Minh Quyên nói là ở chỗ công ty du lịch gì gì đó.

Tôi khen, “Minh Quyên, cậu giỏi thật đấy, cậu còn xinh xắn, ăn nói lại ngọt ngào nữa, thích hợp với nghề lắm đấy”. Tôi chợt nhớ đến người đàn ông mà tôi đã thấy đi cùng với Minh Quyên vào đêm hôm ấy, tôi hỏi, “Minh Quyên này, cái người đi cùng với cậu vào đêm hôm ấy là bạn trai của cậu đúng không?”

Minh Quyên nói, “Thì cứ coi là như vậy đi”. Minh Quyên lại nói tiếp, “Tuyệt Nhi nè, bây giờ cậu có rảnh không?” Tôi nói, “Có gì muốn sai bảo hả?”

Minh Quyên nói, “Minh muốn mời cậu đi uống trà, ngay bây giờ được không?”

Tôi hỏi, “Ngay bây giờ hả? Ở đâu nào?”

Minh Quyên nghĩ một chút rồi trả lời, ở quán trà “Giang Phong Phật Diện” trên đường Tân Giang được không?

Được rồi, 10 phút nữa tôi sẽ đến.

Minh Quyên đứng trước cửa quán trà đợi tôi, Minh Quyên ăn mặc rất sành điệu, một bộ quần áo bó sát thân hình đầy đặn, làm cho những đường cong nữ tính hiện lên thật rõ ràng. Đặc biệt là trên bộ ngực nhô cao, cô còn cố tình cài lên một bông hoa màu vàng kim. Gương mặt thanh tú hình quả táo, đầu tóc rối bù một cách độc đáo, phần tóc mái so le nhuộm màu xanh lá, làm nổi bật đôi mắt to với cặp lông mi dày, cùng với đôi môi mọng màu hồng tím, thật là một gương mặt lộng lẫy và xinh đẹp làm cho con tim người ta phải đập loạn nhịp, so với Minh Quyên mà lần trước tôi thấy ở trại cai nghiện thì thật là hai người hoàn toàn khác nhau. Tôi không ngớt lời khen ngợi, “Minh Quyên, cậu đẹp thật đấy! Nếu tôi là con trai thì chắc là yêu cậu đến chết mất thôi”.

Tôi và Minh Quyên ngồi ở một gian phòng rất lịch sự, khi chúng tôi đã yên vị, Minh Quyên móc từ bóp ra một bao thuốc lá màu trắng, cô ấy đưa cho tôi một điếu nói, “Tuyệt Nhi này, hút một điếu đi, đây là loại ‘Hoa trà’ mà phụ nữ thường dùng

Tôi đón lấy điếu thuốc để dưới mũi ngửi một chút, một mùi thơm dễ chịu thoang thoảng.

Minh Quyên nói, cũng ngon lắm đó, rồi tiện thể định giúp tôi mời thuốc, tôi vội từ chối, nói là không hút đâu.

Minh Quyên cũng chẳng ép thêm nữa, quay sang hút một mình, những làn khói nhạt bay ra từ đôi môi màu hồng tím của cô càng làm tăng nét quyến rũ.

Minh Quyên thấy tôi chẳng nói gì liền xoay xoay hộp thuốc ở trên bàn nói, “Đây là nhãn hiệu nổi tiếng dành cho phái nữ đây, cậu cứ xem cái hộp thuốc lá này đi, cái đóa hoa trà hồng hồng này trông hệt như đôi môi của phụ nữ vậy, cậu xem tiếp hai hàng chữ này đi, Mới gặp lần đầu mà như quen biết đã lâu. Thật là mang đầy ý thơ, còn in thêm một câu thơ của Đường Bá Hổ nữa chứ”.

Đúng vậy, trên hộp thuốc lá màu vàng nhạt là những vệt màu đỏ li ti trông cứ hệt như màu hoa anh đào đỏ thắm ở Giang Nam. Minh Quyên nói, “Minh rất thích loại này”.

Minh Quyên lại chồm người tới định mời thuốc cho tôi một lần nữa, “Tuyệt Nhi, cậu hút thử đi, thi vị lắm đấy, có đôi khi phụ nữ lại thích sự thi vị mong lung như thế này đây”. Tôi thử hút một hơi, một luồng hơi thơm nhẹ nhàng từ miệng xộc lên não ột cảm giác thật thỏa mãn. Tôi lại hút tiếp một hơi nữa, lần này tôi hút sâu hơn, bị sặc đến ho luôn. Minh Quyên thì chẳng tỏ ra chút biểu hiện gì cả nói, “Hút thêm vài hơi nữa là quen thôi mà, hút thêm một lần nữa đi”, tôi lại thử hút tiếp một hơi nữa, cảm giác lần này thì có khá hơn, nhưng vẫn còn thấy ngứa ngứa ở cổ họng, lại muốn ho nữa chứ, nhưng tôi cũng cố kìm lại.

Hút xong một điếu là tôi biết thế nào là hút thuốc

Minh Quyên nói, “Phụ nữ mà không hút thuốc, cứ sống uống phí giữa cuộc đời, phụ nữ mà không quây một tí là đàn ông không thích đâu, cậu không nên cứ ép xác mãi như thế”. Tôi chẳng nói gì cả, chỉ chăm chú uống trà, dùng nước trà để rửa sạch cổ họng.

Tôi nói, “Minh Quyên này, làm ở công ty du lịch thì thu nhập cũng khá lắm đó, sắp đến Giáng Sinh rồi, xong là đến tết Nguyên đán, chính là cơ hội kiếm tiền của các cậu đấy”.

Minh Quyên nói, “Bây giờ thì mấy công ty du lịch cũng tốt lắm, thế nhưng mình không phải là hướng dẫn viên đâu, là bạn đi cùng thôi”.

Tôi cảm thấy hơi khó hiểu, hướng dẫn viên và bạn đi cùng thì có gì khác nhau chứ?

Minh Quyên nói, “Đương nhiên rồi, hướng dẫn viên là dẫn một đoàn người đi tham quan du lịch, còn bạn cùng đi thì chỉ có hai người thôi”. Tôi nói, “Loại này thì thu nhập cao lắm đây”.

Minh Quyên tán đồng, “Đương nhiên rồi, nếu không thì tôi đâu có đi chứ”.

Đột nhiên tôi cảm thấy cái nghề “bạn cùng đi” này cũng hợp với mình, tôi thử hỏi Minh Quyên, ở chỗ công ty của cậu vẫn còn thiếu bạn cùng đi chứ?

Minh Quyên hỏi ý cậu là sao?

Tôi nói, tôi cũng muốn làm, bây giờ tôi cũng đang chờ công việc

Minh Quyên phản đối, “Thôi đi, Tuyết Nhi à, công việc này không hợp với cậu đâu, cậu hiền quá, không biết cách tự bảo vệ mình đâu”.

Tôi hỏi, cậu nói vậy là sao chứ?

Minh Quyên nói, “Dù sao thì cậu cũng không thích hợp với nghề này đâu, còn nguyên nhân như thế nào thì để sau này mình sẽ nói cho cậu biết”.

Tôi càng không biết thế nào mà lần nữa, Châu Tuyết Nhi tôi đâu có gì dở hơn Minh Quyên kia chứ, sao tôi lại không thể làm được?

Tôi đang định hỏi Minh Quyên thêm nữa thì điện thoại của Minh Quyên reo lên, Minh Quyên nghe điện thoại xong thì nói với tôi là cô ấy phải đi làm, bây giờ phải chạy đến quảng trường Tân Thế Giới liền.

Minh Quyên móc trong bóp ra một hộp thuốc lá “Hoa trà” đưa cho tôi nói, “Tuyết Nhi ơi, thật xin lỗi nhé, hôm nay mời cậu ra mà mình lại không thể ngồi chơi với cậu thêm được nữa, xin lỗi nhé, cậu cứ ngồi chơi đi, mình đi đây”.

Sau khi Minh Quyên đi, tôi ngồi một mình khoảng 15 phút, vừa hút thuốc “Hoa trà” vừa thưởng thức trà. Tôi thật không tin là công việc mà Minh Quyên làm được tôi lại không thể làm được, tôi nảy ra một ý tưởng, tôi cũng sẽ đến công ty du lịch để xin việc.

19. Chương 19

Thứ sáu, ngày 21 tháng

Trời trong xanh

Hôm qua tôi tự mình tìm đến mấy công ty du lịch trong thành phố, cuối cùng cũng được nhận vào làm “bạn cùng đi” tại Công ty Du lịch Quốc tế XX. Thư mục xin làm công việc bạn cùng đi rất thoải mái, chẳng cần giấy tờ chứng nhận gì hết, chỉ cần điền vào một biểu mẫu mà thôi, rồi nộp hai tấm hình chân dung màu, điều quan trọng là phải để lại số điện thoại di động, những lúc công ty du lịch có khách sẽ gọi ngay cho tôi. Thu nhập của tôi sẽ do khách trả, công ty du lịch sẽ thu một khoản tiền nhất định cho việc cung cấp dịch vụ bạn đi cùng, trong đó sẽ có 70% là của tôi. Tôi không cần thiết phải ngày nào cũng đến công ty du lịch để trình thẻ đi làm, khi nào có việc công ty sẽ gọi cho tôi.

Chưa đến 8 giờ sáng hôm nay, công ty đã gọi đến cho tôi, nói là có một vị khách người Malaysia muốn chọn tôi làm bạn cùng đi, khách hiện đang ở tại khách sạn Duyệt Lai, phòng 356 chờ tôi. Tôi liền trang điểm rồi đến ngay khách sạn Duyệt Lai, tôi đứng ở quầy tiếp tân gọi điện thoại cho vị khách ở phòng 356, người đàn ông Malaysia ấy bảo tôi hãy lên lầu đi.

Lần đầu tiên làm loại công việc như thế này, tôi không biết phải cư xử như thế nào nữa. Tôi lên đến tầng hai thì lại đi ngược trở xuống, gọi cho anh ta là tôi sẽ chờ anh ta dưới đại sảnh, anh ta tỏ ra không vui, nói với tôi bằng thứ tiếng Hán có giọng hơi ngọng nghịu một chút, “Tôi bảo cô lên thì cô cứ lên đi, tôn chỉ của công ty du lịch các cô không phải coi khách hàng là thượng đế hay sao?” Nói xong anh ta dập mạnh điện thoại xuống, tôi do dự một hồi rồi cũng lên trên lầu, hôm nay là ngày làm bạn cùng đi lần đầu của tôi, không thể để thất bại ngay từ lần đầu tiên được.

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa phòng 356, có một người đàn ông trung niên mặc một bộ đồ da ra mở cửa, tôi hỏi, anh là...

Tôi chưa kịp nói xong anh ta đã cười rất vui vẻ nói: “Cô là cô Châu phải không, so với hình chụp thì cô còn đẹp hơn nhiều đấy

Tôi bước vào phòng, lóng ngóng không biết nên làm gì, anh ta nhiệt tình mời tôi ngồi, tôi nói tôi rất vui lòng được phục vụ cho anh, anh đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta khởi hành ngay nhé, anh ta cười nói, đừng có vội, trước khi cô đến, tôi đã thay đổi ý định rồi.

Tôi nhìn anh ta hỏi, “Anh đổi nơi đi à?”

Anh ta nói, “Không phải như thế đâu, tôi muốn được cùng trò chuyện với cô ngay tại đây, có cô cùng trò chuyện thì hôm nay tôi sẽ không phải cô đơn rồi”.

Anh ta tự giới thiệu mình là lưu học sinh của Học viện Mỹ thuật, anh ta đến Trung Quốc để học về tranh Trung Quốc, còn một người bạn của anh ta nữa sẽ đến vào trưa nay, anh ta từ thành phố P đến đây chủ yếu là để chờ người bạn đó.

Anh ta nói, “Cô đẹp như vậy, tôi sẽ không để cô thiệt đâu, bạn của tôi thích nhất các cô gái Trung Quốc xinh đẹp đấy, anh ấy muốn tôi tìm một cô gái Trung Quốc để đợi anh ấy đến, tối nay cô sẽ là của anh ấy đấy, anh ấy sẽ cho cô rất là nhiều tiền...”

Tôi càng nghe càng thấy mấy lời anh ta nói không được bình thường cho lắm. Tôi trả lời, “Công việc hôm nay của tôi là cùng đi du lịch với anh chứ không phải là cùng anh trò chuyện đâu, càng không phải như những điều anh vừa nói, ông chủ của tôi nói cho tôi biết là sẽ dẫn anh đến mấy trung tâm mua sắm lớn trong thành phố để mua đồ”. Anh ta tỏ ra hơi ngạc nhiên, “Thật sao? Ông chủ của cô nói vậy thật sao, ông ta không nói mấy chuyện khác hả?”

Tôi nói, công việc của tôi là cùng đi du lịch với khách mà, có chỗ nào không đúng chứ?

Anh ta lắc lắc giống như là đang lẩm bẩm một mình vậy, sao mình lại tìm một đứa con gái như vậy nhỉ. Anh ta lại quay sang nói với tôi, “Thôi được, cô gọi điện thoại cho ông chủ của cô hỏi thử xem ông ta giao cho cô nhiệm vụ gì, tôi là người trả tiền mà”.

Tôi gọi di động đến chỗ ông chủ, ông chủ nói, “Cô Châu này, cô đang giả vờ ngây ngô hay thực sự là không hiểu thế, ‘bạn cùng đi’ là như thế đấy, chỉ cùng đi du lịch với người ta sao, có ma quỷ mới bỏ tiền ra mời cô đấy, thôi thoải mái chút đi, không phải chuyện là như thế sao hả?”

Ông chủ cúp máy, lúc ấy tôi mới hiểu, cái gọi là “bạn cùng đi”, chẳng qua chỉ là mượn danh mà thôi, chứ nội dung của nó thì sâu xa hơn đi cùng nhiều... tôi nhìn người đàn ông Malaysia đang tức giận đứng ở bên cạnh, nói, “Anh nói với ông chủ đi, tôi không muốn làm đâu, bảo ông ta tìm người khác đi”. Nói xong tôi cầm điện thoại định đi.

Người đàn ông Malaysia cản tôi lại, “Cô Châu à, tôi đã đặt cọc tiền cho tên cô rồi, cô mà không đi là ông chủ của cô phải đền tiền đấy”.

Tôi nói, “Anh đi mà tìm ông chủ của tôi”, người đàn ông Malaysia vẫn còn cản tôi lại, còn ôm tôi nữa, tôi lớn tiếng nói, “Anh mà không buông tôi ra là tôi kêu lên đó”. Người đàn ông Malaysia nói, “Cô cứ la lên đi, tôi là người trả tiền mà, là do cô tự đến thôi, đến lúc đó tôi sẽ kiện cô tội bán dâm đấy...”

Tôi thật phần nộ, dùng sức vùng khỏi anh ta, chạy ra cửa. Vừa mới chạy ra khỏi cửa khách sạn thì ông chủ của công ty du lịch gọi điện thoại, lớn tiếng, “Châu Tuyết Nhi, cô hại tôi thật rồi, tôi không bỏ qua cho cô đâu”. Tôi cũng nói, tôi sẽ đến công an để trình bày sự việc của ông, ông đã cung cấp dịch vụ mãi dâm.

Câu nói ấy của tôi dường như cũng dọa được ông chủ, nên ông ta cười nhạt nhẽo vài tiếng, “Được rồi, cô lợi hại lắm, cô cứ đợi mà xem”. Ông ta cúp máy, nhưng trong lòng tôi bắt đầu thấy căng thẳng, tôi nghe người ta nói là mấy cái ông chủường được xã hội đen bảo kê, coi chừng có ngày ông ta sẽ âm thầm khử tôi mất, tôi cũng không biết tính sao nữa, càng nghĩ thì càng thấy sợ hãi, trên trán bắt giắc toát mồ hôi, tôi liền gọi ngay một chiếc taxi, chạy thẳng về nhà.

Tôi hiểu rồi, cái nghề bạn cùng đi mà Minh Quyên làm, thật ra là một dạng mãi dâm trá hình.

Thứ ba, ngày 25 tháng 12

Mưa nhỏ

Hai ngày nay tôi ở riết trong nhà không dám ra ngoài. Ngay cả đi tập thể dục buổi tối cũng không. Tôi nơm nớp lo sợ lão chủ bên công ty du lịch sẽ tìm tôi trả thù. Hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho Đạt Minh, nói cho anh ấy nghe toàn bộ sự việc.

Đạt Minh nói, “Cậu cũng thật là, chưa hiểu rõ mà đã đi rồi, nguy hiểm thật đấy”. Đạt Minh trấn an tôi, “Cậu cũng không cần phải sợ quá như thế, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, không đáng cho ông ta kêu xã hội đen đến xử cậu đâu, mấy người làm ăn cũng sợ phiền phức lắm”. Đạt Minh còn hứa, “Không sao đâu, mình cũng có chút quen biết với ông chủ đó, để mình nói chuyện với ông ta”, tôi thật cảm kích Đạt Minh.

Hôm nay là Giáng Sinh, thế giới trên mạng tràn ngập không khí Giáng Sinh, và đủ thứ quảng cáo lớn nhỏ. Một mình tôi ngồi trong gian phòng lạnh lẽo, trước cái màn hình chỉ vỏn vẹn có 15 inches, vừa cảm nhận được không khí vui vẻ ngày Giáng Sinh, vừa cảm nhận được nỗi phiền muộn cô đơn.

Căn phòng tĩnh lặng đến mức nghe được cả tiếng kim đồng hồ đang chạy. Bỗng tiếng điện thoại reo lên rộn rã. Vương Kiếm Hùng gọi đến. “Tuyệt Nhi, Giáng Sinh vui vẻ nhé!” Khi nghe giọng nói trầm ấm của Vương Kiếm Hùng, tôi thật sự cảm động đến nỗi muốn bật khóc.

Tôi gần như không nói nên lời, “À à, cũng chúc anh năm mới vui vẻ nhé!”

Bên đầu dây kia Vương Kiếm Hùng đột nhiên cười phá lên, “Không phải, bây giờ là Giáng Sinh mà, Giáng Sinh vui vẻ chứ!” Tim tôi càng đập mạnh hơn nữa, trong chốc lát chẳng biết nên nói gì. Tôi nghĩ chắc Vương Kiếm Hùng muốn mời tôi làm người mẫu đây, Vương Kiếm Hùng lại nói tiếp, “Tuyệt Nhi, hôm nay em có bận không?” Tôi đáp ngay, “Không, không bận...” Vương Kiếm Hùng nói tiếp, “Anh muốn rủ em cùng đón Giáng Sinh với anh!”

Nghe những lời của Vương Kiếm Hùng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi đồng ý, “Được thôi, chúng ta sẽ đi đâu nào?”

Vương Kiếm Hùng nói, “Thì em cứ ra đi đã, anh đang ở dưới lầu nè”, tôi liền mở cửa sổ ra nhón cổ nhìn xuống dưới lầu, trong ánh đèn đường mờ tối, Vương Kiếm Hùng đang vẫy tay với tôi. Tôi nói trong điện thoại, “Em sẽ xuống ngay”.

Tôi vội vàng trang điểm qua loa rồi chạy vội xuống lầu.

Vừa thấy tôi, Vương Kiếm Hùng liền nói, “Tuyệt Nhi, Giáng Sinh vui vẻ”. Anh đưa cho tôi một bó hoa cẩm chướng, tôi đỡ lấy và đưa lên mũi, ngửi hương thơm của nó. Vương Kiếm Hùng lạnh lùng nói, “Đi thôi, xe anh đậu ở ngoài kia”. Vương Kiếm Hùng đưa tôi đến phòng làm việc của anh. Trong phòng, đồ đạc chất lung tung, nào là tượng chân dung thạch cao, giá vẽ, bút vẽ, vải vẽ... Mùi sơn dầu nồng nặc xộc lên mũi, phía tường bên trái là một bức tranh sơn dầu còn vẽ dở.

Vương Kiếm Hùng đã mua sẵn thức ăn và rượu, bày trên một chiếc bàn vẽ lớn. Ngay khi tôi còn đang ngẩn ngía phòng vẽ, Vương Kiếm Hùng đã tắt đèn điện rồi thắp nến trên bàn, khi ấy tiếng kèn saxophone vang lên bài Trở về nhà, tôi nghĩ, có phải là mình đang nằm mơ không

Tôi và Vương Kiếm Hùng ngồi đối diện với nhau. Anh đưa cho tôi một ly rượu nói, “Hôm nay, mời em đến, trước là để cùng đón Giáng Sinh sau là nhờ em góp ý kiến cho tranh của anh”.

Tôi nói, “Anh có nhầm không đấy, em mà có thể góp ý kiến cho tranh của anh ư?”

Vương Kiếm Hùng nói, “Đúng thế, anh tin là em có thể mà”. Vương Kiếm Hùng uống hết hai ly rượu thì không nói gì nữa. Anh lần mò lấy thuốc lá ra hút, trong ánh nến, đầu thuốc lập lòe, giống như những tia nắng mặt trời vậy. Tôi chợt nhớ đến bao thuốc lá “Hoa trà” trong túi xách, tôi rút một điếu ra một cách điệu nghệ rồi đặt lên môi, Vương Kiếm Hùng chồm tới mời thuốc cho tôi. Cả một lúc lâu như thế, không ai nói câu nào. Tôi còn tưởng Vương Kiếm Hùng sẽ ngạc nhiên khi thấy tôi hút thuốc chứ.

Một hồi lâu sau, Vương Kiếm Hùng mở đèn lên, mang bức tranh sơn dầu úp sát vào tường ra cho tôi xem, bức tranh vẽ một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi đánh chữ trên máy vi tính, bối cảnh bức họa như đang vẽ lại cuộc sống thực của một người phụ nữ. Tôi có thể nhận ra người phụ nữ ấy chính là tôi, nhưng người trong bức họa có phần trẻ trung và xinh đẹp hơn.

Vương Kiếm Hùng đứng một bên nói, “Anh định đặt tên cho bức họa này là Đêm Giáng Sinh 2001, nhật ký của một người phụ nữ trí thức xinh đẹp, Tuyết Nhi, đây là bức họa mà anh muốn em nhận xét đấy”.

Tôi nói, “Đẹp quá, lột tả được cái hồn của giới trí thức hiện đại”, Kiếm Hùng tiếp lời “Xung quanh là những cao ốc, ánh đèn sáng lấp lánh, nhưng cô đơn trong phòng làm việc, cuộc sống thì buồn chán...” Vương Kiếm Hùng nói tiếp, “cả sự chơi vơi trong tình cảm nữa chứ”.

Tôi quay sang nhìn Vương Kiếm Hùng, nhưng Vương Kiếm Hùng lại không nhìn tôi mà chăm chú nhìn vào bTuyết Nhi này, em có biết người trong bức tranh này là ai không?”

Thật ra thì tôi biết người anh ấy vẽ chính là tôi, điều muốn biểu đạt cũng chính là cuộc sống của tôi, nhưng tôi làm như không biết, giả vờ hỏi, “Ai thế?”

Vương Kiếm Hùng ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi chậm rãi nói, “Anh cũng không biết nữa, dù sao thì trong lòng anh cũng có một hình ảnh như thế này, ngày càng sống động hơn, không cách nào cự tuyệt được, nên anh đành phải lấy bút vẽ ra thôi”.

Tôi không biết anh đang nghĩ những gì, nên làm ra vẻ thờ ơ. Vương Kiếm Hùng lại tiếp tục uống rượu, tôi thì nhăm nháp vài món mà anh đã chuẩn bị sẵn, và cũng cùng uống rượu với anh, rồi nghe anh kể lại chuyện khi anh còn theo học ở Học viện Mỹ thuật.

Khoảng hơn 11 giờ, Vương Kiếm Hùng nói là cũng trễ rồi, muốn đưa tôi về nhà. Tôi không muốn Vương Kiếm Hùng lái xe nên chúng tôi đi qua hai trạm xe bus rồi sau đó cùng đi bộ về nhà tôi. Khi ấy trời vẫn đang mưa nhẹ, nhưng hai chúng tôi cũng chẳng bận tâm. Vương Kiếm Hùng đút hai tay vào túi áo khoác, chậm chậm bước bên tôi. Chắc anh cũng muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói những gì? Có rất nhiều tâm sự, mà không biết phải bày tỏ làm sao. Anh ấy mời tôi đến chắc là muốn tôi ngồi nghe anh tâm sự hoặc an ủi anh đôi phần. Đàn ông thường muốn tâm sự với người phụ nữ khác ngoài vợ, còn phụ nữ thì lại thích bày tỏ cảm xúc với đàn ông. Còn đêm nay mục đích của Vương Kiếm Hùng là gì nhỉ? Trước mắt tôi đột nhiên hiện lên gương mặt điên loạn dờ dẩn của Vương Tân Mai, Vương Kiếm Hùng trầm mặc thế này có phải cũng vì gương mặt của vợ không?

Thứ sáu, ngày 28 tháng 12

Trời âm u

Tối hôm qua, tập ở phòng thể dục thẩm mỹ mà đầu óc tôi cứ để đâu đâu, lúc nào cũng nghĩ đến hình ảnh Vương Kiếm Hùng. Chốc chốc tôi lại nhìn ra hai cánh cửa kính trong suốt của phòng tập, hy vọng Vương Kiếm Hùng có thể đến sớm một chút, nhưng cứ mỗi lần nhìn ra cửa là mỗi lần tôi thất vọng.

Lúc gần 9 giờ thì ngoài cửa đã có rất nhiều người đàn ông đến đứng đợi. Lúc đó tôi mới nhớ ra tôi báo cho Vương Kiếm Hùng biết là 10 giờ. Chắc là khoảng 10 giờ anh ấy mới đến, tôi không nhận được tự mắng mình là sao lại ngốc quá, nếu sau 10 giờ anh ấy mới đến thì chết tôi mất, đứng đây mà đợi thì phí mất cả tiếng đồng hồ.

9 giờ, cánh cửa kính trong suốt vừa mở ra là đã có mấy người đàn ông ồ ồ vào, vội vàng đưa sữa chua cho bạn gái của mình, cứ mỗi lần đến giờ này là có những pha “phim tình cảm”. Mấy phút sau, ở phòng tập chỉ còn lại khoảng bảy tám người phụ nữ cô đơn giống như tôi. Do chẳng có ai đợi, nên cứ từ từ mà tập cho xong hết mấy động tác, rồi lại thông thả ngồi uống nước. Tôi chưa muốn rời khỏi phòng tập, cũng muốn nán lại một chút để chờ Vương Kiếm Hùng, tôi bèn đến hỏi huấn luyện viên về một số động tác khác. Cô giáo trẻ họ Mã kiên nhẫn làm thử cho tôi xem vài lần, rồi bảo tôi tập theo cô ấy. Khó khăn lắm mới chịu được đến lúc 9 giờ 35, trong phòng tập chỉ còn lại có mỗi mình tôi và cô giáo thôi, chắc là cô Mã cũng mệt rồi nên ngồi xuống xem tôi tập.

9 giờ 40 rồi, tôi không thể cứ để cô Mã cùng tập với mình nữa, nên đành qua phòng thay áo, sau khi thay xong nhìn đồng hồ thì đã 10 giờ 10 rồi, tôi nghĩ chắc là Vương Kiếm Hùng đang sốt ruột lắm rồi, chào cô Mã xong là tôi liền chạy ào xuống lầu liền.

Vương Kiếm Hùng đã đứng đợi ở cửa ra vào từ lâu. Anh ấy mặc một chiếc áo blu-dông dài màu đen, cổ lật lên cao, hai tay đút trong túi áo, đi tới đi lui. Đang là mùa đông, những tòa cao ốc của đô thị không thể

cản nổi những cơn gió lạnh từ sông thổi vào. Chắc là Vương Kiềm Hùng lạnh lắm rồi, tôi nhìn anh ấy, chần chừ một chút rồi hỏi, “Anh đến lâu chưa?”

Vương Kiềm Hùng vẫn điệu bộ ấy, vẫn khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Anh trả lời, đến từ hồi hơn 8 giờ. Tôi hết sức ngạc nhiên, “Ồ, sao sớm thế, không phải em đã nói là khoảng 10 giờ sao?” Cuối cùng thì trên gương mặt lạnh lùng của Vương Kiềm Hùng cũng nở một nụ cười, “Không sao đâu, anh muốn đến sớm thôi”. Anh ngưng một chút rồi lại nói tiếp, “Tuyết Nhi, đi thôi, chúng ta đi thôi”, nói xong anh liền quay người đi ngay.

Tôi đi theo đằng sau hỏi, “Đi đâu vậy anh?” Anh ấy đột nhiên dừng bước quay người lại, vừa đúng lúc chạm ngay vào mặt tôi, tôi giật mình lui lại vài bước, anh vội đưa tay ra đỡ lấy cánh tay tôi, rồi vội vàng xin lỗi nói, “Anh xin lỗi, làm em hết hồn phải không?” Thấy điệu bộ anh như vậy tôi liền cười nói không sao.

Vương Kiềm Hùng liền bỏ tay ra khỏi tay tôi, nhìn thẳng vào mặt tôi một lúc mới thốt ra được một câu, “Tuyết Nhi này, em đẹp lắm, ở em có nét đẹp của sự nổi loạn, vì thế trông em càng đẹp, càng quyến rũ”. Trông anh sững sờ, tôi không nhịn được liền cười phá lên, “Thôi đừng đùa nữa, em đã là gái một con rồi, còn đẹp gì nữa”. Tiếng cười của tôi chẳng ảnh hưởng gì đến Vương Kiềm Hùng. Vẫn là gương mặt không một chút biểu cảm, anh nói, “Tuyết Nhi, em mang vẻ đẹp của sự chín chắn, mà vẻ đẹp chín chắn thì vượt qua hết những vẻ đẹp khác, bức tranh ấy của anh vẫn còn đang thiếu cái đây, một cái đẹp chín chắn và hơi nổi loạn”.

Tôi thấy anh có vẻ nghiêm túc nên không cười nữa, không nói lời nào mà chỉ nhìn anh, để anh ngắm nhìn tôi.

Đột nhiên Vương Kiềm Hùng nói, “Tuyết Nhi, xin lỗi nhé, tối nay anh định mời em đến phòng tranh của anh để xem tranh, giờ thì anh đổi ý rồi, anh phải quay về liền, phải bắt tay vào sửa lại bức tranh ấy thôi, anh không cần em phải đi nữa, anh muốn được yên tĩnh một mình để vẽ. Xin lỗi nhé, em tự về một mình nhé”. Nói xong anh ấy mặc kệ tôi, chẳng biết tôi có đồng ý hay không, đã quay đi. Tôi đứng lại trông theo bóng của anh đang dần mất hút. Trong lòng nghĩ, không biết Vương Kiềm Hùng có giống Vương Tân Mai, cũng mắc bệnh tâm thần phân liệt rồi không.

Tôi thất vọng đứng ở bên đường, nếu như không phải có hai tên lưu manh đường phố đến quấy rối thì tôi cũng chẳng biết là mình sẽ đứng đó đến khi nào nữa.

Về đến nhà, trong lòng cảm thấy cô đơn đến phát sợ, tẩm xong, tôi lên giường nằm, mấy lần định gọi điện thoại cho Vương Kiềm Hùng, nhưng lại sợ làm phiền anh ấy, hơn nữa tôi gọi cho anh ấy để làm gì chứ? Cái người đàn ông lạnh lùng, lạnh lùng đến nỗi có vẻ như là bị bệnh tâm thần vậy, mà sao từ sâu thẳm trong đáy lòng, tôi cứ cảm thấy nhớ nhớ anh ấy.

Ngủ một giấc tỉnh dậy là đã hơn 9 giờ sáng. Điều đầu tiên tôi nhớ đến vẫn là Vương Kiềm Hùng, gọi điện thoại đến chẳng có ai nghe, gọi di động thì khóa máy, “Trời, sao cái con người này khó hiểu thế, y như một câu đố vậy”.

Buổi chiều lên mạng chat khoảng hai tiếng

Thứ hai, ngày 31 tháng 12

Trời trong xanh

Một mình ngồi trong phòng, xung quanh hiu quạnh, vắng vẻ, lúc này đã là hơn 23 giờ 40 rồi, còn hơn 10 phút nữa là đã bước qua năm 2002. Khắp các mạng đều tràn ngập không khí ngày Tết, hai hộp thư của tôi cũng đầy thư chúc mừng của các bạn trên mạng.

Hôm nay không đi tập thể dục, vừa mới chập tối là tôi đã bắt đầu ngồi trên máy tính rồi, đọc lại nhật ký đã viết trong một năm qua xong, lòng tôi trở nên trầm lắng, một năm qua tôi đã lài nhĩ? Chẳng làm được gì cả, mất nhiều hơn được, vết sẹo tuy mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy được trên cổ tay trái chính là bằng chứng rõ nhất cho vận mệnh trắc trở của tôi trong một năm qua. Nghĩ lại, tôi thấy mình thật ngốc, khi con chim tình yêu bay đi, tôi thật là ngốc nghếch khi nghĩ rằng có thể lấy cái chết để níu giữ chân nó. Đó chính là sự bi thương của một người phụ nữ như tôi, tôi đã sống một năm trong sự uất ức, còn mất cả Gia Gia.

Gia Gia con của mẹ ơi, linh hồn con ở bên kia thế giới có vui vẻ không? Mẹ xin lỗi con, trăm ngàn lần mẹ xin lỗi con, con nhé!

Hà Quốc An gửi cho tôi một tin nhắn qua điện thoại, chúc tôi năm mới vui vẻ. Nhìn thấy mấy chữ của Hà Quốc An hiện trên điện thoại, lòng tôi bỗng phần nộ, tôi cũng gửi lại cho anh ta một tin nhắn “Tôi vẫn chưa chết thì chắc anh chưa thấy vui vẻ đâu nhỉ”. Gửi tin nhắn đi xong, tôi thấy mình thật trẻ con, tội gì phải nhọc lòng với anh ta như thế chứ, nhiều khi anh ta cũng chân thành. Đang nghĩ ngợi thì Hà Quốc An gọi đến, tôi vừa nghe tiếng Hà Quốc An thì liền ấn nút tắt. Tâm trạng tôi rối bời cả lên.

Trên QQ liên tục réo, đã có rất nhiều bạn lên mạng hỏi thăm, chúc mừng, “Tuyệt Nhi, năm mới vui vẻ nhé!”, “Tuyệt Nhi, chúc cô hạnh phúc”. Còn nhiều người bạn khác trên mạng nữa, đã qua thời khắc của năm mới 2002, những tin nhắn chúc phúc trên mạng liên tục được gửi đến, trong chốc lát tôi đã lấy lại được tinh thần. Tôi gọi cho Hiểu Lâm nói, “Chị Lâm ơi, em muốn đi ra ngoài chơi một tí, chị đi với em nhé!” Hiểu Lâm trả lời, “Tuyệt Nhi ơi, chị xin lỗi, chị đang đánh bài ở nhà một người bạn, hay là em cũng đến chơi đi, ở đây có rất nhiều bạn bè”. Tôi chần chờ một lúc rồi trả lời, “Thế thì thôi vậy, em không thích đông người đâu”. Hiểu Lâm nói, “Vậy xin lỗi nhé, Tuyệt Nhi, em nhớ cẩn thận nhé!” Nói rồi Hiểu Lâm cúp máy.

Một người bạn trên mạng có tên gọi là Mã Tử hay gửi tin nhắn cho tôi trên QQ, tôi thấy anh ta viết, “Tuyệt Nhi này, cô không thể không để ý đến tôi được, tôi là độc giả trung thành của nhật ký mà cô viết đấy...”, tôi đánh lại vài dòng nói, “Cám ơn anh, chúc năm mới vui vẻ!” Mã Tử lại trả lời, “Không cần phải khách sáo đâu, tôi hay thấy cô trên mạng, cô có khỏe không?”

Tôi nói, “Ồi khỏe”. Lúc ấy, đột nhiên chuông điện thoại reo lên, là Vương Kiếm Hùng gọi, đã mấy ngày nay tôi không có tin tức gì về anh ấy cả. Tôi có phần xúc động nói, “Vương Kiếm Hùng, anh đã đi đâu đấy, anh vẫn khỏe chứ?” Vương Kiếm Hùng nói, mấy ngày nay anh ở phòng vẽ. Tôi hỏi, “Sao anh không gọi cho em?”

Vương Kiếm Hùng nói, “Tuyệt Nhi này, anh đang đứng ở cổng nhỏ dưới khu nhà em đợi em, giờ em có thể ra ngoài được không?” Tôi nói mà không cần suy nghĩ, “Được, anh đợi em một chút, em xuống ngay đây”.

Tôi vội trang điểm sơ rồi xuống lầu. Tối nay Vương Kiếm Hùng mặc một chiếc áo khoác da màu vàng đất, cổ áo vẫn lật lên trên, đang đứng dựa vào chiếc xe hiệu Bảo Mã màu đen của anh ấy. Thấy tôi đến, anh tiến lên trước vài bước như là để đón chào tôi, anh nói, “Tuyệt Nhi, chúc năm mới tốt lành nhé!” Tôi nhìn anh cười và nói, “Em còn tưởng anh đã bốc hơi khỏi thế giới này rồi chứ”. Anh nói, “Vậy sao? Đâu có nhanh thế được”. Anh khom người xuống mở cửa xe và làm một động tác cúi chào.

Ngồi trên xe, tôi hỏi anh đi đâu. Anh lại hỏi ngược lại tôi, “Em nói xem, nên đi đâu? Những thời khắc đầu năm mới không thể để nó lãng phí được”. Trong lúc nói chuyện, xe đã chạy đến một quán rượu tên là Tình khúc Phương Linh, Vương Kiếm Hùng ngừng xe nói, “Mình đến quán bar nhé?”

Tôi suy nghĩ một lát nói, “Hay là ta đến phòng vẽ của anh đi, em muốn xem những thay đổi của anh trong những ngày qua”. Anh không nói gì cả, cứ thế cho xe chạy tiếp.

Phòng tranh của Vương Kiếm Hùng vẫn đầy cái mùi sơn dầu, kỳ kỳ làm sao, Vương Kiếm Hùng để mấy tờ giấy trên sofa qua một bên, kêu tôi ngồi xuống, anh nói, “Tuyệt Nhi, em đợi anh một tí, anh đi mua chút đồ rồi về ngay”, tôi chưa kịp nói gì, anh đã quay người đi ngay. Tôi ở lại phòng vẽ xem mấy bức tranh của anh, tôi thấy có rất nhiều bản nháp, anh thật là một họa sĩ cần mẫn. Bức tranh sơn dầu Đêm Giáng Sinh 2001, nhật ký của một phụ nữ trí thức xinh đẹp đã vẽ xong, nụ cười và kiểu tóc của người phụ nữ trong tranh đã thay đổi, một người phụ nữ mang vẻ đẹp chín chắn. Vương Kiếm Hùng đã quay lại, thấy tôi đang xem tranh, anh nói, “Đây chính là em của hiện tại đấy, thấy thế nào hả Tuyệt Nhi, cũng được chứ hả?”

Tôi quay lại nói, “Em đâu có đẹp đến thế”, anh nói, “Sao lại không? Thật ra em còn đẹp hơn nhiều, đó chỉ mới là biểu hiện bên ngoài thôi, thế giới nội tâm của em còn chưa được thể hiện trên tranh cơ mà”.

Trên tay Vương Kiếm Hùng cầm chai rượu nho đỏ, anh rót cho tôi một ly nói, “Cám ơn vì em đã cho anh cảm hứng để vẽ”. Tôi và Vương Kiếm Hùng cứ thế ngồi uống rượu và nói chuyện cho đến gần sáng, anh ấy hơi ngà ngà say, cứ đòi mời tôi đi ăn điểm tâm nữa chứ. Tôi nói tôi không muốn đi mà chỉ muốn được ngủ thôi, anh lại lái xe đưa tôi về. Về đến nhà, tôi lại không muốn ngủ nữa, ngồi trước máy tính viết nhật ký,

coi như làm kỷ niệm khi chuyển giao từ năm 2001 sang năm 2002, cho tôi và cũng ột đêm đầy cảm xúc như đêm nay.

20. Chương 20

Thứ ba, ngày 1 tháng 1

Sau khi ngồi viết xong nhật ký cho ngày hôm qua thì cũng đã là 9 giờ 24 phút sáng rồi. Lúc ấy tôi mới cảm thấy đôi mắt mình nặng trĩu không mở nổi nữa, ngay cả máy tính cũng chưa kịp tắt, tôi đã leo lên giường ngủ ngon lành.

Đang mơ mơ màng màng thì nghe tiếng chuông cửa réo liên hồi. Tôi còn nghĩ là mình đang nằm mơ, cố mở mắt ra mới nhận biết được đó chính là tiếng chuông cửa nhà mình. Tôi nín thở lắng nghe xong rồi mới xuống giường ra mở cửa, từ chỗ mắt mèo trên cánh cửa nhìn ra ngoài, tôi thấy gương mặt có vẻ rất sốt ruột của ba, tôi vội vàng mở cửa ra. Đúng là ba mẹ rồi, hai người tay xách nách mang tùm lum đồ đạc, tôi mở cánh cửa chống trộm nặng trình trịch ra, ngạc nhiên la lên, “Ba mẹ, sao ba mẹ lại lên đây?”

Ba trông thấy bộ dạng của tôi liền nói, “Tuyết Nhi, bộ con bị bệnh hả?” Tôi lấy tay vuốt vuốt lại mái tóc, ráng nặn ra một nụ cười nói, “Đâu có, hôm qua con mãi chơi khuya quá, đến gồng nê”.

Tôi liền mời ba mẹ vào nhà, mẹ nói, “Tuyết Nhi à, ba mẹ có gọi điện cho con, điện thoại của con cứ kẹt máy hoài, di động cũng tắt máy nữa. Ba mẹ cứ bàn tính mãi, rồi mới quyết định lên đây xem sao”.

Ba nói, “Ba không biết là đã xảy ra chuyện gì, con xem đây, ba mẹ đã mang cả thức ăn cho buổi trưa hôm nay lên luôn rồi”. Nói xong bảo mẹ vào bếp, nhưng bếp tôi đã lâu không dùng đến, cái gì cũng không có cả. Ba nói, “Ba mẹ mua toàn là thức ăn làm sẵn, rửa qua rồi cắt ra là có thể ăn được thôi”.

Nhìn đồng hồ trên tường đã là 11 giờ 25 phút rồi, tôi bật ti vi lên bảo ba hãy ngồi xem, rồi quay sang phòng đọc sách để tắt máy tính, gọi điện thoại xuống cửa hàng của khu để mua mấy thứ cần thiết như trà, dầu ăn... nhờ người phục vụ mang lên dùm.

Ba chẳng chịu ngồi yên, đi tới đi lui mấy phòng trong nhà xem xét cả một hồi lâu rồi nói, “Tuyết Nhi này, có phải lâu rồi con không quét dọn nhà cửa phải không?” Tôi cười nói, con lười quá. Ba xắn tay áo lên định giúp tôi phủi bụi mấy đồ dùng trong nhà. Tôi liền cản ba lại, nói là để tự mình làm được rồi. Ba nói ba cũng đâu có chuyện gì để làm đâu, làm một chút thì cũng đâu có sao.

Tôi nói hôm nay trời lạnh lắm, con chỉ lo cho sức khỏe của ba mà thôi. Rốt cuộc thì tôi cũng chẳng cãi lại được ba, đành phải để cho ba quét dọn nhà cửa và đồ đạc. Tôi lại trở thành người rảnh rỗi. Tôi xuống bếp phụ mẹ, mẹ nói, con cứ lo làm chuyện của con đi, dưới đây cứ để một mình mẹ làm là được rồi. Tôi làm việc gì cơ chứ, tôi thật là một người quá rảnh rỗi rồi.

Ăn cơm trưa xong, tôi đưa ba mẹ đi dạo cửa hàng, năm nay quần áo kiểu thời Đường đang rất thịnh hành, lại đang là mùa Tết nên có rất nhiều cửa hàng giảm giá, mẹ thử một bộ màu đỏ có hoa văn màu xanh nhạt. Mẹ mặc vào thì trông trẻ hơn đến mấy tuổi. Lúc mẹ đang thử áo quần, tôi âm thầm ra quầy tính tiền đưa thẻ trả tiền, mẹ vừa thấy giá là 235 tệ thì vội bảo tôi là đắt quá đừng nên mua. Ba nói, “Bà nó à, Tuyết Nhi con nó đã có lòng thì bà cứ nhận đi, đừng có nói nhiều nữa”.

Tôi mua cho ba một chiếc áo khoác dài màu xanh đậm, cả đời ba sống rất tiết kiệm, lại không dám ăn ngon mặc đẹp, còn nói là số tiền mà ba dành dụm được sẽ cho tôi một nửa, còn một nửa kia sẽ cho con của mẹ kế. Nhưng dứt khoát là tôi không dám nhận, đó là đồng tiền khổ nhọc của ba mà. Lúc mua áo khoác cho ba, sẵn tiện tôi mua luôn ình một chiếc khăn choàng bằng lông có hoa văn trang trí, ba mẹ xem ra có vẻ rất phấn khởi vui vẻ.

Khoảng 6 giờ chiều, tôi đề nghị đến quán Gia Lạc Phúc để ăn cơm tối, mẹ cứ một mực phản đối. Ba nói, “Bà nó à, bà cứ nghe theo Tuyết Nhi đi mà, chúng ta lên đây thì đã là khách rồi, mà đã là khách thì cứ theo ý chủ nhà thôi”.

Tôi bảo ba mẹ hãy gọi món ăn đi, ba mẹ vừa nhìn thấy bảng giá liền há hốc miệng ngạc nhiên, tôi muốn được bày tỏ lòng hiếu thảo, muốn ba mẹ đón một cái Tết vui vẻ, vì hôm nay ba mẹ lên đây là để đón Tết

mà.

Tôi mua cho ba loại rượu mà ba thích, ngồi trong tiệm ăn ẩm cúng và dễ chịu như thế này, chúng tôi cảm thấy rất vui vẻ, nhưng ba mẹ lại vô tình nhắc đến Gia Gia, lòng tôi như thắt lại. Ba thấy sắc mặt của tôi và mẹ không được bình thường, liền nói, “Tại ba, tại ba, nếu như không phải tại ba thì Gia Gia sẽ không bị ...” Bao nhiêu vui vẻ trong chốc lát đều tan biến hết, tôi miễn cưỡng làm ra vẻ không để ý, cứ luôn miệng bảo ba hãy uống rượu đi, bảo mẹ hãy ăn đi, thế nhưng mỗi người chúng tôi đều mang một tâm trạng không vui.

Lúc quay về, chúng tôi ngồi trên taxi mà không ai nói với ai lời nào cả.

Về đến nhà, ba cũng trở nên trầm tư. Tôi nói, “Ba mẹ à, ba mẹ đừng có nghĩ về Gia Gia nữa, được không? Chuyện đã qua rồi thì cứ để cho nó qua đi

Cũng đã khuya rồi, tôi ngồi một mình ở đây để viết nhật ký, hồi này lúc lên mạng có nhận được vài lá thư, toàn là của bạn trên mạng gửi. Hà Quốc An cũng gửi đến một bức thư chúc mừng, đọc mấy chữ chúc mừng năm mới, mà lòng tôi vẫn lạnh như băng.

Tại sao tôi cứ bị cùm chân trong cuộc sống tình cảm nặng nề này mà không thể tự giải thoát được ỉn cơ chứ?

Ngày 4 tháng 1

Trời nắng

Sáng nay ba mẹ về, sau khi tiễn ba mẹ ra bến xe, tiện thể tôi đến khu du lịch Trung Hưng trên đường Giang Nam. Tôi thấy mẫu quảng cáo tuyển nhân viên trên báo hồi sáng nên mới đi xem thử, kết quả là ngay cả tư cách đăng ký tôi cũng không có nữa. Người ta yêu cầu phải có giấy chứng nhận là hướng dẫn viên mới được. Tôi nói, tôi có thể làm việc trong văn phòng mà, người phụ nữ với gương mặt không một chút cảm xúc ấy nói với tôi rằng cô ta chỉ cần hướng dẫn viên du lịch mà thôi. Tôi đành tức giận bỏ về.

Tôi thất vọng nào nề, tôi không thể cứ sống một cách rảnh rỗi như thế này được, con người vốn dĩ là một vật thể lười nhác mà, càng không có chuyện gì làm sẽ càng không có được chỗ dựa tinh thần, mà đã không có chỗ dựa tinh thần thì con người ta sống cũng như chết mà thôi. Có làm việc thì mới vui vẻ được, có vui vẻ thì mới có cuộc sống phong phú. Không có cuộc sống phong phú thì cũng không thể có thể giới hạnh phúc. Cũng vì thế nên tôi mới luôn phải đắm chìm trong tâm trạng nặng nề, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau của việc ly hôn và mất đứa

Mọi người thường nói, công việc thích hợp với tôi là văn thư, nhân viên văn phòng... nhưng giờ hễ nói đến việc làm thư ký văn phòng là tôi lại xanh mặt, tôi sợ sẽ gặp một người như giám đốc Trương một lần nữa. Trong các tình huống mà tôi đã gặp, phụ nữ thường vô phương cách, không biết phải đối phó thế nào cả.

Tiện đường tôi đến tiệm bán lẻ của tòa báo trên đường Trung Sơn, đứng ở đó xem mấy mục quảng cáo rao việc của ngày hôm nay. Để xem thử coi có việc nào thích hợp với mình hay không nhé. Đọc một hơi, đột nhiên ngẩng đầu lên mới thấy cô bán báo đang nhìn tôi chăm chăm, nét mặt không hài lòng chút nào. Biết rồi, cô ấy đang bực mình vì tôi chỉ coi mà không mua, tôi vội móc tiền ra mua một tờ Lao động việc làm, sau khi gấp tờ báo lại bỏ vào túi, rồi mới bắt đầu đọc tiếp, nét mặt cô bán báo cũng tươi tỉnh trở lại, còn giới thiệu với tôi mấy tờ báo như là Thời trang mới, Mỹ phẩm và sắc đẹp. Cô gái trẻ đẹp này bỗng nhiệt tình và tươi vui, vì thế tôi mua thêm hai tờ tạp chí nữa.

Trên báo Lao động việc làm ở mục rao việc, tôi thấy có một mẫu rao việc tìm người bầu bạn với nội dung như sau:

“Một bà lão, 62 tuổi, chồng mất sớm, hai con đang làm việc ở nước ngoài, hiện giờ đang sống một mình, muốn tìm một người để trò chuyện tâm sự, không giới hạn tuổi tác, ai có ý muốn làm thì có thể hẹn gặp mặt, điện thoại số xxxxxx...”

Tôi đi đến chỗ vắng một chút để gọi điện thoại di động cho bà ấy, điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn bà lớn tuổi, bà muốn tôi đến phỏng vấn, tôi căn cứ theo đường mà bà ấy chỉ để đi đến nhà bà.

Bà họ Thạch, tôi gọi bà là má Thạch, nhưng bà ấy không ưng ý, muốn tôi gọi là cô Thạch, đó là một người đàn bà có học thức và không chịu nhận là mình đã già, lúc trước là giáo viên của một trường trung cấp sư

phạm. Cô Thạch sống trong một căn nhà rộng có ba phòng và một sân sạch sẽ sáng sủa, tạo cảm giác thoải mái dễ chịu.

Cô Thạch nói, “Cô đẹp thật đấy, có một cô gái đẹp như cô đến cùng tâm sự bầu bạn với tôi thì tôi sẽ rất là vui đấy, nhưng có điều tôi không hiểu là một cô gái vừa trẻ đẹp lại vừa có học thức như cô thì sao lại muốn làm loại công việc như thế này chứ?”

Tôi cười nói với cô ấy rằng, “Có phải là cô chê cháu không tốt không?” Cô ấy liền nói: “Không phải như thế, tôi chỉ cảm thấy rằng đối với một người phụ nữ như cô thì không nên làm cái nghề có thể sẽ làm mai một khả năng của mình như thế này”.

Trong lòng tôi cảm thấy không được vui, “Xin cô đừng nói như thế nữa, nếu cô chê cháu thì cháu sẽ thôi không làm nữa”.

Cô ấy thấy tôi muốn đi liền vội vàng, “Ôi, cái cô gái này, sao lại nóng tính thế, tôi rất mong cô có thể đến làm bạn với tôi, tôi hỏi là chỉ muốn biết sự lựa chọn này của cô có phải là do tự nguyện không?”

Tôi trả lời, đương nhiên là do tôi tự nguyện rồi.

Gương mặt cô Thạch nở nụ cười tươi rói, tự nguyện thì tốt rồi. Cô Thạch lại hỏi tỉ mỉ hơn về nơi ở và tình hình gia đình của tôi, sau khi tìm hiểu kỹ về thân thế của tôi xong, cô Thạch nói với tôi, “Công việc chủ yếu mà tôi muốn cô làm là cùng đi bộ với tôi và cùng xem tivi với tôi”. Cô muốn tôi mỗi ngày phải dành cho cô ít nhất là năm tiếng trở lên, tính tiền theo giờ, mỗi giờ 5 tệ, tôi nghĩ một lát rồi đồng ý.

Cô Thạch nói, “Nếu như cô không có ý kiến gì, bắt đầu từ chiều mai cô đến làm nhé”. Tôi đồng ý và cho cô số điện thoại của tôi.>

Ngày 5 tháng 1

Trời nắng

Khoảng hơn 9 giờ tôi nhận được điện thoại của cô Thạch, cô ấy muốn tôi mau mau đến nhà cô ấy. Khoảng hơn 10 giờ tôi mới trang điểm xong, chuẩn bị đi ăn cơm trưa, rồi mới đến nhà cô Thạch. Vừa mới ra khỏi cổng lớn của khu nhà thì nhận được điện thoại của Vương Kiếm Hùng, Vương Kiếm Hùng nói, “Tuyệt Nhi, em đang ở đâu vậy? Em có ở nhà không?”

Tôi nói, “Kiếm Hùng à, em sắp phải ra ngoài rồi, anh có chuyện gì à?”

Vương Kiếm Hùng nói, “Anh muốn mời em đi uống trà, em có rảnh không? Có muốn đi không?”

Tôi xin lỗi Kiếm Hùng, và nói, “Em đã tìm được một công việc để làm rồi, trưa nay là bắt đầu làm. Vương Kiếm Hùng hỏi, “Công việc gì mà lại làm vào buổi trưa thế?”

Tôi nói, “Giờ thì em chưa muốn nói cho anh biết đâu, em không muốn cả ngày cứ ngồi không, không có việc gì để làm”.

Vương Kiếm Hùng nói, “Không phải đã từ lâu anh bảo em hãy đến phòng thiết kế hình tượng của anh làm việc rồi sao? Hay là em coi thường chỗ của anh?”

Tôi vội vàng trả lời, “Không phải thế, không phải thế đâu! Kiếm Hùng à, em chỉ cảm thấy chỗ của anh không thích hợp với em thôi”. Vương Kiếm Hùng nói, “Làm gì có, em chưa làm thì sao biết là sẽ không thích hợp chứ, có phải là em đang tránh né anh không?”

Tôi không biết phải trả lời anh ấy như thế nào nữa nên đành cúp máy luôn, nhưng chưa tới một phút sau điện thoại lại reo. Lần này là cô Thạch gọi đến. Cô Thạch nói, “Tuyệt Nhi ơi, sao cô còn chưa đến vậy, trưa nay tôi muốn đến khu mua sắm Nhân Dân để mua một cái áo lông, cô sẽ đi cùng tôi đấy”.

Tôi vội đáp, “Được rồi, cháu sẽ đến ngay bây giờ, cô cứ ở nhà đợi cháu nhé, một tí nữa là cháu sẽ tới đấy”. Lúc tôi giờ tay định đón xe thì điện thoại lại reo, là Vương Kiếm Hùng gọi. Vương Kiếm Hùng nói, “Tuyệt Nhi, anh sẽ đến chỗ em ngay bây giờ đấy, em đợi anh được không?”

Tôi nói, “Xin lỗi, Kiếm Hùng à, giờ em phải đi kiếm tiền, anh quay về đi.” Vương Kiếm Hùng lớn tiếng nói, “Không được, không được, em đợi anh một chút đi, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em”. Tôi chờ một chút rồi cũng đồng ý.

Xe của Vương Kiếm Hùng đậu nhẹ sát bên cạnh tôi, anh thò đầu ra cửa xe nói, “Tuyệt Nhi, lên xe đi, để anh đưa em đi.”

Tôi lên xe ngồi kế bên anh để nói cho anh biết nơi cần đến, sau đó tôi hỏi anh, rốt cuộc thì có chuyện gì thế? Anh ngẫm nghĩ rồi nói, “Thôi, dù sao thì hôm nay em cũng không đi được, anh muốn cho em một bất ngờ, tối nay em rảnh không?”

Tôi trả lời là chưa biết nữa. Vương Kiếm Hùng nói, “Vậy thì để tối mai vậy, em có thể cho anh một chút thời gian được không?” Tôi nói, vậy thì để đến mai hằng tính vậy.

Sau khi đưa tôi đến chiếc cổng lớn nhà cô Thạch, anh còn nhìn tôi đi vào nhà.

Cô Thạch đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, chỉ đợi tôi đến mặc một chiếc áo khoác dài màu xám tro, trang điểm nhẹ nhàng, trông ra dáng một người đàn bà trí thức. Tôi nhẹ nhàng đỡ lấy tay cô, trông cứ như là hai mẹ con rất thân tình vậy.

Xe của Vương Kiếm Hùng vẫn đang còn đậu ở đó, thấy tôi và cô Thạch đi ra anh liền xuống xe gọi tôi. Cô Thạch hỏi Vương Kiếm Hùng có phải là bạn trai của tôi không. Tôi nói là không phải, chỉ là bạn học thôi. Cô Thạch nửa tin nửa ngờ. Chúng tôi lên xe của Vương Kiếm Hùng, đi thẳng đến khu mua sắm Nhân Dân. Tôi bảo Vương Kiếm Hùng hãy về đi, đừng quấy rầy công việc của tôi.

Vương Kiếm Hùng chẳng nói gì cả quay người đi.

Tôi đưa cô Thạch đến vài khu mua sắm như là khu mua sắm Nhân Dân, khu mua sắm Địa Vương Phủ... dạo qua vài vòng. Cô Thạch là một người cố chấp, cô ấy mà đã chắm một món nào rồi thì không đổi ý. Mấy lời tôi góp ý với cô ấy đều chẳng có tác dụng gì cả nên đành phải chiều theo sự lựa chọn của cô ấy thôi.

Khoảng hơn 5 giờ chiều, cô mời tôi đến nhà hàng Phương Tây “Mộng Lệ Cát”, cô không ngừng kể cho tôi nghe những câu chuyện vui khi ăn món Tây ở Mỹ, tôi trở thành thính giả trung thành nhất của cô ấy.

Dùng cơm xong, tôi lại đi cùng với cô đến nhà hát để xem nhạc kịch, cô bảo tôi đi thì đành phải chịu khó đi theo thôi. Lúc xem nhạc kịch, Vương Kiếm Hùng liên tục gọi điện thoại cho tôi, cuối cùng tôi phải tắt máy. Cô Thạch ghé sát tai tôi hỏi nhỏ, cô có chuyện hả? Tôi nói, không có gì đâu, chỉ là một người bạn thôi. Tôi tiếp tục kiên nhẫn cùng xem kịch với cô ấy. Sau khi vở kịch kết thúc, tôi lại đưa cô ấy về nhà. Công việc ngày hôm nay của tôi mới coi như xong.

Về đến nhà mới thấy mệt, nhưng tôi nghĩ mà không hiểu sao cái cuộc sống an nhàn ấy lại mệt chứ? Một lúc sau, cô Thạch gọi điện thoại đến cho biết là ngày hôm nay tôi đã đi cùng với cô ấy được 7 tiếng 30 phút, và cô đã ghi sổ rồi.

Tôi nói, được rồi, tôi biết rồi.

Lúc gần 11 giờ, Vương Kiếm Hùng gọi đến, “Tuyệt Nhi, em đã xong việc chưa? Em có còn muốn đi ra ngoài không?” Tôi nói, “Xin lỗi, Kiếm Hùng, em mệt lắm, không muốn ra ngoài đâu, xin lỗi nhé”.

Vương Kiếm Hùng không nói gì cả liền cúp điện thoại.

Thứ ba, ngày 8 tháng 1

Trời nắng

Khoảng 9 giờ, tôi vẫn còn chưa thức dậy, Vương Kiếm Hùng đã gọi điện thoại đến, “Tốt thôi, Tuyệt Nhi à, thì ra em làm việc ‘Bầu bạn tâm sự’ chứ gì”. Tôi nói, có gì không tốt chứ?

Vương Kiếm Hùng nói, “Châu Tuyệt Nhi mà làm cái việc ấy ư? Sao em lại chọn loại công việc như thế chứ?” Tôi im lặng, anh ấy lại nói tiếp, “Anh luôn muốn em hãy đến chỗ anh làm, sao em lại không chịu chứ, hay là em sợ anh?” Tôi nói, “Kiếm Hùng à, anh đừng có tra hỏi em có được không, em phải có sự suy nghĩ và lựa chọn riêng mình chứ, xin anh đừng có can dự vào chuyện của em nữa”.

Vương Kiếm Hùng nói, “Được thôi, Tuyết Nhi, anh sẽ không can dự nữa, anh đã hẹn em mấy ngày nay rồi, em đều chẳng nề mặt anh, hôm nay có được không hả em?”

Tôi vẫn lặp lại câu ấy Kiếm Hùng, em thật sự muốn làm công việc em đã chọn”.

Vương Kiếm Hùng có vẻ phần nộ, “Làm việc, làm việc, Châu Tuyết Nhi em rất thiếu tiền hay sao?” Tôi nói, “Vương Kiếm Hùng này, anh là cái gì của em hả, sao lại có quyền can dự vào chuyện của em?”

Vương Kiếm Hùng im lặng một hồi, chẳng nói câu nào, cúp điện thoại.

Tôi ra khỏi giường, gọi điện thoại cho cửa hàng mua một phần điểm tâm sớm một chút, nhờ người phục vụ mang lên dùm. Ăn xong điểm tâm tôi lên mạng xem thư từ. Hai hộp thư đều đầy nhóc thư, toàn bộ là thư của mấy người bạn trên mạng gửi.

Tôi mở QQ ra xem, có bảy tám người bạn lạ trên mạng, họ đang bàn về quyển nhật ký của tôi. Điều mà họ quan tâm nhất bây giờ là tôi đã có việc làm hay chưa, có mấy người rất nhiệt tình còn gửi cho tôi mấy địa chỉ trên mạng, đề nghị tôi thử tìm việc trên mạng xem sao. Trước sự nhiệt tình của các bạn, tôi rất cảm động. Tôi nói cho họ biết, hiện giờ tôi đang làm việc “Bầu bạn tâm tình”. Có vài người tỏ ra rất kinh ngạc, trong mắt của họ, cái nghề “Bầu bạn tâm tình” này dường như có liên quan đến mấy chuyện tình cảm. Tôi nói, người mà tôi bầu bạn là một cô giáo 62 tuổi đã về hưu, việc mà tôi phải làm là cùng cô ấy đi dạo các cửa hàng, đi bộ, dành nhiều thời gian hơn cho việc xem ti vi, đánh cờ hoặc là đọc báo, trò chuyện. Có một người bạn trên mạng tên là Viêm Viêm nói, “Đọc báo hả?” Vậy là cô đã trở thành “Cô gái đọc báo” rồi sao? Khi tôi nói với họ công việc của tôi tính lương theo giờ, mỗi giờ được 5 tệ, mọi người đều tỏ ra không thể nào hiểu nổi sao lương thấp như thế mà tôi cũng chịu làm chứ?

Thật ra thì tôi cũng không biết sao lại như thế nữa, nếu như nói đến thù lao thì thật sự là thấp quá, hơn nữa tôi đang làm những việc mà tôi không thích, trong chớp mắt, tôi dường như đã hiểu ra rằng, sở dĩ ngày nào tôi cũng cảm thấy mệt mỏi là vì mình đã làm những việc mà bản thân mình không muốn, một người bạn trên mạng nói, đó gọi là sự khổ tâm

Đúng thế, đó gọi là sự khổ tâm, mà khổ tâm thì khổ hơn hết thấy.

Lúc gần trưa cô Thạch gọi điện thoại đến, cô ấy nói, buổi trưa cô ấy muốn ngủ một tí, bảo tôi sau 3 giờ hãy đến, nhớ tiện thể ghé qua nhà sách mua cuốn tạp chí Bác sĩ gia đình số mới luôn.

Dường như khó khăn lắm mới đợi được đến lúc 3 giờ chiều, sau khi ghé nhà sách mua cuốn Bác sĩ gia đình, tôi đi thẳng đến nhà cô ấy luôn. Cô Thạch mới vừa ngủ dậy, cô ấy bảo tôi pha dùm một tách cà phê, cô ấy vừa uống cà phê vừa nghe tôi đọc bài trong tạp chí Bác sĩ gia đình. Đưa cô ấy đi ăn tối xong rồi đưa cô ấy đi bộ trong quảng trường của khu nhà, có vài người quen biết với cô ấy đều hỏi, “Cô giáo Thạch, đây là con gái của cô mới về hả?” Cô Thạch liền nói, “Không phải, không phải vậy đâu, đây là cô Châu, tôi mời về để bầu bạn cùng tôi đấy”. Tôi liền gật đầu mỉm cười với người quen của cô ấy, còn người ấy thì nhìn tôi mà cứ như là nhìn thấy sinh vật quý hiếm vậy, quan sát tôi từ trên xuống dưới. Tôi nghĩ chắc mặt tôi đang đỏ lừ trước ánh mắt của mọi người.

Trong suy nghĩ của thiên hạ thì những người làm nghề “bầu bạn tâm tình” thường chả có khả năng gì cả. Thật ra thì nghề “bầu bạn tâm tình” đã xuất hiện ở vùng thành thị từ lâu rồi, thường thì các đối tượng muốn được bầu bạn đều là những người lớn tuổi. Khi người ta lớn tuổi thì con cái đều theo đuổi con đường công danh của riêng chúng, để mặc cho cha mẹ cô đơn một mình ở nhà. Vì thế, cần phải có người bầu bạn. Muốn làm được một người bầu bạn chân chính thì cũng chẳng dễ dàng gì, không những cần phải có tố chất mà còn cần phải am hiểu tâm lý của người lớn tuổi nữa. Tục ngữ thường nói “Già quá hóa trẻ”, tính khí của người lớn tuổi rất kỳ lạ, người cùng bầu bạn còn phải có cả lòng kiên nhẫn nữa mới được.

21. Chương 21

Ngày 13 tháng 1

Trời không mây âm u

Mãi đến lúc 12 giờ 35 trưa cô Thạch mới gọi điện thoại đến lúc tôi đang xem chương trình “Cách nói của ngày nay”, cô Thạch muốn tôi đến ngay, hôm nay cô ấy không được khỏe, bảo tôi đưa cô ấy đến bệnh viện.

Thật sự thì cô Thạch cũng chẳng bị bệnh gì nặng cho lắm, chẳng qua là do hôm qua xem phim khuya quá, không chịu nghỉ ngơi, nên hôm nay mới cảm thấy nhức đầu choáng váng, thêm vào đó thời tiết hôm nay hơi lạnh. Bác sĩ kê toa cho cô 10 gói thuốc giảm đau và giải độc, bảo cô về nhà uống thuốc xong là phải nghỉ ngơi ngay.

Lúc tôi đưa cô về đến nhà thì cũng đã 2 giờ chiều rồi, tôi rót nước cho cô uống thuốc rồi dặn cô nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, rồi mới ra về.

Mã Lợi Hoa đã nói là chiều nay sẽ gọi điện thoại hẹn tôi, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy cô gọi gì cả, rời khỏi nhà cô Thạch, tôi đi thẳng đến trung tâm thể dục thẩm mỹ cũng vừa đúng lúc Mã Lợi Hoa đang ở đó.

Mã Lợi Hoa đang tập thể hình ở phòng tập thể dục thẩm mỹ, bảo tôi hãy thay áo quần rồi cùng tập luôn. Chúng tôi vừa tập vừa nói về chuyện mở lớp dạy thể dục thẩm mỹ cho trẻ em.

Tôi nói, mình không am hiểu lắm về chuyện thể dục thẩm mỹ, lâu nay chỉ tập theo sự hướng dẫn của cô mà thôi, tôi nghĩ mình không thể đảm đương nổi, sợ lại phụ lòng con em người ta nữa.

Mã Lợi Hoa nói, “Cô có hình thể và vóc dáng đẹp, lại còn học rất nhanh nữa, ở chỗ tôi có cả một bộ tư liệu về thể dục thẩm mỹ dành cho em, còn có cả đĩa hình, chỉ cần cô vừa học vừa luyện thì việc làm huấn luyện viên sẽ không thành vấn đề đâu”.

Tôi hỏi sao cô không tìm người khác đi. Cô ấy cười nói, “Huấn luyện viên ở chỗ tôi, điều đầu tiên là phải có thân hình đẹp, con người mà, đương nhiên là thích cái đẹp rồi. Cô mà làm thì thích hợp không gì bằng rồi. Giờ không phải cô đã thành người nổi tiếng rồi sao, trên mạng Châu Tuyết Nhi là đỉnh đỉnh đại danh mà, tôi đã nghĩ kỹ rồi, trung tâm thể dục thẩm mỹ trẻ em sẽ được đặt tên là ‘Trung tâm Hướng dẫn Thể dục Thẩm mỹ Trẻ em Tuyết Nhi’, ‘Tuyết Nhi’ cái tên cho người ta cảm giác thuần khiết, đẹp đẽ, rất thích hợp với tâm lý trẻ em, đương nhiên là hơn phải mượn danh tiếng từ người khác”. Tôi nói, “Tôi thì có gì nổi tiếng đâu chứ, liệu có hiệu quả lớn đến thế không?”

Mã Lợi Hoa nói, “Sao cô lại không tin vào khả năng của mình chứ? Mã Lợi Hoa tôi đang muốn mượn danh tiếng của cô đấy”. Nói xong Mã Lợi Hoa cười vui vẻ.

Tôi hỏi Mã Lợi Hoa mở một trung tâm thể dục thẩm mỹ thì có cần vốn không, trước hết thì phải có địa điểm, kế đó thì phải có dụng cụ và thiết bị nữa chứ, cô ấy có khả năng ấy không.

Mã Lợi Hoa trả lời, “Có chứ, thì của cô, của tôi, còn có từ một ông chủ lớn khác nữa, không phải như vậy đã được rồi sao, đương nhiên nếu như cô không muốn hùn vốn thì cũng không sao hết, chỉ cần cô đến làm huấn luyện viên là được rồi”.

Tôi nghĩ, đầu tư vào một trung tâm thể dục thẩm mỹ thì ít ra cũng phải có một số vốn khoảng 200.000 đến 300.000 tệ mới được, tài khoản của tôi thì chỉ có khoảng hơn 100.000 tệ thôi, Mã Lợi Hoa làm huấn luyện viên ở trung tâm thẩm mỹ thì được tính tiền theo tháng, chắc cũng sẽ không có nhiều vốn lắm đâu, trừ phi cái ông chủ lớn ấy có thể trong một lúc đầu tư vào 200.000, 300.000 tệ.

Mã Lợi Hoa nói, “Tuyết Nhi này, thật ra thì cô không phải bận tâm vì những chuyện ấy đâu, tôi chỉ mong cô là được rồi, cô có thể không cần đầu tư một tệ nào cũng được, ngược lại, tôi còn trả lương cao cho cô nữa”.

Tôi nói, “Trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế chứ, không lẽ cô là một người phụ nữ giàu có đầy bản lĩnh hay sao”.

Mã Lợi Hoa cười bí mật, “Tôi có phải là phụ nữ giàu có gì đâu, tôi đã nói là có một ông chủ lớn muốn đầu tư mà, cái ông chủ ấy còn chủ động chỉ đích danh cô nữa cơ, cô thật không biết giá trị của bản thân mình ư?”

Cái gì mà là giá trị bản thân chứ? Châu Tuyết Nhi chỉ là một phụ nữ đã ly hôn rất bình thường thôi mà? Tôi nghĩ một lúc rồi nói, “Thôi được, tôi đồng ý làm, nhưng tôi muốn được biết ông chủ lớn ấy là ai? Tôi muốn nói chuyện với ông ta trước rồi mới quyết định”.

Mã Lợi Hoa hứa để cô liên lạc với ông chủ trước, để ông ấy hẹn giờ, thế nhưng Mã Lợi Hoa lại không gọi điện thoại ngay mà vẫn mãi miết tập.

Tôi đợi một lúc thấy cô không có động tĩnh gì, liền hỏi cô gọi điện thoại, cô cười và nói với tôi rằng, “Không ngờ Châu Tuyết Nhi còn là một người nóng tính nữa đấy, muốn biết bất cứ chuyện gì thì cũng không thể nóng vội được đâu”.

Tôi chỉ cười cười mà không trả lời. Sau khi cùng tập với cô thêm mấy chục phút nữa, tôi cùng cô vào phòng tắm nước nóng, rồi mới cáo từ ra về.

Ngày 15 tháng 1

Trời trong xanh

Mãi đến trưa hôm nay, Mã Lợi Hoa mới gọi điện thoại đến, hẹn tôi 3 giờ chiều đến trung tâm thể dục thẩm mỹ của cô ấy để gặp mặt ông chủ đó, nhưng trước lúc ấy, cô Thạch đã gọi điện thoại đến, bảo tôi đến nhà cô ấy trước 1 giờ, chưa biết là cô Thạch sẽ bảo tôi làm những chuyện gì, phải tốn bao nhiêu thời gian đây. Tôi đành phải nói với Mã Lợi Hoa là trưa nay chắc là tôi không đến được rồi.

Mã Lợi Hoa nói, “Cô còn phải đi với cái bà đó phải không?” Tôi trả lời, đúng vậy.

Cô ấy nói, “Xem cô kia, vì cái gọi là công việc ấy mà đã bao lâu rồi cô không đến tập thể dục được, cô không sợ sẽ lên cân hay sao? Hãy nghe tôi đi Tuyết Nhi, cô không nên vì cái mà cô gọi là công việc ấy làm lỡ mất chuyện lớn được. Cô thấy mình làm như thế thì có ý nghĩa gì chứ? Thật là lãng phí tuổi thanh xuân!” Mã Lợi Hoa nói xong liền cúp máy.

Tôi cầm ống nghe ngậy người ra một hồi lâu mới bỏ xuống, có lẽ công việc mà tôi đang làm không có thể diện cho lắm. Nhưng tôi vẫn sửa soạn một chút rồi đi thẳng đến nhà cô Thạch.

Sắc mặt của cô Thạch hôm nay rất tươi tỉnh, cô đã dọn dẹp phòng ốc rất sạch sẽ, thấy tôi đến liền vui vẻ mời tôi ngồi. Cô hào hứng kể cho tôi nghe chuyện yêu đương của con trai cô ấy và một cô gái nước ngoài, nói một hồi mấy chuyện gia đình xong, cô Thạch lấy ra một cuốn sách văn học mang tựa đề Máu đen, mà cô mượn của bác Lý hàng xóm, bảo tôi đọc cho cô ấy nghe. Trên tay tôi cầm cuốn sách nặng trình trịch đã ố vàng, hơn nữa còn có mấy chữ bị mờ nữa, tự nhiên trong lòng tôi có những cảm xúc khó tả, không biết hôm nay cô Thạch sẽ bắt tôi đọc bao nhiêu trang cho cô ấy nghe nữa đây, mà quan trọng là tôi không thích loại sách này một chút nào cả. Bên tai văng vẳng câu nói của Mã Lợi Hoa “Thật là lãng phí tuổi thanh xuân”. Đúng vậy, tôi cứ như thế này, thật đúng là lãng phí tuổi xuân, tia sáng tuổi xuân của tôi không thể lụi tắt ở nơi n

Tôi ráng nhẩn nại đọc cuốn tiểu thuyết, lúc bắt đầu đọc tôi dùng tiếng phổ thông, cô Thạch nói tiếng phổ thông của tôi không được chuẩn, nên tôi chuyển sang dùng tiếng địa phương. Tôi đọc đến nỗi khô rát cả cổ họng, vừa đọc vừa uống đến ba cốc nước hoa quả.

Khoảng 3 giờ chiều, chuông điện thoại nhà cô Thạch reo lên, khó khăn lắm tôi mới có cơ hội ngời ra được một tí. Tôi rất muốn nói rằng, “Thôi đi, cứ đọc như vậy thì chán quá”, nhưng thấy đáng vẻ nhăm nghiền mắt thích thú của cô Thạch, thì tôi lại không nỡ nói như thế.

Cô Thạch đặt điện thoại xuống nói với tôi, “Tuyết Nhi này, bộ cô đến chỗ tôi làm mà không cho chồng biết hả”. Cô Thạch làm tôi ngơ ngác, trong lòng nghĩ, chồng ư? Tôi làm gì có chồng chứ, trừ phi là Hà Quốc An, mà không, Hà Quốc An chắc là không biết đâu. Tôi hỏi cô Thạch, anh ta đã nói gì. Cô Thạch nói, “Anh ta muốn cô bỏ ngay công việc này và quay về nhà gấp!”

Tôi càng không biết đường nào mà lần nữa, sao trên đời lại có chuyện lạ như vậy chứ, vô duyên vô cớ lại xuất hiện một ông chồng? Đang lúc tôi không hiểu sự tình ra sao thì điện thoại di động của tôi vang lên. Mã Lợi Hoa gọi đến, cô ấy nói, “Tuyết Nhi, sao còn không chịu mau đến đây, ông chủ đầu tư đã đợi cô lâu lắm rồi đấy”. Cô Thạch đứng bên cạnh hỏi, “Là chồng cô gọi hả?”

Tôi không để ý đến cô Thạch, nói với Mã Lợi Hoa rằng, hiện giờ tôi đang làm việc, thật tình không cách nào đi được đâu, để bữa khác. Lúc ấy trong điện thoại truyền đến một giọng nói của đàn ông, “Tuyết Nhi, chào em, anh là Vương Kiềm Hùng đây”. Tôi vừa nghe thấy giọng của Vương Kiềm Hùng thì trong chốc lát mắt như lóa cả lên, tôi lớn tiếng hỏi, “Kiềm Hùng? Anh đó hả?”

Vương Kiếm Hùng nói, “Anh đây, em khỏe chứ Tuyết Nhi, công việc vẫn thoải mái

Ngay sau đó Vương Kiếm Hùng lại nói tiếp, “Xin lỗi Tuyết Nhi, anh không muốn làm tổn thương em đâu”.

Tôi hỏi, “Nếu nói như thế thì hóa ra cái ông chủ lớn đầu tư vào trung tâm thẩm mỹ là anh ư?”

Vương Kiếm Hùng nói, “Anh có phải là ông chủ lớn gì đâu, anh chỉ đang lên một kế hoạch mà thôi...”

Không đợi Vương Kiếm Hùng nói xong, tôi liền lớn tiếng hỏi, “Anh có ý gì hả, sao anh lại muốn cản trở công việc của em chứ?” Nói xong tôi giận dữ cúp điện thoại.

Tôi vừa mới định thần lại, thì cô Thạch mang một tờ giấy và vài trang giấy photo khác từ trong phòng ra. Trên mặt không có một chút biểu hiện gì, cô Thạch nói một cách lạnh lùng, “Đây là bảng ghi chép thời gian cô làm việc ở chỗ tôi, cô xem thử coi có chỗ nào còn chưa khớp không, nếu ổn rồi thì tôi sẽ căn cứ theo tiền thù lao mà chúng ta đã thỏa thuận để trả cho cô”.

Tôi không đưa tay ra nhận lấy mẫu giấy mà cô Thạch đưa. Tôi nhìn cô ấy, sau khi hiểu là cô ấy đã quyết định rồi, tôi mới nói, “Không sao cả, cháu tin cô”. Cô Thạch nói, vậy thì tốt, đây là tiền công của cô. Tôi do dự một lúc mới đưa tay đón lấy tờ chi phiếu. Tôi nói, “Thật ra cháu không hề muốn như vậy”.

Cô Thạch mắng yêu tôi rồi nói, “Có gì đâu, cô đến coi sóc một bà già như tôi thì đã thiệt thòi cho cô rồi, một người như cô đáng lẽ phải làm những chuyện to tát hơn kia”.

Tôi lúng túng, “Cháu,

Cô Thạch nói, “Không có gì đâu. Để mai tôi đến Trung tâm Lao động tìm một bảo mẫu đến bầu bạn coi sóc tôi vậy”.

Điện thoại của tôi lại reo lên, là Vương Kiếm Hùng. “Tuyết Nhi, em mau đến đây đi”. Tôi không nói gì hết, cúp điện thoại liền.

Rời khỏi nhà cô Thạch mà trong lòng tôi đầy lưu luyến. Về đến nhà của mình rồi mà vẫn chẳng thể nào lảng đi lại được.

Chủ nhật, ngày 20 tháng 1

Mã Lợi Hoa nói kể từ hôm nay tôi phải tập thể dục thẩm mỹ đều đặn mỗi ngày, buổi sáng thì học kiến thức cơ bản, buổi chiều thì tập mấy động tác cơ bản. Tôi đồng ý, đúng 8 giờ sáng hôm nay, Mã Lợi Hoa cùng tôi xem đĩa hình về những động tác huấn luyện thể dục thẩm mỹ cơ bản cho trẻ em, buổi trưa tôi cùng tập với Mã Lợi Hoa. Lúc 5 giờ chiều, Vương Kiếm Hùng đến trung tâm thể dục thẩm mỹ, anh ấy mời tôi và Mã Lợi Hoa ra ngoài ăn cơm, nhưng Mã Lợi Hoa không đi, nói hôm nay là sinh nhật của bạn trai cô ấy.

Vương Kiếm Hùng cũng không nói thêm nữa, gọi tôi, “Đi thôi Tuyết Nhi!” Rồi quay người đi khỏi trung tâm thẩm mỹ. Tôi tiếp bước đi theo sau.

Vương Kiếm Hùng lái xe rất nhanh, tôi hỏi anh ấy đi đâu. Anh ấy không trả lời. Thấy anh ấy chẳng nói gì, tôi biết ý nên không hỏi gì thêm nữa.

Sau khi xe ngừng lại, tôi mới nhận ra rằng đã tới phòng làm việc của anh ấy, có điều là phòng thiết kế hình tượng của anh ấy đã đổi thành một trung tâm thiết kế hình tượng. Trên gương mặt của Vương Kiếm Hùng vẫn chẳng có chút biểu hiện nào hết, anh ấy xuống xe nhìn tôi rồi ân cần hỏi, “Tuyết Nhi, em lạnh hả?”

Trong lòng tôi nghĩ, sao anh ấy lại đột nhiên hỏi là tôi có lạnh hay không chứ, tôi mặc một chiếc áo len có cổ cao dày màu xám nhạt, bên ngoài còn khoác chiếc áo lông màu đen nữa thì làm sao mà lạnh được chứ? Nhưng tôi vẫn cười nói, “Không ạ”.

Anh ấy cười, “Vậy thì tốt, đi theo anh nào”, rồi dẫn tôi lên tầng lầu hai, nơi có một gian phòng mới được trang trí lại để làm phòng thể dục thẩm mỹ. Ngay đối diện gian phòng là một tấm kính lớn phủ xuống tận sàn, hai bên là lan can bằng kim loại, thảm trải màu xanh lá, cứ như là bãi cỏ thả ngựa vậy, hai bên tường mỗi bên treo một bức tranh trù tượng vẽ người, đó là tác phẩm nghệ thuật của Vương Kiếm Hùng.

Tôi quay lại nhìn đằng sau tường, là một bức họa toàn thân của một phụ nữ tập thẩm mỹ, khỏe mạnh, thanh nhã, xinh đẹp, đây là một bức tranh sơn dầu, tôi lại nhìn kỹ hơn một tí, ôi, người phụ nữ xinh đẹp

khỏe mạnh này chính là tôi đây mà, tôi quay lại, cảm động nói với Vương Kiềm Hùng, “Kiềm Hùng à, anh thật tốt!” Lúc nói những lời ấy, tôi thấy tim mình ngọt ngào hạnh phúc làm sao!

Tôi đi theo Vương Kiềm Hùng vào phòng vẽ. Nhìn gương mặt đầy góc cạnh có phần lạnh lùng của Vương Kiềm Hùng, tôi nhẹ nhàng hỏi anh ấy, “Kiềm Hùng này, em luôn muốn hỏi anh chuyện này”, Vương Kiềm Hùng rót hai ly rượu vang đỏ, đưa cho tôi một ly nói, “Uống đi Tuyết Nhi, uống xong rồi hãy nói tiếp”, tôi và anh ấy khẽ cụng ly.

Tôi nói, “Cám ơn anh”. Vương Kiềm Hùng không nói gì cả, ngẩng cổ lên uống rượu.

Lúc Vương Kiềm Hùng rót ly thứ hai, tôi lại hỏi, “Anh hãy trả lời em đi, sao anh lại tốt với em

Wương Kiềm Hùng vừa rót rượu vừa trả lời, “Đơn giản thôi, anh chỉ muốn em được vui vẻ, anh không muốn em ngày nào cũng đắm mình trong những nỗi đau khổ, anh càng không muốn em rời khỏi thành phố này”.

Tôi hỏi, “Sao thế?”.

Wương Kiềm Hùng nói, “Bởi vì anh cần có em”.

Tôi kinh ngạc hỏi, “Cần em ư? Cần em làm gì chứ?”

Wương Kiềm Hùng vẫn chậm rãi, đưa cho tôi một ly rượu nói, “Làm trợ lý đắc lực cho anh, làm giáo viên cho trung tâm thẩm mỹ, còn nữa, làm ý tưởng cho các sáng tác của anh”.

Wương Kiềm Hùng nói xong, lặng lẽ uống rượu một mình, rồi tiếp tục rót rượu nữa.

Tôi hỏi, “Vậy thì cái thứ yếu là gì nào?” Anh ấy trả lời, “Không có cái gì thứ yếu cả”, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Còn một thứ quan trọng nhất là...”, anh ngừng nói, chỉ tay ra phía tấm vải ba màu xanh đậm ở phía sau lưng tôi nói, “Em mở ra xem đi”, tôi quay người lại tiến lên phía trước kéo tấm vải ra, phía dưới tấm vải ba là một bức chân dung cổ điển vẽ một người phụ nữ xinh đẹp, phía dưới góc của bức họa có một hàng chữ nhỏ màu vàng, Châu Tuyết Nhi, người mà tôi yêu tha thiết.

Tâm trạng của tôi, hơi thở của tôi trong khoảnh khắc ấy dường như ngừng lại, bối rối. Lúc ấy Vương Kiềm Hùng tiến tới gần phía sau của tôi, tôi cảm nhận được con tim đang đập rộn ràng, chân tay tôi như mềm nhũn. Không còn lý trí. Không còn khoảng cách. Tôi sà vào lòng anh, nghe anh thì thầm, “Tuyết Nhi, anh yêu em, em sẽ cho anh một cơ hội được yêu chứ?”

Tôi thổn thức, “Kiềm Hùng, em sẽ cho anh cơ hội, em sẽ à...”

Tôi không thể nhớ rõ là Vương Kiềm Hùng đã ôm hôn tôi âu yếm như thế nào, khoảng thời gian hạnh phúc mà tôi nằm trong lòng anh là bao lâu. Tôi chỉ nhớ, sau khi tôi và Vương Kiềm Hùng cuồng quýt lao vào nhau, tôi như được đắm chìm trong một đại dương xanh thẳm, thỏa thích vẫy vùng. Sau đó, tôi thả mình bồng bềnh, thư thái trong một cảm giác lâng lâng hoan hỉ. Tôi như trở thành một người phụ nữ khác khi được Vương Kiềm Hùng ôm ấp và qua đêm trong phòng vẽ của anh ấy.

Wương Kiềm Hùng thủ thỉ, “Tuyết Nhi, em đừng đi nhé, kể từ hôm nay em hãy ở chỗ anh, đừng rời xa anh có được không?”

Tôi đồng ý liền.

Thứ hai, ngày 21 tháng 1

Ba ngày nay, buổi sáng thì tôi ở phòng tập thẩm mỹ để cùng tập với Mã Lợi Hoa, buổi tối thì cùng ở với Vương Kiềm Hùng.

Hai chúng tôi cùng nhau đi sàn nhảy, quán bar, khu giải trí, thật vô cùng hạnh phúc. Bề ngoài Vương Kiềm Hùng có vẻ lạnh lùng, thật ra thì thế giới nội tâm của anh vô cùng phong phú. Đàn ông làm nghệ thuật thường có một trái tim lãng mạn. Sống bên anh, tôi như được tắm mình trong ánh nắng mặt trời. Đã hai ngày nay tôi không lên mạng viết nhật ký rồi, vì thế, hôm nay mặc cho Kiềm Hùng có phản đối thế nào đi nữa tôi vẫn quay về nhà mình, đương nhiên là Kiềm Hùng không muốn rời tôi rồi, nên đành theo tôi về đây luôn. Lúc này, Kiềm Hùng đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, tôi đóng cửa phòng vào đây viết nhật ký. Kiềm Hùng không kiểm chế được, nhiều lần muốn vào hôn tôi đều bị tôi đuổi ra ngoài. Thật buồn cười,

anh ấy đã lớn như thế rồi mà cứ như là một tân lang vậy, lúc nào cũng muốn ôm chăm lấy cô dâu của mình. Đương nhiên là tôi hiểu anh ấy chứ, một người đàn ông giỏi giang như anh cần phải có tình yêu của phụ nữ.

Ngày mai lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em Tuyết Nhi” của chúng tôi sẽ khai giảng, đúng rồi, Vương Kiềm Hùng còn đồng thời mở lớp dạy hội họa nghệ thuật tưởng tượng cho trẻ em nữa, đều lấy tên tôi ra đặt cả. Kiềm Hùng nói, “Tuyết Nhi - hai chữ ấy nghe rất tuyệt, lại có cá tính, gợi lên vẻ đẹp thuần khiết, rất thích hợp với trẻ nhỏ”. Vương Kiềm Hùng còn hân hoan nói, “Trong cuộc sống của anh không thể không có Tuyết Nhi”.

Tôi nghĩ tôi đã bị tình yêu của anh cuốn đi như thể định mệnh đã an bài.

Thứ ba, ngày 22 tháng 1

Lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em Tuyết Nhi” và lớp “Phụ đạo hội họa nghệ thuật tưởng tượng trẻ em Tuyết Nhi” hôm nay chính thức công bố thành lập, Vương Kiềm Hùng có mời mấy người ở Hiệp hội Mỹ thuật gia Thành phố và Hiệp hội Thể dục Thẩm mỹ Thành phố đến dự, còn có cả phóng viên tòa soạn báo Buổi chiều của thành phố đến để thực hiện nghi thức đăng băng hiệu, tôi và Mã Lợi Hoa cũng có mặt tại buổi lễ, Đài Truyền hình Thành phố cũng có đưa tin trong phần tin tức buổi tối nữa.

Trước 5 giờ chiều ngày hôm nay, chỉ có 13 người đăng ký tham gia lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em” thôi, còn lớp “Phụ đạo hội họa nghệ thuật tưởng tượng trẻ em” của Vương Kiềm Hùng thì chỉ có người đến hỏi chứ chưa có ai đăng ký cả, Vương Kiềm Hùng nói rất lạc quan rằng, nhất định sẽ có người đăng ký mà.

Kể từ ngày 25 tháng 1, mỗi ngày từ lúc giờ tối, lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em Tuyết Nhi” sẽ chính thức bắt đầu, Vương Kiềm Hùng sắp xếp chương trình dạy trong tuần này sẽ do tôi và Mã Lợi Hoa cùng đảm nhận, cô Mã sẽ giữ nhiệm vụ chính, còn tôi theo cô Mã để học phương pháp giảng dạy một thời gian.

Tối hôm nay, Vương Kiềm Hùng mời tôi, cô Mã và cả bạn trai của cô ấy cùng đến nhà hàng Bạch Uy dùng cơm. Mã Lợi Hoa bằng tuổi tôi, cô ấy tốt nghiệp chuyên ngành thể dục thể hình của Học viện Thể dục Thể thao. Sau khi tốt nghiệp, cô đến làm người hướng dẫn cho trung tâm thể dục thẩm mỹ của Hiệp hội Thể dục Thành phố. Mã Lợi Hoa đã yêu mấy lần, nhưng đều không hợp nên đã chia tay. Bạn trai hiện nay là mối tình thứ sáu của cô ấy, người bạn trai này tên là Ưu Kiện Phu, làm biên tập nghệ thuật tờ báo thiếu nhi của thành phố, là bạn cùng học ở Học viện Mỹ thuật với Vương Kiềm Hùng.

Bạn trai của Mã Lợi Hoa nghe giới thiệu xong liền chia tay ra bắt tay tôi, cười nói, “Cô cứ gọi tôi là anh Ưu đi, mọi người đều chọc tôi nói là ‘Ưu Mĩ’ ư? Thật ra thì hai chữ ‘Ưu Mĩ’ phải dành cho hai chị em cô mới đúng chứ”. Biên tập Ưu tính tình cởi mở vui vẻ, có khiếu nói chuyện, đối lập hẳn với một Vương Kiềm Hùng “im lặng là vàng”.

Ăn xong cơm, tôi đề nghị đến sân nhảy giải trí một tí nhưng cả hai người đàn ông đều không chịu. Tôi hiểu là họ đều muốn được ở một mình cùng với người yêu của mình. Có người nói, người đàn ông khi có tình yêu thì không muốn phí tâm sức cho những chuyện khác, không muốn lãng phí khoảng thời gian đẹp đẽ vì những chuyện nhảm chán đầu đầu.

Lúc 9 giờ, ba gọi điện thoại đến, ba nói là thấy tôi trên ti vi và hỏi thăm về tình hình của lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em Tuyết Nhi”.

Tôi nói, “Đó là do một người bạn học mở ra, mời con đến làm giáo viên hướng dẫn thôi.”

Ba vui mừng, “Tốt lắm, tốt lắm, con phải làm cho tốt nhé. Còn có khó khăn gì thì cứ báo cho ba biết, nhất là chuyện tiền nong ấy”, ba còn nói có thể viện trợ cho tôi một phần nào đó.

Tôi nói, “Không có vấn đề gì đâu ba, nếu thực sự cần thì con sẽ tìm ba mà”.

Vừa mới cúp điện thoại, thì lại nhận được điện thoại của Hiểu Lâm, Hiểu Lâm mở miệng ra là nói liền, “Hay quá ha em gái Tuyết Nhi, em mở một lớp phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em tốt như thế mà không thêm báo cho chị câu nào, có phải là quên mất tiêu người chị này rồi không?”

Tôi nói, “Sao lại như thế được chứ? Đó là một anh bạn của em mở, em chỉ là người mà anh ấy tuyển vào làm giáo viên hướng dẫn thôi mà”.

Hiếu Lâm hứa chị ấy sẽ tranh thủ lúc rảnh đến lớp thể dục thẩm mỹ thăm tôi, còn nếu cần đầu tư thì cứ tìm Đạt Minh.

Tôi nói, cảm ơn chị.

Này giờ, Vương Kiềm Hùng cứ ôm tôi không rời nhưng lại tỏ ra không được vui, anh nói, “Em nên nói đó là em và người khác cùng đầu tư mới phải chứ, cái mà anh đầu tư vào là tiền bạc, còn cái mà em đầu tư vào là tên và sắc đẹp của em mà”.

22. Chương 22

Thứ năm, ngày 24 tháng 1

Trời nắng

Ngày mai là lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em Tuyết Nhi” chính thức bắt đầu, số người đăng ký đã tăng từ 15 của ngày đầu tiên lên đến 33 người. Mã Lợi Hoa đề nghị hãy chia nhóm ra dạy, theo độ tuổi, vì những trẻ không cùng độ tuổi sẽ khác nhau về thể trạng phát triển.

Vương Kiềm Hùng có ý kiến tạm thời thì học viên cứ tập chung một thời gian đã, vì nếu chia nhóm ra dạy thì phải có một phòng tập thẩm mỹ lớn giống như vậy nữa, cần phải có thêm vốn, điều quan trọng là bây giờ vẫn chưa có phòng, tầng 3, 4, 5 đều đã có người thuê cả rồi. Hơn nữa đều là những phòng làm việc nhỏ thôi, tôi nói, “Có thể rút ngắn lại thời gian học, phân ra một lớp 2-4-6, một lớp 3-5-7, thì sẽ không cần phải phải bỏ thêm vốn cũng không cần phải thuê thêm phòng nữa”.

Vương Kiềm Hùng tán thành, “Như thế cũng được đấy, nhưng phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể điều chỉnh được, nếu không thì lớp dạy nghệ thuật hội họa của anh sẽ không mở nữa, để làm thành lớp thể dục thẩm mỹ luôn”.

Hai ngày nay tôi đều ở chỗ của Vương Kiềm Hùng.

Thứ sáu, ngày 25 tháng 1

Bắt đầu từ 7 giờ tối hôm nay, lớp “Phụ đạo thể dục thẩm mỹ trẻ em Tuyết Nhi” đã chính thức bắt đầu, là lần đầu tiên tôi lên lớp làm giáo viên, vừa vui vừa hồi hộp.

Nhưng sau khi ra ngoài thì Vương Kiềm Hùng cứ y như là bốc hơi mất vậy. Có khách hàng đến nhờ anh ấy thiết kế hình, tôi gọi liền mấy cuộc điện thoại nhưng anh ấy đều tắt máy, mãi đến lúc 8 giờ tối mới quay về, tôi rất tức giận, anh cũng không giải thích gì với tôi cả.

Sau khi tan lớp tôi chuẩn bị về nhà.

Vương Kiềm Hùng bỗng xuất hiện, “Tuyết Nhi, em vẫn còn giận sao?”

Tôi không thèm để ý đến anh ấy, thông thả đi ra ngoài. Vương Kiềm Hùng cũng không để ý đến tôi, đứng lại một chút rồi cũng quay lưng người đi.

Thy Vương Kiềm Hùng đi mất, trong lòng tôi nghĩ, Vương Kiềm Hùng thật là quá lạnh lùng, anh ấy không hiểu lòng tôi, thật ra thì tôi đang nhớ anh ấy quá đỗi. Điều đó cũng cho thấy vị trí của anh ấy trong lòng tôi nhưng anh ấy lại quá lạnh lùng, chẳng hiểu tí gì trái tim phụ nữ. Yêu một người thật không dễ dàng chút nào. Tôi đã yêu anh ấy, tất cả những tình cảm mà tôi có được đều sẽ dành trọn cho anh ấy, đây chính là điểm yếu của tôi. Tôi bị tình yêu mê hoặc, lại trở nên quá yếu đuối.

Đang lúc tôi lơ đãng cúi đầu vừa đi vừa nghĩ ngợi thì đột nhiên có một chiếc xe con màu đen dừng lại bên cạnh, chưa kịp hoàn hồn thì nghe một giọng đàn ông, “Tuyết Nhi, lên xe đi, anh đưa em về nhà”.

Tôi ngược đầu nhìn thấy Vương Kiềm Hùng, vừa ngạc nhiên vừa thấy vui. Tôi làm bộ dỗi hờn dùng tay cốc vào cái đầu đang thò ra ngoài cửa xe của Vương Kiềm Hùng.

Vương Kiềm Hùng nói, “Thôi Tuyết Nhi, đừng giận nữa, em giận sẽ chóng già đi đấy, tại anh cả, anh không nên làm vậy”. Trong lòng tôi dâng trào một cảm giác ngọt ngào.

Rõ ràng là tôi muốn lên xe, nhưng lại cố ý đứng yên, Vương Kiếm Hùng đành phải xuống xe, anh ôm lấy vai tôi nói, “Tuyệt Nhi à, hôm nay anh đến thăm Vương Tân Mai, bác sĩ gọi điện thoại đến nói là bệnh tình của cô ấy đã trở nặng hơn rồi”.

Tôi một bên không để ý đến anh ấy. Anh ấy nói tiếp, “Anh cũng định nói với em và muốn đưa em cùng đi với anh, nhưng nói cho cùng thì bệnh viện cũng chẳng hay ho gì, cho nên...”.

“Vậy tại sao anh cứ tắt máy hoài chứ?”

“Anh không muốn người khác làm phiền anh, thêm nữa, Vương Tân Mai rất nhạy cảm với tiếng chuông điện thoại, mỗi khi có tiếng chuông điện thoại là cô ấy sẽ phá lên cười”.

Trước mặt tôi hiện lên dáng vẻ ngơ ngẩn của Vương Tân Mai.

Vương Kiếm Hùng kéo tôi lên xe, ngồi trên xe, hai chúng tôi đều lặng im. Khi xe đến cổng lớn của khu nhà, Vương Kiếm Hùng nói, “Em vào đi, em đừng có giận nữa nhé!”

Tôi xuống xe, đi được vài bước, quay người lại thấy Vương Kiếm Hùng vẫn đứng ở đó. Tôi chạy lại nói, “Kiếm Hùng, đi thôi, lên nhà em đi, em...”

Vương Kiếm Hùng nói, “Thôi được”, anh lái xe ra bãi đậu phía sau cổng rồi cùng tôi lên nhà. Tôi thấy mình đã trách lầm Vương Kiếm Hùng rồi, trong lòng cảm thấy rất áy náy, liền chủ động ôm hôn anh ấy, tôi nghĩ, anh ấy nhất định rất đau khổ, anh ấy mãi mãi không thể nào thoát khỏi thế giới của Vương Tân Mai được.

Vương Kiếm Hùng chẳng nói gì hết, anh cuồng nhiệt hôn tôi, ép sát vào người tôi, anh ấy cần tình yêu, cần phụ nữ, thế nhưng vận mệnh lại trêu đùa anh, cuộc sống lừa gạt lẫn nhau đã làm cho người phụ nữ của anh ấy đi vào một thế giới như trong cổ tích.

Trước mắt tôi đột nhiên hiện ra gương mặt diên đại ngờ nghệch của Vương Tân Mai, Vương Tân Mai! Vương Kiếm Hùng! Có phải là tôi đang cướp tình yêu của Vương Tân Mai không? đã trở thành loại người gì rồi? Là kẻ có lỗi với Vương Tân Mai!

Tôi đẩy mạnh Vương Kiếm Hùng ra, thở dốc, mở to mắt nhìn anh, Vương Kiếm Hùng sững sờ trước hành động khó hiểu, cũng mở to mắt nhìn tôi.

Đột nhiên tôi òa khóc, chạy thẳng vào phòng ngủ, nằm vật xuống giường khóc nức nở, khóc như là đang uất ức vì chuyện gì vậy, tôi đã yêu người đàn ông của Vương Tân Mai rồi ư? Tôi làm sao thế này? Có phải tôi và Vương Kiếm Hùng rất tàn nhẫn với Tân Mai không?

Vương Kiếm Hùng bước vào phòng ngủ, đứng bên giường.

Anh lo lắng hỏi, “Tuyệt Nhi, em lại làm sao thế, anh lại làm cho em giận hả?”

Tôi không để ý đến anh, vẫn nức nở mãi không thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-sau-ly-hon>